

Ngài Tư Và Người Yêu Hoa Cát Cánh Của Anh Ấy

Contents

Ngài Tư Và Người Yêu Hoa Cát Cánh Của Anh Ấy	1
1. Chương 1: Ngài Tư	2
2. Chương 2: Cô Ưông	4
3. Chương 3: Tư Minh Nguyễn	5
4. Chương 4: Ba Mẹ	7
5. Chương 5: Trang Mị Nhi	8
6. Chương 6: Cảnh Sát Lư	9
7. Chương 7: Viên Hâm	10
8. Chương 8: Trương Dân	12
9. Chương 9: Bác Sĩ Vương	13
10. Chương 10: Chỗ Cũ	14
11. Chương 11: Tiệm Bánh Ngọt	17
12. Chương 12: Kiểm Sát Viên	19
13. Chương 13: Người Nhà	20
14. Chương 14: Người Lạ	22
15. Chương 15: Khoa Thần Kinh	23
16. Chương 16: Nghĩa Trang	30
17. Chương 17: Tòa Án	37
18. Chương 18: Hôn Lễ	45
19. Chương 19	47
20. Chương 20	50
21. Chương 21	55
22. Chương 22	56
23. Chương 23	59
24. Chương 24	61
25. Chương 25: Phiên Ngoại: Góc Nhìn Của Trang Vũ Phong. Tình Đạm Không Bền, Người Khôn Khó Thợ 7. Trang Tam Gia	63
26. Chương 26: Phiên Ngoại 8. Lục Xử Và Diêm Vương – Chỉ Còn Lại Người	79
27. Chương 27: Phiên Ngoại -9. Hôn Hôn Hôn Và Cả Đời — “em Có Thể Thích Anh”	85

Ngài Tư Và Người Yêu Hoa Cát Cánh Của Anh Ấy

Giới thiệu

Tên gốc: Tư tiên sinh cùng người yêu hoa cát cánh của hắn __ . (Tạm dịch: Ngài Tư và người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngai-tu-va-nguoi-yeu-hoa-cat-canhh-cua-anh-ay>

1. Chương 1: Ngài Tư

Ngài Tư là một luật sư, hơn nữa còn là một luật sư rất thành công – y có hẳn một văn phòng làm việc trong viện Luật lớn nhất thành phố này

Thế mà ngài Tư lại rất trẻ, ít nhất là quá trẻ so với những thành tựu mà y đạt được. Y vừa bước qua tuổi ba lăm, anh tuấn sáng sủa, tiêu sái nhiều tiền, vóc người cao ráo. So với đám bạn cùng lứa đã bắt đầu có bụng bìa, ngài Tư tựa như một người mẫu, nơi nào y đi qua cũng tự động biến thành sàn catwalk.

Ngài Tư rất bạc tình, à, cũng không hẳn là vậy. Theo lời mấy em gái tiếp tân ở viện Luật, thì đây phải gọi là *ôn nhu đa tình* mới chuẩn. Ngài Tư không thuộc về riêng ai cả, mà là của tất cả mọi người.

Đúng vậy, quý ngài độc thân đây chính là một kẻ “Dạo chơi khắp chốn sắc hương, một nhành lá cũng chẳng vương đến lòng*”.

**gốc là , (vạn hoa từng trung quá, phiến diệp bất triêm thân): Chỉ người vô cùng đào hoa, vô số người tình nhưng không thực lòng yêu ai cả.*

Có khi tự ngài Tư cũng không biết mình độc thân thì phải.

“Cậu không độc thân thì ai độc thân?” Bạn thân giễu cợt y.

Ngài Tư không thèm để ý, xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón áp út.

Bạn thân nhún nhún vai, “Ai chả biết đó là bìa đỡ đạn của cậu? Sao nào, hồi quý ngài cao phú soái quý hóa, tối nay đi uống rượu không? Dám nói bạn thử xem, tôi biết tuần này cậu không có vụ án nào phải giải quyết hết.”

Sắc mặt ngài Tư không hề thay đổi, “Tối nay tôi phải về nhà.”

“Chắc chắc, bé ngoan. Không sợ về nhà lại bị giục cưới hả?”

“Phụ nữ mà, cũng không thể trách họ được” Y hồ hững đáp.

“Được rồi, đi đi đi đi.”

Vừa ra đến cửa, bạn thân y đột nhiên quay lại, tò mò nói, “Cậu và cô gái họ Uông kia....”

“Không có gì cả.” Ngài Tư khoát tay một cái.

“Ngoài cô ấy, tôi không thấy cô nào hẹn được cậu ăn bữa cơm thứ hai. Không tính khách hàng, quan tòa và ăn chung nhiều người nhé.”

“Việc này cũng...” Hấn bấm bấm ngón tay tính toán, “Ừ, cũng bảy tám năm rồi.”

Ngài Tư cúi đầu, yên lặng suy nghĩ một chút. “Ừ, tám năm.”

“Tôi biết cậu vẫn muốn vui chơi, nhưng tám năm rồi, cũng phải cho con gái người ta một câu trả lời chứ?”
Bạn thân cũng là một người vô tâm, hiếm khi lại nghiêm túc thế này.

“Phải đấy, tám năm rồi cơ mà..” Khóe miệng Ngài Tư nhếch lên.

“Cậu đừng cười như vậy, tôi..... tôi sợ đấy~”

Ngài Tư mặc kệ hấn làm trò:” Luật sư Lương sắp phá sản sao? Chạy tới văn phòng tôi trốn hả?”

“Được rồi tôi đi là được chứ gì? Ê, cuối tuần đi đánh golf không?”

“Đi.” Y lười biếng phát tay một cái.

“Chỗ cũ nhé?”

“Ừ.”

2. Chương 2: Cô Ưông

“Anh Tư.”

“Gọi vậy làm tôi không biết em đang gọi tôi hay gọi anh trai tôi đâu.” Ngải Tư khẽ cười, tay trái trộn trộn thức ăn. Dưới ánh đèn, đường nét khuôn mặt vốn luôn lạnh lùng của y lại ôn hòa hơn rất nhiều.

Cô Ưông ngẩn người, hơi lúng túng nói: “Em đâu có quen anh trai anh.”

“Ừ nhỉ.” Ngải Tư nhìn cô cười, “Hôm nào sẽ giới thiệu hai người với nhau.”

Cô Ưông sững sờ, vừa mừng như điên vừa không thể tin được, “Ý anh là...”

Ngải Tư không khẳng định cũng không phủ định, hai mắt sâu thẳm nhìn cô chăm chú.

Trong nháy mắt, cô Ưông chợt nghĩ tới một câu nói – *Khoảnh khắc hạnh phúc nhất của một người phụ nữ, chính là khi trong mắt người mình thầm yêu cuối cùng cũng xuất hiện hình bóng của mình.*

Chỉ là, cô yêu công khai thôi.

Lần đầu tiên cô gặp ngải Tư là lúc còn đi học – cô là đàn em khóa dưới của y, vừa gặp y là đã yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên. Cứ yên lặng thâm mền như thế, mãi đến một ngày ngải Tư đột nhiên ngã bệnh, cô mới dừng cảm thổ lộ hết tình cảm của mình. Ngải Tư không từ chối cũng không tiếp nhận.

Cứ như vậy, thoáng cái đã qua tám năm.

Tám năm, cô không còn trẻ nữa. Đôi khi bản thân cô cũng không dám nghĩ, nếu chuyện này không có kết quả thì sao?

Cô đã hy sinh rất nhiều, tình cảm, thời gian, tuổi trẻ, công việc... Cô Ưông không cho phép bản thân được lùi nửa bước.

“Tôi đưa em về nhé?”

“Vâng.” Cô Ưông mừng rỡ nói.

Lúc xuống xe, đột nhiên cô ngập ngừng nói: “Chiếc nhẫn của anh có ý nghĩa gì sao?”

“Cái gì?” Ngải Tư nhìn ngón áp út của mình, hơi buồn rầu nói: “Ngăn chặn ong bướm.”

“Cho em xem một chút được không?” Cô Ưông dè dặt hỏi.

Ngài Tư xoay xoay chiếc nhẫn, “Không có gì đâu, nhẫn hơi chật, không tiện lấy ra.”

“Em xem một chút thôi, không được sao?”

“Cái này có gì hay để xem à?” Ngài Tư nhú mày.

Cô Ưông nhìn hoa văn trên chiếc nhẫn: “Đây là...”

“Hoa cát cánh, đẹp không?” Ngài Tư nhìn thẳng vào khuôn mặt cô, làm cô vô thức mắc cỡ đỏ mặt, đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

“Cát cánh à, khá hiếm đấy.”

“Tôi rất thích.”

“Em cũng thích.” Dù thật sự cô không thích loài hoa ảm đạm này, luôn gợi cho cô những kí ức không mấy tươi đẹp.

“Em thích là tốt rồi, tôi còn lo em không thích đây.”

“Vâng... Điều hòa hơi lạnh thì phải.” Cô Ưông rùng mình.

“Ừ, tôi vừa hạ nhiệt xuống. Em lên mau đi, mặc ấm một chút, đừng để bị cảm.”

Sự dịu dàng của y xua tan cái lạnh trong lòng cô Ưông – dường như vào hôm nay, tất cả những gì cô đã bỏ ra đều được đền đáp.

Seven: Chưa hiểu gì đúng không? Không sao, tôi cũng chưa hiểu:))

3. Chương 3: Tư Minh Nguyễn

“Anh hai, ba mẹ đâu?”

“Về rồi?” Tư Minh Nguyễn nhìn y, “Ba mẹ đi ngủ rồi, còn tưởng em không về chứ.”

“Có hẹn ăn cơm, hơi lâu một chút.”Ngài Tư giải thích ngắn gọn.

“Mùi nước hoa? Em trai, cuối cùng cũng quyết định rồi?” Tư Minh Nguyễn trêu chọc nói.

Ngài Tư cười cười không đáp, chắc là mùi nước hoa của cô Uông vẫn còn vương vấn trong xe chưa tan hết.

“Con gái nhà ai đấy?”

“Không thể là con trai nhà ai sao?” Ngài Tư bật cười.

“Con trai?” Tư Minh Nguyễn đứng hình, lát sau mới hiểu ngài Tư chỉ đùa thôi,”Em không thích đàn ông, không lừa được người đã nhìn em lớn lên từ bé đâu.”

“Là cô bé họ Uông lần trước.”

“Ai?”

“Uông Như Nguyệt.”

Tư Minh Nguyễn nhớ ra,”Là cô ấy à.”

“Hôm nay là ngày mấy rồi?”

“Ngày 28 tháng 3, có gì không?”

“Ngày mai là 29 rồi, nhanh thật.”

“Em làm gì cứ như ông già vậy?” Tư Minh Nguyễn cười nhạo y.

“Không có gì, ngày mai vụ án em theo sẽ mở phiên tòa, xác nhận lại thời gian thôi.”

“Chuẩn bị ổn cả chứ?”

“Ừ, cũng không có gì phức tạp, chỉ là một vụ tai nạn giao thông thôi. Khó ở chỗ, thân nhân người bị hại lại đột nhiên khẳng định bị cáo mưu sát có chủ đích, nên giờ kiểm sát Phương đang rất bối rối.”

“Được rồi, em tự hiểu rõ là được, có nói nữa anh cũng không hiểu đâu...”

“Ngày mai phiên tòa mở khá sớm, không cần chuẩn bị bữa sáng cho em, em sẽ đi sớm.”

“Vậy em về đây làm gì?”

Ngài Tư bắt đầu nói, “Không phải anh và ba mẹ một mực giục em sao?”

Tư Minh Nguyễn bật cười ha hả.

4. Chương 4: Ba Mẹ

“Em con đâu?”

“Hôm nay nó có phiên tòa.” Tư Minh Nguyễn uống một ngụm sữa bò.

Mẹ Tư vừa lầm bầm vừa dọn bữa sáng của ngài Tư xuống, “Thiệt tình, lúc nào cũng bận bận bận, sao phải vội thế?”

“Nó nhận một vụ án, là một vụ tai nạn giao thông...” Thấy ba mình có vẻ hứng thú, Tư Minh Nguyễn bèn thuật lại cho ông vụ án ngài Tư đã nói qua.

Đột nhiên, ba Tư sầm mặt xuống.

“Sao vậy ạ?”

“Tối qua ngủ không ngon. Con thì sao?”

Tư Minh Nguyễn nhúm mày, “Con cũng thế. Hôm nay cả nhà nghỉ ngơi chút đi, chắc là do thời tiết thay đổi.”

Thấy mẹ Tư vẫn còn suy nghĩ, hắn liền trấn an bà, “Em trai con ấy, nó có đối tượng rồi.”

“Ai?” Mẹ Tư vừa mừng vừa sợ hỏi.

“Là Ông Như Nguyệt.”

Mẹ Tư chợt sững sờ, lầm bầm nói: “Mẹ không thích con bé đó.”

“Nó thích là được.” Tư Minh Nguyễn lắc đầu. Đối với hắn, em trai cuối cùng cũng chịu kết hôn đã là đáng mừng lắm rồi.

“Nhưng...”

“Ăn cơm đi, Con bé họ Uông kia cũng rất tốt, ba mẹ đều là quan chức cấp cao.” Ba Tư nhăn mặt.

Mẹ Tư không lên tiếng nữa, nhưng vẫn bất mãn liếc hai cha con bọn họ, không cam lòng nói: “Dù thế nào thì tôi vẫn không thích.”

5. Chương 5: Trang Mị Nhi

“Không phải là ngài Tư đó sao?”

Ngài Tư dừng bước, lịch sự chào hỏi: “Cô Trang.”

“Luật sư Tư.” Trang Mị Nhi dẫn theo mấy người phía sau, miệng cười khanh khách không ngừng, “Đi hẹn hò sao?”

Ngài Tư liếc nhìn bó hoa trong ngực, gật đầu.

“Đẹp thật, là hoa gì vậy?”. Cô bạn thân đi cùng Trang Mị Nhi lén nhìn trộm ngài Tư một cái. Thực ra, nói hoa đẹp thì đúng là nói dối, vì phụ nữ các cô thường thích hoa hồng đỏ, chứ loại hoa trong trắng mộc mạc này sao có thể đem tặng cho ai được.

“Là hoa cát cánh.” Ngài Tư tiếp nhận lời khen của cô.

“Luật sư Tư, nếu anh không bận thì có thể trò chuyện cùng bọn tôi một lát không? Vừa hay chúng tôi cũng có mấy vấn đề về luật pháp muốn học hỏi một chút.”

“Tiếc quá, hôm nay tôi lại có hẹn rồi. Xin lỗi, hẹn cô lần sau nhé.” Ngài Tư hơi áy náy, khéo léo từ chối.

Chờ y đi xa đến mức chỉ còn thấy bóng lưng, mấy cô gái mới ríu rít lên tiếng, “Mị Nhi, sao cậu biết người đó vậy?”

“Nhớ em trai tớ không? Hắn là bạn học của em trai tớ.”

“Lần sau hẹn anh ấy đi chơi đi.”

“Không thấy người ta đeo nhẫn cưới rồi sao?”

“Xì, làm gì nghiêm trọng vậy? Đùa một chút thôi mà, cậu tưởng thật à?”

Cả đám cười rộ lên.

6. Chương 6: Cảnh Sát Lư

“Cảnh sát Lư.”

“Luật sư...Tư.” Hốc mắt cảnh sát Lư đỏ bừng, cố gắng lắm mới nhận ra y.

Ngài Tư nhớ ra – mấy tháng trước mình mới gặp ông, mà bây giờ cái bụng phệ hồi trước đã gầy đến mức thấy cả xương rồi,

“Ông đang.....” Ngài Tư chẳng hiểu gì cả.

“Luật sư Tư.” Cảnh sát Lư tóc đã điểm bạc đột nhiên ôm chặt tay áo y, khuôn mặt đầy tàn nhang cũng dính sát vào người y.

“Tôi van xin cậu... Tôi van xin cậu!” Nước mắt cảnh sát Lư không ngừng chảy xuống, khóc không thành tiếng.

“Xin tôi?” Ngài Tư đỡ khóc đỡ cười, “Ông có chuyện gì cứ nói, nếu có khả năng tôi nhất định sẽ giúp.”

“Con gái tôi...”

“Tôi kết hôn rồi.” Ngài Tư rất không đúng lúc chỉ nhẫn cười trên tay mình.

“Con gái tôi....Chắc chắn bị người kia hại chết! Đó không phải là tai nạn, luật sư Tư!”

Ngài Tư đột nhiên hiểu ra, “Ông nói vụ án của Lư Tĩnh Di...Ông là... ba của cô ấy?”

Cảnh sát Lư biết người ông đang cầu xin là một luật sư đã thành danh nhiều năm, vụ án này lại rơi vào

tay y, nói không chừng y có thể giúp người kia vô tội. Nhưng, con gái ông...

“Luật sư Tư, tôi xin cậu...”. Hai đầu gối cảnh sát Lư khụy xuống, rồi quỳ hẳn xuống đất.

Ngài Tư vô cùng bất đắc dĩ, “Tôi luôn hết lòng với việc mình đã nhận, ông có thể nói rõ ràng từ đầu không?”

“Tôi từng đắc tội với người kia, chắc chắn là hắn muốn báo thù!!!”

“Đắc tội? Cảnh sát Lư va chạm không ít, làm việc vì dân vì nước, không thẹn với lòng. Năm đó chắc chắn là do người kia gây chuyện trước, nên ông mới đắc tội với người ta! Nếu thật sự hắn ác ý muốn trả thù, tôi tuyệt đối sẽ không bao che.” Y đột nhiên nói sang chuyện khác, “Nhưng chắc cảnh sát Lư cũng biết, đây chính là công việc của chúng tôi, nên...”

“Luật sư Tư...” Hai mắt cảnh sát Lư hiện đầy tơ máu.

Ngài Tư thở dài một hơi, “Ông đứng lên trước đã, tôi sẽ về nghiên cứu thêm hồ sơ vụ án.”

Nhìn theo bóng lưng y ôm bó hoa cát cánh rời đi, cảnh sát Lư nhỏ giọng nói: “Báo ứng.... Tất cả đều là báo ứng...”

7. Chương 7: Viên Hâm

Trời rải mưa, ngài Tư dập điếu thuốc cuối cùng.

Y thấy một người vội vã chạy tới.

Lúc thấy y, người kia ngăn cả người, “Tư..”

“Cậu là... Viên.... Viên mập mập.” Ngài Tư vỗ vỗ vai hắn.

“Sao cậu lại tới đây?”

Ngài Tư chỉ chỉ tấm bia mộ trắng như tuyết bên phải bia mộ y đang tựa vào, “Tôi thăm bạn cũ một chút.”

Viên Hâm nhìn y cười vui vẻ, cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, “Cậu bạn này, tự nhiên quá nhỉ.”

Ngài Tư cười híp mắt nói: “Đúng vậy, dù gì thì ngoài tôi ra cũng không có ai tới.”

“Vậy sao.”

“Thế cậu tới đây làm gì?”

Viên Hâm vân vê vạt áo, chỉ cái bìa mộ ngài Tư đang dựa lên.

Ngài Tư vội vàng nói xin lỗi không ngừng: “Thật xin lỗi, xin lỗi.” Y nhanh chóng đứng dậy, quay về phía bìa mộ cúi đầu chào.

“Không sao đâu, hôm nay tôi tiện thể tới thăm mộ thôi.” Viên Hâm xua tay, “Người này cũng không quan trọng với tôi lắm.”

Ngài Tư hiểu rõ, cũng không nói tiếp nữa, “Người này là gì của cậu?”

“Bạn học.”

“Ồ.” Ngài Tư gật đầu, “Bạn học còn có lòng tảo mộ, thật sự hiếm gặp.”

Viên Hâm gượng cười.

“Bạn cậu thật trẻ, vì sao lại chết? Hình như trước đó đã có ai đó tới viếng mộ rồi kìa.”

Ngài Tư chỉ đồ cúng trên mặt đất, mấy cái bánh nhỏ màu xanh đặt trên đĩa đã bị mưa thấm ướt.

“Cái gì?” Viên Hâm bình tĩnh lại, “À, cậu ấy... tự sát.”

“Còn trẻ như vậy, đáng tiếc.” Ngài Tư nhẹ giọng đáp, rất nhẹ.

Viên Hâm đột nhiên hiếu kì hỏi: “Cậu kết hôn rồi hả?”

Ngài Tư nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, nở nụ cười vô cùng ngọt ngào, “Ừ, cuối năm nay sẽ đãi tiệc.”

Viên Hâm vô thức ngẩn người, hần nhớ lần đầu mình gặp ngài Tư... hình như cũng là hình ảnh này đây.

“Tốt quá, chúc mừng nhé.”

“Ừ, khi nào đãi tiệc sẽ mời cậu.” Ngài Tư tán gẫu mấy câu với hắn, cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh, “Nhờ một vụ án mà chúng ta quen nhau đúng không, bây giờ cậu càng làm càng lớn thì phải?”

Viên Hâm hơi khó chịu nói: “Đâu có.” Rồi tìm đại một cái cớ rời đi. Hắn không thể nói mình đã phá sản, mấy ngày nay đều bị người của công ty đòi nợ quần chặt được.

“Cho tôi địa chỉ đi, đến lúc đó tôi gửi thiệp mời.” Ngài Tư nói với theo bóng lưng hắn.

8. Chương 8: Trương Dân

“Ông chủ Trương, kiểm tra dùm tôi cái thắng xe đi.” Ngài Tư mở cửa xe, phủ phủ nước mưa trên âu phục.

“Ngọn gió nào đem đại luật sư đến chỗ tôi thế này?”

“Không không, tôi đi tảo mộ thôi.”

Trương Dân sờ sờ ria mép, “Ai vậy?”

“Một người bạn, tôi qua tôi nằm mơ, hôm nay bèn ghé thăm một chút.”

Trương Dân kiểm tra xe của y, thuận miệng hỏi: “Sao lại chết?”

“Tự sát.”

Trương Dân liếc nhìn ngài Tư, thấy y cười cười: “Nói chắc anh không tin, cậu ấy tự sát vì tình.”

“Ồ.” Trương Dân quay lại, “Chuyện bao lâu rồi?”

Ngài Tư có phần xúc động nói: “Mới năm nay đây thôi..”

Trương Dân cũng thở dài, “Tuổi trẻ bây giờ bỗng bột thật.”

“Đi vào đi vào, vào trong ngôi đi, tôi đi tìm tài liệu về xe cậu một lát.”

“Được.”

Ngài Tư ngồi trên ghế salon, nhìn xung quanh một lượt. Nói đi nói lại, tiệm của Trương Dân ngày càng lớn cũng có lý do của hẳn – bốn phía đều là tài liệu, không thua kém gì văn phòng của y.

Thấy Trương Dân cứ chạy ra chạy vô, ngài Tư thấy thật áy náy, “Ông chủ, đói bụng không? Ăn chút đồ ăn lót dạ nhé?”

Trương Dân xua tay, “Cậu ăn đi, tôi không thích ăn mấy thứ dính dính này.”

Ngài Tư ngồi trên ghế salon, chậm rãi ăn một quả ổi. Trương Dân đã bắt tay vào sửa xe nên không vào phòng nữa.

Ngài Tư ngồi trên ghế, cảm nhận thời gian yên tĩnh này. Ngoài cửa mưa vẫn rơi tí tách, không biết lúc nào mới ngưng đây.

9. Chương 9: Bác Sĩ Vương

“Ngài Tư, gần đây có gì không khỏe sao?” Bác sĩ Vương đeo khẩu trang lên, ân cần hỏi.

Ngài Tư nhú mồm, “Cũng không có gì.”

Bác sĩ Vương bèn từ từ dụ y nói: “Nếu có gì không thoải mái, cậu cứ nói tôi nghe. Tôi là bác sĩ, tôi sẽ không tiết lộ bí mật của cậu.”

Ngài Tư im lặng hồi lâu mới nói: “Dạo này nghỉ ngơi không tốt.”

Bác sĩ Vương ghi chú lại, “Mất ngủ sao?”

Ngài Tư lắc đầu, “Không phải. Tôi biết mình đang ngủ, nhưng lại luôn cảm thấy có ai đó đang nói chuyện với mình.”

Ngòi bút đang chuyển động của bác sĩ Vương đột nhiên dừng lại, “Người đó nói gì với cậu?”

“Hắn nói, nói...” Ngài Tư xoa xoa huyệt thái dương, “Hình như hắn nói, tôi không được quên hắn...”

“...Thở sâu, thở sâu.” Lúc ngài Tư khôi phục lại ý thức, đã thấy trước mặt là đôi mắt ôn hòa của bác sĩ Vương.

“Tôi vừa rồi...Sao vậy...” Ngài Tư nhận ra – mình đang nằm trên một cái giường đơn.

Bác sĩ Vương nhíu chặt chân mày, “Không có gì, đột nhiên cậu ngất xỉu.”

“Thật sao?”

“Để tôi viết cho cậu tờ đơn, đi làm kiểm tra đầu một chút đi.”

Ngài Tư là một bệnh nhân hiểu chuyện, tuy y thấy không cần thiết nhưng vẫn ngoan ngoãn đi kiểm tra.

Chẳng mấy chốc đã có kết quả kiểm tra. Nhìn nó, bác sĩ Vương vẫn lắc đầu, “Tạm thời không nhìn ra vấn đề gì, tôi kê cho cậu ít thuốc an thần vậy.”

“Được, cảm ơn bác sĩ.”

“Đừng khách sáo.”

Đúng vậy, bọn họ không xa lạ gì với nhau. Đây là nơi ngài Tư khám bệnh đã tám năm, y biết bác sĩ Vương không phải là dạng lang băm.

Mặc dù ngài Tư cảm thấy mình không có bệnh, nhưng trong thành phố này, bệnh về tâm lý ngày càng nhiều. Hơn nữa y còn làm nghề này, khả năng mắc bệnh rất cao. Thế nên Tư Minh Nguyễn luôn bắt y làm kiểm tra định kì, y không cãi lại được ba mẹ và anh mình, đành phải chạy đến đây.

“Ngài Tư.”

“Hả? Còn việc gì sao?”

Bác sĩ Vương tháo khẩu trang xuống, lộ ra khuôn mặt trẻ con, “Nếu có người nói chuyện với cậu, không nên trả lời hần. Có thể do tâm lý cậu không ổn định nên gần đây ngủ không ngon thôi.”

Ngài Tư nhún nhún vai, thuận miệng đồng ý.

10. Chương 10: Chỗ Cũ

“Tôi thắc mắc, hôm nay cậu ngủ mấy tiếng vậy?” Lương Mộc Khâm cười nhạo bạn tốt của hần.

“Không phải giống cậu sao?”

“NO NO NO.” Lương Mộc Khâm lắc lắc ngón trỏ, “Nhìn cậu không giống người nhàn rỗi, ở đâu ra nhiều thời gian làm việc hơn hẳn tôi vậy chứ?”

“Tôi thật muốn biết học trưởng kiêm hot boy của Viện luật năm đó đặc biệt như thế nào?”

Ngài Tư bật cười: “Đâu có, mấy nhân vật quan trọng trong trường hồi đó làm gì đến lượt tôi.”

“Hừ, tôi không tin! Lúc đó ra nước ngoài thiệt hối hận mà, cùng cậu lên đại học chắc chắn có nhiều chuyện thú vị rồi.”

Lương Mộc Khâm và ngài Tư là bạn thân từ nhỏ, tốt nghiệp xong trung học thì một người đi du học Mỹ, một người vào học viện Luật hàng đầu. Sau này hai người tuy khác đường nhưng cùng đích, bây giờ đã trở thành đồng nghiệp làm chung một chỗ, sở hữu hai cái văn phòng sát vách nhau.

“Cậu không xuống sân chơi tí đi? Quả banh của cậu còn nằm tủi thân trên sân tập kia.”

“Tôi sắp kết hôn rồi, không thềm đoạt hào quang với cậu đâu.” Ngài Tư chỉ chỉ cô nàng mang đôi giày cao gót trên sân tập.

“Thôi đi, ai nói tôi muốn của cô ta hả?” Lương Mộc Khâm lại gật gù nói: “Không biết lúc đi học cậu đã trải qua những gì, lúc tôi về cậu như biến thành người khác vậy.”

“Về tám năm rồi, giờ mới thấy tôi biến thành người khác?” Ngài Tư cười cười mắng hằn: “Biến đi.”

Y mỉm cười, nhìn Lương Mộc Khâm như cá gặp nước bơi giữa biển người đẹp, bất đắc dĩ lắc đầu.

—

“Thưa ngài, ngài muốn đi đâu?”

Ngài Tư khoát tay với nhân viên phục vụ, “Tôi đi dạo một chút. Không yên tâm cứ đi hỏi ông chủ các người, tôi quen anh ấy.”

“Ai vậy?” Tiết Đàm hỏi.

Nhân viên phục vụ mới tới miêu tả lại bộ dạng từ đầu tới chân của ngài Tư.

“Không thể nào!” Tiết Đàm nổi giận.

Nhân viên phục vụ sợ ông chủ không tin mình, bèn tả lại một lần nữa.

“Tại sao lại là y....” Tiết Đàm lẩm bẩm, “Cô chắc chắn là cậu ấy đi về phía sau núi?”

“Không phải mấy năm trước đường sau núi vừa phải tu sửa sao, đi qua đó... chắc gì y đã tìm thấy đường cũ?”

“Trước hết cô đi gọi quản lý đến cho tôi.”

Tiết Đàm nhìn tấm hình trên tường, trong hình là bảy tám người chụp chung. Ánh mắt dừng lại trên hai người, hắt hít sâu một hơi, “Sao...làm sao có thể?”

—

“Tiết tổng.”

Tiết Đàm kể lại vấn đề cho quản lý.

Quản lý gật đầu. “Là ngài Tư đúng không? Tôi biết ngài ấy.”

Trong lòng Tiết Đàm bỗng dậy sóng, “Cậu ấy... Trước đây cậu ấy cũng tới?”

“Tiết tổng, ngài Tư tuần nào cũng tới.”

“Phía sau núi...”

“Ngài ấy thường xuyên đến đó, tôi có hỏi qua, ngài Tư nói đến đó vì phong cảnh rất đẹp.”

Quản lý và Tiết Đàm đã quen nhau rất lâu. Cô đã nhìn thấy tấm hình của Tiết Đàm, nên biết được ngài Tư là bạn của hắn. Đó cũng là lý do vì sao mỗi lần ngài Tư tới, cô đều để cho y tự do. Nhân viên phục vụ mới tới chắc là muốn ông chủ biết mặt mình đây mà.

Tiết Đàm phất tay, “Cô.. ra ngoài đi.”

Tiết Đàm cau mày, mấy chuyện này đã đủ để đảo lộn suy nghĩ của hắn những năm gần đây.

Lúc hắn chạy tới phía sau núi, thì ngài Tư đã không còn ở đó.

Tiết Đàm chợt có linh cảm rằng – ngài Tư sẽ không trở lại nữa.

—

“Hey.”

“Sao vậy?” Ngài Tư nhìn Lương Mộc Khâm đang muốn nói lại thôi.

Lương Mộc Khâm mấp máy môi, “A Tư, lúc tôi mới về nước, cậu gọi điện nói với tôi cái gì có nhớ không?”

“Cái gì?” Ngài Tư không hiểu gì cả, nghĩ một lúc mới bảo, “Không nhớ.”

“Cậu...thật sự không nhớ?” Lương Mộc Khâm nghiêm túc hỏi.

“Không nhớ rõ.” Ngài Tư nghiêng đầu suy nghĩ, “Lúc tôi tỉnh lại sau tai nạn giao thông, bác sĩ nói trong đầu tôi có một cục máu đông, nên có thể không nhớ một số chuyện.”

“Thật không...” Lương Mộc Khâm nhìn theo bóng lưng y, nhớ lại cuộc điện thoại hồi mới về nước — *“Nhóc Lương, về rồi tôi sẽ giới thiệu cho cậu một người cực kỳ quan trọng với tôi!”*

Lúc đó, giọng của ngài Tư vẫn còn vẻ ngọt ngào và hăm hở của tuổi trẻ.

Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

11. Chương 11: Tiệm Bánh Ngọt

“Hôm nay ngài Tư đến sớm vậy?”

Ngài Tư mỉm cười với cô bé bán bánh.

Mặc dù làm thêm ở đây đã lâu, nhưng mỗi lần nhìn thấy ngài Tư, cô bé đều kích động vì vẻ ngoài đẹp mắt của y. Ngài Tư còn rất dịu dàng nữa chứ.

Y đến nơi làm việc quen thuộc của mình. Cô gái quét dọn phía trước cửa tiệm, tranh thủ rảnh rỗi tán gẫu

với ngài Tư vài câu.

“Hôm nay anh làm gì vậy?”

“Bánh bông lan phô mai trà xanh.” Tay y làm rất nhanh.

Mắt cô bé sáng lên, hăm mộ nói: “Hay quá! Anh làm cho mình hay cho người khác vậy?”

Dù là hỏi vậy, nhưng cô bé đã biết rõ đáp án. Tiệm bánh cô đang làm là tiệm bánh lâu đời nhất trên con đường này, cô từng nghe bà chủ kể rằng – ngài Tư là bạn tốt của bà chủ. Từ nhiều năm trước, ngài Tư đã có thói quen đến tiệm mỗi ngày, vừa mở tiệm là y sẽ xuất hiện, tự tay làm bánh ngọt.

Từ Tâm Nhiên ngáp dài, kết luận: “Cậu ấy giúp tôi chữa bệnh lười, nếu không mưa gió bão bùng thế này ai mà mở cửa.”

Câu trả lời của ngài Tư không nằm ngoài dự liệu: “Làm cho người yêu ăn.”

“Oa, thật hạnh phúc! Không biết bao giờ em mới được gặp người yêu của anh đây?”

“Ừ.” Ánh mắt y dừng lại trên chiếc nhẫn, “Hắn hơi xấu hổ.”

—

Lúc Từ Tâm Nhiên đến, ngài Tư đã rời đi.

“Đi rồi?” Cô xếp lại cây dù, giữ giữ nước mưa đọng trên người.

“Vâng, đi rồi. Mà người yêu của ngài Tư hạnh phúc thật, ngày nào cũng có người làm bánh ngọt cho mình ăn.” Cô bé đang tuổi lằng mạn không nhận được kích động nói.

Cây dù của Từ Tâm Nhiên rút xuống đất, run rẩy nói, “Em vừa nói gì?”

Cô bé ngơ ngác lặp lại lần nữa.

“Sao....Sao lại có thể? Không phải anh ấy đã...” Từ Tâm Nhiên vô cùng hoảng sợ.

“Quên gì cơ ạ?”

“Không có gì, ngày mai cậu ấy tới thì giữ lại.”

“Vâng.” Cô bé buồn phiền nói: “Nhưng ngài Tư nói sẽ không đến nữa.”

“Không đến nữa?” Từ Tâm Nhiên hỏi lại.

“Vâng, ngài Tư nói mình sắp kết hôn, phải chuẩn bị cho hôn lễ và danh sách khách mời nên chắc không có thời gian tới nữa.”

Cô bé vẫn đang nói, nhưng Từ Tâm Nhiên không còn nghe được gì nữa. Lòng cô ầm ầm rung động, còn hơn cả gặp động đất.

Chuyện này... Sao có thể chứ?

12. Chương 12: Kiểm Sát Viên

“Luật sư Tư, đợi một chút.”

“Kiểm sát Phương.” Ngài Tư gật đầu chào.

“Cậu có thời gian nói chuyện chút không?” Phương Duệ mời y vào phòng làm việc.

“Được chứ, làm phiền anh.” Ngài Tư cung kính không bằng tuân mệnh*.

**cung kính không bằng tuân mệnh: thể hiện sự khách sáo, lịch sự khi có người mời/ cho mình cái gì đó.*

Phương Duệ uống một ngụm trà rồi nói thẳng: “Tôi không nghĩ mọi chuyện lại thành ra thế này.” Hấn và ngài Tư cũng coi như là bạn – mặc dù không có quan hệ cá nhân, nhưng ngài Tư chính là người đầu tiên làm việc với Phương Duệ kể từ khi hắn còn là một kiểm sát viên nho nhỏ mới vào nghề. Đôi khi ngài Tư ở bên phe hắn, đôi khi lại đi bào chữa cho bị cáo.

Dù vậy, Phương Duệ vẫn thích ngài Tư – đừng hiểu lầm, là thích theo kiểu hâm mộ. Hắn rất hâm mộ tính cách cương mẫu và quy tắc của y.

Tuy dùng từ “quy tắc” để miêu tả một luật sư thì không được thích hợp lắm, nhưng Phương Duệ cảm thấy dùng trên người ngài Tư thì rất chuẩn.

Lúc hần tiến ngài Tư ra cửa, y cười một tiếng, “Thật ra, bị cáo đúng là có thù với ba của người bị hại.”

“Nhưng vụ này thật sự là một vụ tai nạn. Bị cáo không biết người bị hại là Lư Tĩnh Di, lại càng không biết đó là con gái cảnh sát Lư. Kể cả biết, hần cũng sẽ không làm vậy, hần vốn chỉ hận Lư Kiên thôi.”

“Thù cái gì?” Sự nhạy cảm của một kiểm sát viên khiến Phương Duệ không nén nổi tò mò.

“Tôi cũng không biết cụ thể, là một vụ án cũ, nếu anh hứng thú có thể xem qua hồ sơ vụ án. Lần đó nhân viên thụ án là em trai của đương sự.”

Đi ra cửa lớn, ngài Tư mở cửa xe, xua tay với Phương Duệ, ý bảo hần mau vào.

“Đúng rồi, kiểm sát Phương.”

“Chuyện gì?”

Ngài Tư hạ kính xe xuống, “Có thể tố cáo với anh tội không làm tròn trách nhiệm không?”

“Dĩ nhiên là được.”

Ngài Tư gật đầu, “Cám ơn anh, tôi hỏi thế thôi.”

Nhìn đuôi xe y vẽ ra một vòng cung thật đẹp, Phương Duệ hơi xúc động. Cuối cùng thanh niên đẹp trai ưu tú này cũng kết hôn, không biết có bao nhiêu thiếu nữ phải đau lòng đây.

13. Chương 13: Người Nhà

“Chị dâu.”

Khúc Vân đang chỉnh lại quần áo cho con trai, ngẩng lên thì thấy ngài Tư, “Tiểu Tư, sao em lại tới đây?”

“Em đi gặp khách hàng.” Ngài Tư vỗ vỗ đầu đứa cháu, “Muốn chú nhỏ ôm không?”

“Muốn~” Tư Nhược Phong vươn tay đòi ôm.

Ngài Tư ôm cháu xoay mấy vòng: “Lớn hơn rồi.”

Khúc Vân liền quả trách con trai, “Đừng làm chú con mệt.”

Tư Nhược Phong chu mỏ, “Không đâu nha, chú nhỏ thích chơi với con lắm, đúng không chú?”

Ngài Tư vỗ vỗ cái mông đầy thịt của nó, “Chú nhỏ thích Tiểu Nhược Phong nhất.”

“Tiểu Tư...Chị...”

“Chị dâu, chị cứ nói.” Ngài Tư hiểu Khúc Vân không muốn cho Tư Nhược Phong nghe, bèn dụ cháu nhỏ vào khu trò chơi trong trung tâm thương mại.

Khúc Vân chần chừ nói, “Tiểu Tư, chị và anh của em đã ly dị rồi.”

Ngài Tư biết chuyện này, “Ừ, ly dị rồi chị vẫn là chị dâu của em.”

Khúc Vân vừa đủ tuổi đã gả cho Tư Minh Nguyễn, thoảng cái đã gần 20 năm. Lúc đó ngài Tư vẫn còn đang học cấp hai.

Dâu trưởng như mẹ – Khúc Vân và ngài Tư rất thân thiết với nhau, hưởng hồ năm đó Khúc Vân còn giúp y nữa.

“Không.” Khúc Vân hít sâu một hơi, “Ý chị không phải vậy...”

—

Lúc Tiểu Nhược Phong cả người đầy mồ hôi chạy về, thì nghe được chú nhỏ của mình nói, “Cảm ơn chị. Tuy rằng em luôn biết, nhưng vẫn cảm ơn chị.”

“Em...biết?” Khúc Vân chưa bao giờ nghĩ y sẽ nói như vậy.

Ngài Tư cười nhạt, “Nhược Phong rất đáng yêu, chị mau dẫn nó tránh xa Tư gia một chút.”

“Chú nhỏ, chú đi đâu hả? Cho Nhược Phong đi với!” Trẻ con trời sinh rất nhạy cảm – Tư Nhược Phong vội nắm lấy vạt áo y.

Ngài Tư ngồi xổm xuống, néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, “Chú có đi đâu đâu, chú sắp cưới rồi.”

“Vậy là Nhược Phong sắp có thím nhỏ sao?”

Ngài Tư ngẩn người, rồi cười thật to, “Ừ, thím nhỏ!”

—
“Mẹ?” Tư Nhược Phong nhìn ngài Tư đang đi xa, kéo kéo tay áo Khúc Vân.

Khúc Vân bế con trai lên, vùi đầu vào ngực nhóc, lệ đã rơi đầy mặt, “... Nếu sau này, Phong Phong không ở với ba nữa...”

Tư Nhược Phong không biết vừa xảy ra chuyện gì, chỉ thành thật nói, “Con không thích ba, ba hay làm nhiều chuyện kì cục với con lắm. Con thích chú nhỏ, chú nhỏ đặt tên cho con, còn dạy con đánh lại bọn xấu nữa!”

14. Chương 14: Người Lạ

“Xin lỗi xin lỗi.”

Ngài Tư vô cùng phiền muộn – y vừa nói chuyện điện thoại với Tư Minh Nguyễn xong. Tư Minh Nguyễn nói hẳn sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào để dành quyền nuôi con, ngài Tư khuyên hẳn vài câu, hai người liền cãi nhau một trận. Vừa nãy đi bộ trên đường mà hồn y bay đâu mất, sợ ý hất thẳng ly cà phê trên tay vào áo choàng của một người phụ nữ. May mà cà phê đã nguội rồi.

“Ui da!” Cô gái bên cạnh người phụ nữ kêu lên, Thấy thái độ của y như vậy, cô không tiện làm ầm lên, chỉ nhỏ giọng nói.

Ngài Tư nhìn cái áo choàng bị y làm bẩn, “Hay là vậy được không, tôi mang áo đi giặt, giặt xong sẽ đem trả hai người ngay.”

Cô gái hơi do dự, nhìn sang người phụ nữ.

“Không cần.” Người phụ nữ khoát tay.

Ngài Tư rất áy náy, y biết cái áo choàng kia rất đắt tiền, “Đây là danh thiếp của tôi. Hai người đừng lo lắng, tôi biết một tiệm giặt ủi chuyên giặt đồ tơ lụa, chắc chắn sẽ không làm hỏng áo đâu.”

“Hai người cho tôi xin địa chỉ đi, xong việc tôi sẽ gửi lại.” Ngài Tư vừa nói vừa lấy quyển sổ và cây bút trong người ra.

Thấy mỗi một hành động của y đều toát lên cảm giác của một tinh anh xã hội, lại còn làm luật sư; nên cô gái liền viết ra địa chỉ của mình.

Ngài Tư dịu dàng nói thêm: “Cho tôi số điện thoại nữa, phòng khi có chuyện gì cần liên lạc.”

Lúc y cầm cái túi đựng áo choàng đã gấp gọn gàng định rời đi, người phụ nữ liếc nhìn danh thiếp, đột nhiên nói: “Luật sư... Tư. Đây là con gái tôi, nhỏ hơn ngài mấy tuổi, chắc là ngài chưa kết hôn đúng không?”

Cô gái bối rối, vội vàng đẩy đẩy mẹ mình.

Ngài Tư thật bất đắc dĩ với vụ mai mối từ trên trời rơi xuống này, “Tôi sắp kết hôn rồi.”

Người phụ nữ vẫn kiên trì không cho y đi, nói bà muốn hỏi một số vấn đề về pháp luật.

“Tôi có một đứa con trai, nhưng không nuôi được bao lâu. Lúc nó lên cấp hai, ba nó đòi nuôi nó, tôi không thể cản được. Hơn nữa, nó theo ba thì sẽ được sống tốt hơn... Nhưng họ chỉ nhận đứa con trai, Tiểu Thanh phải ở với tôi, rồi theo họ của tôi luôn.”

Trần Vũ Thanh khẽ đẩy mẹ một cái. Sao lại nói chuyện trong nhà ra cho người ngoài nghe như vậy?

“Nhưng nó luôn gửi tiền cho tôi, sau lại đổi sang tài khoản khác gửi... Tôi biết tôi không làm tròn bổn phận, không phải là một người mẹ tốt, sao nó lại phải làm vậy chứ?”

“Bà Trần, bà đừng nghĩ nhiều quá. Cậu ấy là con trai bà, đương nhiên là có nghĩa vụ phụng dưỡng bà. Nếu không... hẳn là cậu ấy phải yêu bà lắm.”

Ngài Tư không thể ở lâu hơn nữa, chiều nay y còn phải tham dự một phiên tòa.

Nghĩ một lúc, người phụ nữ lại hỏi, “Ngài thật sự sắp kết hôn?”

“Đương nhiên rồi. Chúng tôi yêu nhau đã lâu, yêu rất nhiều.” Ánh mắt ngài Tư rất đổi ngọt ngào.

Người phụ nữ thở dài, mãi sau mới thấp giọng nói: “... Thế cũng tốt.”

15. Chương 15: Khoa Thần Kinh

“Mọi người cảm thấy, gần đây tinh thần ngài Tư không ổn định?”

“Đúng vậy.”

“Bác sĩ, có phải nó lại....tái phát không?”

Bác sĩ Vương đẩy mắt kính, “Không loại trừ khả năng này, lúc trước cậu ấy còn nói với tôi là – cậu ấy nằm mơ thấy có người nói chuyện với mình.”

Ba Tư mẹ Tư ngơ ngác nhìn nhau.

“Tất nhiên cũng có khả năng khác.” Sắc mặt bác sĩ Vương trở nên nghiêm túc.

“Mọi người có thấy gần đây cậu ấy có thói quen gì khác thường không?”

“Thói quen....” Mẹ Tư lẩm bẩm, lắc đầu, “Tiểu Tư không có thói quen gì kì lạ.”

“Còn sở thích hay khẩu vị thì sao?”

Tư Minh Nguyễn suy nghĩ một lát, “Không uống sữa tươi có tính không?”

Mẹ Tư ngạc nhiên hỏi: “Nó không uống sữa tươi hả?”

“Vậy bây giờ cậu ấy có uống sao?” Bác sĩ Vương bắt đầu ghi chép.

“Cũng không hẳn. Trước kia nó thường xuyên nói với tôi nó không uống sữa tươi, còn sau khi xảy ra chuyện, dù nó cũng không uống, nhưng không nhắc tới nữa.”

“Còn gì nữa không?”

Ba Tư buồn bực nhìn mẹ Tư – người chẳng nhớ gì cả, “Lúc còn nhỏ nó thuận tay trái, sau này đã sửa qua tay phải. Nhưng dạo gần đây tôi lại thấy nó ăn cơm bằng tay trái.”

“Lúc trước nó thích ăn trái cây và đồ ăn vặt, còn bây giờ trừ bữa chính ở nhà ra thì không thấy nó ăn gì khác.”

“Cụ thể là loại quả gì?”

Tư Minh Nguyễn lắc đầu, ý là không biết.

“Cậu ấy có thích đồ ngọt không??”

“Ông nghĩ nó có thích ăn ngọt không?” Mẹ Tư hỏi ba Tư.

“Tôi bảo này, là tôi nuôi con trai hay bà nuôi con trai thế?!” Ba Tư tức giận.

“Thế nó không phải là con trai ông hả?” Mẹ Tư còn muốn nói nữa, nhưng thấy còn người lạ ở đây nên đành kìm lại.

“Bác sĩ Vương, là thế này... Tiểu Tư nhỏ hơn Minh Nguyễn mấy tuổi, hồi nó bé, tôi vẫn hay nấu cơm theo khẩu vị của Minh Nguyễn. Tiểu Tư khá là kén ăn, tôi lại không chiều theo tật xấu này của nó. Bây giờ nó lớn rồi, tôi lại càng không biết khẩu vị của nó thế nào.”

Bác sĩ Vương gật đầu, “Có hành vi nào kì lạ không?”

“Gần đây nó hay kêu bị đau đầu.” Tư Minh Nguyễn nhớ lại một cảnh tượng, chợt nổi da gà khắp người, “Hôm qua, tôi thấy nó đứng trước gương lẩm bẩm một mình.”

“Lẩm bẩm một mình?”

“Nó nói cái gì mà... *Tôi là ai vậy? Tôi chính là em đây. Không, anh không phải tôi, tôi là ngài Tư, anh là ai? Tôi? Tôi là người em yêu đó.*”

Một từ ‘*người yêu*’ thốt ra, nhiệt độ trong phòng khám nhất thời giảm xuống.

Tư Minh Nguyễn nhú chặt chân mày, “Lúc đó tôi hỏi, nó nói chỉ là lời thoại trong một vở kịch.”

Bác sĩ Vương lập tức đáp: “Nhất định cậu ấy phải làm kiểm tra tổng quát, hy vọng... không như chúng ta nghĩ.”

“Bao giờ?”

“Càng sớm càng tốt, không phải cậu ấy sắp kết hôn sao? Mọi người không mong có chuyện bất trắc xảy ra chứ?”

Ba người Tư gia nhìn nhau, rồi gật đầu.

—

Tư gia.

“Hai đứa tính chừng nào làm đám cưới?”

Uông Như Nguyệt mắc cỡ đỏ mặt, ấp úng nói: “Vẫn chưa đăng kí kết hôn mà, không vội đâu ạ.”

Ngài Tư cười: “Chờ đến nửa cuối năm đi, cụ thể là ngày 10 tháng 10.”

“Sao không chọn vào tuần nghỉ lễ Quốc Khánh ấy*?” Mẹ Tư giận dỗi trách.

**Lễ Quốc Khánh ở Trung Quốc (1/10) thường được nghỉ 1 tuần.*

“Con tìm người tính lịch rồi, ngày đó khá là tốt.”

Tư Minh Nguyễn nháy mắt ra hiệu với mẹ Tư, không muốn bà nói nữa.

“Nhanh vậy sao?” Uông Như Nguyệt mừng rỡ nói.

Ngài Tư cười nhạt, “Chuyện đại sự cả đời, em không vội nhưng tôi thì rất vội.”

Hai tai Uông Như Nguyệt đỏ ửng.

“Em trai cũng biết đau lòng vì người khác nha.” Tư Minh Nguyễn trêu ghẹo y.

Tâm bệnh trong lòng ba Tư coi như đã được buông xuống, “Tốt tốt tốt, hôm nay phải uống một bữa mới được.”

Tuy mẹ Tư nói không thích Uông Như Nguyệt, nhưng bà cũng rất vui vì con trai nhỏ rồi cuộc cũng sắp kết hôn.

“Mẹ xuống bếp làm mấy món sở trường ngon ngon cho mọi người, Minh Nguyễn muốn ăn gì?”

Tư Minh Nguyễn nói tên vài món, chợt vỗ đầu nói: “Hôm nay em trai con mới là chủ xị chứ!”

Ngài Tư xua xua tay, “Anh hai ăn gì con ăn đó.”

“Được, mọi người trò chuyện đi.”

Lúc mẹ Tư vào bếp thì chợt nghe tiếng thét thất thanh trong phòng khách, quay lại đã thấy – ngài Tư ngã xuống đất, cả người co quắp lại, đầu khở ôm chặt đầu, lẩm bẩm nói: “... Không... không... không, anh không phải tôi, anh không phải tôi!”

“Nhanh lên nhanh lên! Mau gọi 120!” Ông Như Nguyệt kéo tay ngài Tư, không ngờ lại bị hất ra.

“Không, không thể gọi 120.” Tư Minh Nguyễn quả quyết nói: “Tới chỗ bác sĩ Vương mau.”

Ông Như Nguyệt mím chặt môi, lấy điện thoại ra gọi cho bác sĩ Vương.

—

Bác sĩ Vương kiểm tra hai con ngươi của ngài Tư, hỏi lại tình huống cụ thể.

Đang lúc họ nói chuyện thì y mơ màng tỉnh dậy.

“Tôi... bị làm sao vậy?” Ngài Tư nhìn mấy cái dấu tay trên mu bàn tay mình.

“Anh đột nhiên ngất xỉu, mọi người đưa anh đến kiểm tra.” Ông Như Nguyệt lên tiếng, phá vỡ yên lặng.

Bác sĩ Vương đưa đơn kiểm tra tổng quát cho ngài Tư, để y đi khám.

Nhìn khuôn mặt nghiêm túc của ba mẹ và anh hai, ngài Tư nhún vai nói, “Mọi người ngồi xuống đi, con không sao.” Đi mấy bước, y chợt quay lại nói với bác sĩ Vương, “Lúc nãy hôn mê, tôi đã nhìn thấy một người đàn ông cao lớn.”

“Đàn ông?!”

“Rất cao, phải hơn mét chín, chắc tôi chỉ đứng tới lông mày hắn.”

Sau khi ngài Tư rời đi, Ông Như Nguyệt bắt đầu phát run, “Sao anh ấy lại biết? Người kia... Người kia không phải đã chết rồi sao?” Cô khẽ rít lên, nghe như tiếng vuốt mèo cào lên mặt tường.

—

“Có dị ứng với chất gì không? Penixilin chẳng hạn?”

“Có, tôi bị dị ứng sữa bò, không thể dung nạp lactozơ.”

Bác sĩ kiểm tra gật đầu, ghi chép lại.

“Chỉ là một nhọc quá độ, à... Còn thiếu dinh dưỡng nữa. Phương diện thần kinh không thấy vấn đề gì.” Bác sĩ Vương nhìn kết quả kiểm tra sức khỏe và phim chụp X-quang, kết luận bước đầu.

Dù mọi người đang rất muốn hỏi vì sao một người đàn ông như ngài Tư lại thiếu dinh dưỡng, nhưng cũng biết bây giờ là không thích hợp.

“Thả lỏng toàn thân, nhìn vào đây, đúng, thả lỏng.”

Không biết bao lâu sau, khung cảnh phòng khám trở nên mờ ảo.

“...Cậu là ai?”

“Tôi là Tư....”

“Cậu là ai?”

“Tôi là Tư... Không đúng... Tôi không phải là y.”

“Cậu là một luật sư, đúng không?”

“Tôi... không phải...” Ngài Tư bắt đầu giãy giụa kịch liệt, điện tâm đồ cũng dao động rất mạnh.

“Được được, cậu không phải thì thôi. Bình tĩnh nào, từ từ hít thở sâu. Cậu làm nghề gì?”

“Tôi... Hình như có mở một công ty.” Giọng của ngài Tư thay đổi, trở nên trầm ổn hơn.

Mẹ Tư siết chặt nắm tay lại, chỉ sợ mình sẽ hét lên thành tiếng.

“Cậu kết hôn chưa?”

Ngoài dự liệu của mọi người, ngài Tư bình tĩnh đáp: “Tôi sắp kết hôn rồi.”

“Bạn gái cậu là ai?”

“Tôi không có bạn gái, tôi chỉ có một người bạn trai.”

Ba Tư trợn tròn mắt, chỉ hận không thể xé nát con trai mình ra.

“Cậu và bạn trai đã quen nhau bao lâu?” Lúc này, lưng bác sĩ Vương cũng rịn đầy mồ hôi.

“Chúng tôi quen nhau từ hồi em ấy còn học cấp hai, tôi học cấp ba. Em ấy rất ngoan,thậm yêu tôi lại cho là tôi không biết. Lúc cả hai thổ lộ với nhau là khi em ấy học lớp 12 còn tôi lên năm hai đại học. Rồi em ấy thi vào trường đại học của tôi... Cả hai đã ở bên nhau rất lâu, để tôi tính xem nào, sắp mười tám năm rồi.”

“Hai người rất yêu nhau?” Giọng bác sĩ Vương run rẩy.

“Đúng vậy.” Ngài Tư nở nụ cười. “Em ấy làm đồ ngọt rất ngon. Tôi thích ăn đồ ngọt, em ấy liền làm cho tôi.”

“Bình thường hai người hay làm gì?”

“Cuối tuần sẽ cùng nhau đi đánh golf, cảnh sau núi rất đẹp, nên tôi thích mang em ấy đến đó. Hoặc là tụ họp với bạn bè, không có gì quá đặc biệt.”

“Cậu cảm thấy hai người có thể tách ra không?”

“Không, không bao giờ, chúng tôi sẽ không bao giờ rời xa nhau.” Nụ cười trên mặt ngài Tư vẫn không thay đổi.

Bác sĩ Vương nhớ – hình như hắn đã nhìn thấy nụ cười này trên khuôn mặt của một người.

“Câu hỏi cuối cùng, cậu thích hoa gì?” Biết không thể thôi miên thêm nữa, bác sĩ Vương liền hỏi một câu thông thường để y thả lỏng tinh thần.

“Hoa tôi thích? Là hoa cát cánh.”

“A——” Uông Như Nguyệt thét lên chói tai.

Bác sĩ Vương vội nhìn sang ngài Tư, soi kỹ hai con ngươi y để đảm bảo không có gì bất thường, đoạn khó chịu nói: “Thôi được rồi, giờ chỉ có thể chờ cậu ấy tự tỉnh thôi. Không biết tỉnh lại cậu ấy có nhớ gì không.”

Những người khác muốn trách cứ Ông Như Nguyệt, nhưng lại nhận ra – trán ai cũng đầm mồ hôi.

“Khả năng cao nhất bây giờ chính là – ngài Tư đã tự tạo ra một nhân cách khác của Trang Vũ Phong.”

“Đừng nhắc lại tên người đã chết.” Mẹ Tư chán ghét nói.

Bác sĩ Vương nhún nhún vai.

Tư Minh Nguyễn ngập ngừng nói, “Thật sự... Không phải bị quỷ ám chứ?”

“Làm gì có chuyện đó?!” Bác sĩ Vương cao giọng.

Ông Như Nguyệt cố nén nước mắt, “Nhưng... không phải anh ta chết rồi sao?”

“Chắc chắn có người giả thần giả quỷ!” Ba Tư quả quyết: “Nhất định là có ai đó đã nói gì với Tiểu Tư! Đã qua tám năm rồi, sao tự dưng nó lại...” Ông cứ ngỡ chuyện tám tối nọ đã hoàn toàn bị chôn vùi rồi chứ.

“Đừng nói là... tự nhiên anh ấy nhớ ra đấy?”

“Kể cả thế, tôi cũng sẽ làm y quên đi.” Ánh mắt bác sĩ Vương lóe lên vẻ âm ngoan, hoàn toàn không hợp với gương mặt của mình.

“Nhưng nếu cậu ấy thật sự bị tâm thần phân liệt, vậy thì hơi khó...”

Mà đối tượng thảo luận của bọn họ – ngài Tư, vẫn đang lặng im nằm trên giường bệnh.

16. Chương 16: Nghĩa Trang

“Sao lại hẹn tôi tới đây?” Lương Mộc Khâm huyết sáo. “Bây giờ đất ở nghĩa trang đều là tắc đất tắc vàng, tôi sợ sau này chết còn không có chỗ chôn nữa.”

Ngài Tư đã quen với cái miệng còn nhanh hơn tàu lửa chạy của hắn rồi.

“Lương đại luật sư, đừng khiếm tốn như vậy.”

“Ê, đừng nói thế, tôi mua có cái nhà mà từ năm ngoái đến năm nay đều phải làm việc gấp đôi năng suất

đây. Còn cậu thì sao?”

Ngài Tư lắc lắc đầu, “Nhà tôi ngay gần đây, cậu nghĩ thế nào?”

“Thật sao? Tuy môi trường quanh đây khá tốt, nhưng cậu nghĩ sao mà dám mua nhà gần đây? Không sợ xui hả?”

“Cậu nghĩ tôi tình nguyện à?” Ngài Tư bắt đầu nói, “Lúc đó tôi không biết chỗ này là nghĩa trang. Tôi còn tưởng nó là sân golf kìa.”

“Mà sao tuần trước không hẹn cậu được thế?”

“Bạn, không có thời gian.”

“Nào nào, nói anh trai nghe, dạo này cậu bận gì thế? Toàn đẩy hết cho tôi mấy vụ nhỏ kia!”

“Nhóc Lương à, sống có lương tâm chút đi.” Ngài Tư cười mắng: “Vụ án gần 50 triệu mà chê nhỏ?”

“Cứ cẩn thận đi, không khéo tôi lại cướp hết khách hàng của cậu đó.”

“Có bản lĩnh thì cướp đi.” Ngài Tư không quan tâm nói.

Lương Mộc Khâm nhìn thẳng vào mặt y, “A Tư, tôi nghiêm túc đấy. Gần đây cậu lạ lắm, đừng nói là mắc chứng sợ hãi tiền hôn nhân chứ?”

Ngài Tư đã quen cái kiểu nói năng lộn xộn của hắn rồi, nên không buồn để tâm, “Nghe nói cậu cũng sắp kết hôn?”

Lương Mộc Khâm bắt đầu nhún vai, “Gia đình giục. Mà cũng tại cậu đấy, mẹ cậu suốt ngày chạy đến lải nhải với mẹ tôi.”

Ngài Tư cười. Hôm nay là ngày nghỉ nên y không mặc âu phục, chỉ tùy tiện mặc một bộ đồ thể thao, ngồi xuống đất, lợm cọng cỏ ngậm vào miệng. Lương Mộc Khâm cũng ngồi xuống. Hai người như hai đứa trẻ vậy, chẳng qua địa điểm hơi đáng sợ chút thôi.

“Cậu có yêu cô ấy không?” Ngài Tư đột nhiên hỏi.

“Yêu cái gì chứ?” Lương Mộc Khâm khịt mũi coi thường, “Nhóc con, cậu có dám nói là yêu Ưông Như Nguyệt không? Tôi chỉ mới đi coi mắt, còn chưa xác định quan hệ.”

“Tôi tới đây đúng là vì chúng sợ hãi tiền hôn nhân.”

“Thật hả?”

“Thật.” Ngài Tư chỉ bia mộ trước mặt Lương Mộc Khâm. “Đó là một người bạn của tôi.”

“Bạn cậu có cá tính đấy, trên mộ cũng không đề tên.”

“Ừm.” Đột nhiên ngài Tư hơi buồn, “Muốn nghe chuyện cũ không?”

“Nghe chứ nghe chứ.”

“Cậu ấy là đồng nghiệp của chúng ta.”

“Ai? Nói xem tôi biết không?”

Ngài Tư liếc hẳn, Lương Mộc Khâm vội vàng giơ tay lên trời, “Đang nghe đang nghe đây.”

“Cậu ấy gặp một người đàn ông, rồi yêu nhau rất lâu. Lúc đầu là cậu ấy yêu thầm người ta, sau đó mới phát hiện cả hai đều thích nhau. Từ đó, bọn họ yêu nhau đến nỗi thần căn giết thần, Phật căn giết Phật, trở thành cặp đôi nổi tiếng nhất trường...”

“Trường của cậu? Công khai luôn hả, sao tôi chưa từng nghe nói thế?”

“Một là im hai là biến! Người khác không biết bọn họ yêu nhau, vì trông họ giống như là...”

“Đối thủ, hợp tác, anh em tốt?”

“Ừ, không khác lắm, đại khái là người nổi tiếng trong trường. Trong mắt người khác là vậy đấy.”

“Sau khi tốt nghiệp, người yêu cậu ấy bị ép về làm trong công ty của gia đình, vì bị xa lánh nên công việc không mấy thuận lợi. Sau đó, anh ấy dứt khoát công khai với cả nhà rồi bị đuổi ra ngoài. Anh tự mình gây dựng sự nghiệp, còn bạn tôi vừa tiếp tục đi học, vừa cùng làm với anh ấy...”

“Cậu ấy nói với tôi rằng, cậu ấy cảm thấy mình rất may mắn. Người yêu cậu ấy lớn hơn cậu hai tuổi, luôn giúp đỡ cậu ấy rất nhiều; nên bạn tôi luôn luôn cảm thấy áy náy vì mình không thể gánh vác thay anh ấy nhiều chuyện hơn.” Ngài Tư nói tiếp.

“Không không không, cậu ấy không thể nói vậy.” Lương Mộc Khâm khoát tay, “Nếu hai người thật sự yêu nhau, tôi nghĩ người yêu cậu ấy sẽ không so đo mấy chuyện này đâu. Tính toán quá sẽ dễ xảy ra mâu thuẫn, đúng không?”

“Tôi cũng nói với cậu ấy như vậy, mà đúng là người yêu cậu ấy không hề để ý.”

“Hai người cùng nhau gây dựng sự nghiệp, vừa mua xong nhà thì gia đình bạn tôi lại giục cậu ấy cưới vợ, hơn nữa còn dùng rất nhiều thủ đoạn. Quan hệ giữa cậu ấy và gia đình vốn không tốt, nên cậu ấy quyết định công khai luôn.”

“Sau nữa thì sao?”

“Ban đầu dĩ nhiên họ không đồng ý, nhưng bạn tôi vốn không có tiếng nói trong nhà, nên cậu ấy không muốn cầu xin họ. Gia đình họ hết cách, liền làm ầm lên đến nỗi trường học cũng biết.”

“Gì, ghê vậy?”

“Bạn tôi bị thầy giáo chèn ép, ba mẹ thì đến tận công ty người yêu cậu ấy làm loạn.”

“Bạn cậu là con ruột hả?”

“Con ruột.” Ngải Tư buồn cười, “Bọn họ cũng chỉ nghĩ đến mặt mũi của mình thôi.”

“Nhưng ầm ĩ quá rồi cũng kết thúc...”

“Họ đồng ý hả?”

“Coi là vậy đi. Lúc Tết cậu ấy còn dẫn người yêu về nhà, không hề có mâu thuẫn gì cả.”

“Mọi chuyện không đến nỗi tệ. Nhưng cậu nói bạn cậu tự sát vì tình, đừng nói là sau này bị người yêu bỏ nhé? Tại sao lại tự sát? Phải mạnh mẽ trả thù chứ.” Lương Mộc Khâm nói tiếp.

Ngải Tư gật đầu, “Ừ, bạn tôi bị vứt bỏ.”

“Không phải chứ, cậu ấy thực sự là đồng nghiệp của chúng ta? Sao lại không có lý trí như thế?”

“Ừ, người yêu cậu ấy bị tai nạn giao thông chết, bỏ cậu ấy lại.”

Lương Mộc Khâm im lặng, mãi sau mới nói, “Đúng là có được càng nhiều, mất đi càng đau phải không?”

“Tai nạn giao thông? Là một vụ tai nạn mà?” Lương Mộc Khâm hỏi.

“Không.” Ngài Tư lắc đầu, “Bác sĩ đã đưa ra kết quả giám định rằng, trước khi xảy ra tai nạn, thần kinh anh ấy có vấn đề; cảnh sát cũng đã kiểm tra xe, nói nó không bị gì cả. Hơn nữa, còn có người làm chứng đã tận mắt thấy... Kết luận cuối cùng là, người yêu cậu ấy tự sát.”

“Hình như không hợp lý? Nãy giờ nghe cậu kể, tôi thấy anh người yêu kia rất mạnh mẽ, còn có bạn cậu bên cạnh nữa mà, sao tự dừng lại tự sát? Chẳng lẽ lúc đó họ có xích mích gì sao?”

“Không có, chỉ là lúc đó có một em gái khóa dưới kiên trì theo đuổi bạn tôi, làm bọn họ khá chật vật.”

“Kỳ lạ nhỉ... Khi ấy người nhà bạn cậu đều biết chuyện của hai người rồi, cô gái đó có lòng theo đuổi thì cũng có làm gì quá đáng được đâu?”

Ngài Tư híp mắt, cười đầy giấu cợt, “Ừ, lúc ấy bạn tôi cũng nghĩ vậy.”

“Mọi chuyện sau đó thế nào? Người yêu bạn cậu mất bao lâu rồi?”

“Đã hơn tám năm.”

“Cũng khá lâu rồi nhỉ, bạn cậu thì sao?”

“Không phải nói rồi hả? Tự sát vì tình.”

“Không phải chứ...” Lương Mộc Khâm nóng nảy, logic xoắn thành cái bánh quai chèo*, nghĩ mãi cũng không hiểu, “Người yêu chết được tám năm, tám năm sau cậu ấy mới tự tử, cung phản xạ cũng dài quá đó.”

Ngài Tư cười hì hì, “Chắc là... do cậu ấy là đồng nghiệp của chúng ta nên quá lý trí chăng?”

Lương Mộc Khâm không thể phản bác.

“Đi thôi, sắp mưa rồi.”

Lương Mộc Khâm phui phui cổ trên người, “Tám năm đó bạn cậu sống thế nào?”

“Chăm sóc bản thân, sống thật khỏe mạnh.”

“Đây gọi là sống khỏe mạnh?” Lương Mộc Khâm lặng lẽ chỉ tấm bia mộ.

“Với cậu ấy, có lẽ như vậy là tốt lắm rồi. Cậu ấy nói với tôi là, cậu phải hoàn thành tâm nguyện của người yêu mình đã.”

Ngài Tư quay lại nhìn hai tấm bia mộ, trên mộ đã xuất hiện vài giọt mưa, “... Còn vài chuyện cần phải tra rõ.”

“Mưa rồi, đi nhanh thôi.” Lương Mộc Khâm kéo y.

Ngài Tư gật đầu, hai người chạy như bay.

Lúc Lương Mộc Khâm quay lại thì kinh ngạc phát hiện – hai ngôi mộ chỗ họ vừa đứng rất gần nhau, khác hẳn với những bia mộ còn lại.

... Là mộ đôi sao?

Lương Mộc Khâm buồn bực – mình quên không nhìn tên người mất trên bia mộ có chữ rồi. Rồi hắn lại buồn cười – không biết ai đến tảo mộ mà lại cúng bánh ngọt chứ.

—

Ngài Tư theo Lương Mộc Khâm về nhà thăm ba mẹ hắn. Lúc y về, Lương Mộc Khâm vẫn còn chìm đắm trong câu chuyện trên bàn cơm lúc này.

Ba Lương nói, trước đây ông có một người bạn mất sớm khi còn trẻ, dặn dò ngài Tư và Lương Mộc Khâm phải chú ý sức khỏe của bản thân.

“Tôi chưa từng thấy ba tôi khen ngợi ai đâu.”

“Ghen tị à?”

“Hừ, ai thêm ghen chứ! Tôi chỉ tò mò thôi, một người ưu tú như vậy sao lại...”

“Là trời ghen với người tài đó.”

“Tôi lại nhớ đến chuyện về người yêu bạn cậu hồi sáng, bạn cậu đúng là có nghị lực thần kì đấy.”

“Tôi biết một chuyên gia tâm lý, giới thiệu cho cậu này.”

Vừa nói, ngài Tư vừa nhét cho Lương Mộc Khâm một tấm danh thiếp.

“À, tôi còn một vụ án, đến lúc đó nếu không được thuận lợi thì nhờ cậu cả đấy.”

“Cậu nhờ tôi?” Lương Mộc Khâm khoát tay, “Tư đại luật sư, cậu trêu chọc tôi hả.”

Ngài Tư bật cười, kể lại chuyện lần đó làm bắn áo choàng của người ta. “Cô gái kia tên là Trần Vũ Thanh, là người ủy thác, bị hại là anh cô ấy.”

“Vụ án tự khởi tố*?” Lương Mộc Khâm hỏi.

“Không phải, là công tố**.”

**tự khởi tố: người bị hại tố cáo với chính quyền.*

**công tố: chính quyền tự bắt đầu điều tra/truy tố.*

“Công tố không phải có kiểm sát Phương rồi sao? Tranh cãi lớn lắm hả?”

“Vụ án này rất quan trọng, nhóc Lương, tôi không thể nhận được nhưng cũng không thể yên tâm giao cho người khác.”

“Được được được, nhưng cô nàng kia không phải để ý cậu chứ?”

Ngài Tư im lặng, “Một thời gian nữa tôi sẽ đưa cô ấy tới.”

“Được, đi đường cẩn thận.”

—

“Kiểm sát Phương, tôi là luật sư Tư. Lúc nào anh rảnh, tôi có một đơn tố cáo muốn giao cho anh.”

17. Chương 17: Tòa Án

Mấy tháng nay, bầu không khí ở thành phố A chìm trong căng thẳng vì một vụ án cực kì thu hút mọi người.

Mười mấy năm trước, lúc thành phố A đang trên đà phát triển thì giới kinh doanh lại phải đón nhận cái chết quá sớm của thiên tài Trang Vũ Phong. Chuyện này dính dáng đến Trang gia giàu nhất thành phố A, doanh nghiệp mới nổi Tư Minh Nguyễn, con gái quan chức cao cấp ở Uông gia, bác sĩ trưởng khoa thần kinh trẻ tuổi nhất thành phố, một cảnh sát sắp về hưu, một ông chủ tiệm sửa xe vừa giành giải thưởng doanh nhân trẻ năm ngoái, và cả một sinh viên ưu tú nhất khóa khi ra trường.....

Có không ít lời đồn vì vụ án được lật lại vô cùng kì lạ, kéo dài cả mấy tháng, đánh động đến cả giới truyền thông.

Trừ công tố viên, bên bị hại còn có một luật sư ủy thác nằm trong top 10 luật sư tiêu biểu – Lương Mộc Khâm.

“Luật sư Lương, xin cho hỏi một chút, bên phía bị cáo chính có Tư Minh Nguyễn và ba mẹ hắn, chắc chắn bọn họ sẽ mời luật sư Tư tới bào chữa đúng chứ? Được biết hai người là bạn tốt, tại sao ngài lại nhận vụ án này? Hai người sẽ đối đầu trên tòa sao?”

Trông Lương Mộc Khâm không hề vui vẻ, chỉ nói một câu, “Tôi tin tưởng luật pháp sẽ đòi lại công bằng cho người bị hại.”

Ảnh hưởng của vụ án quá lớn, mời tới cả chuyên gia các lĩnh vực truyền thông và pháp luật, y học, tâm lý để tìm kiếm dấu vết.

Dù Lương Mộc Khâm đã biết rõ đầu đuôi mọi chuyện, nhưng lúc thượng tòa nghe thuật lại vụ án lần nữa, hắn vẫn không khỏi khiếp đảm.

“Chín năm trước, ngày 28 tháng 3 lúc 4:00 chiều, bị hại Trang Vũ Phong đến sửa xe tại tiệm 4S thuộc sở hữu của Trương Dân. Lúc 5:00 chiều, bị hại nhận được một cuộc gọi từ Uông Như Nguyệt. Theo những gì được thu âm, Uông Như Nguyệt đã cố gắng chọc giận bị hại, hơn nữa trong hồ sơ còn ghi chép – cô ta hẹn gặp bị hại tại núi Vân Đỉnh. Camera giám sát trên đường ghi lại, bị hại lại đến tiệm sửa xe lúc 8:30 tối cùng ngày.....”

Lương Mộc Khâm nhìn biểu hiện của đám người bị cáo ở phía đối diện, trong lòng chợt thấy sáng khoái.

Cho là mình giấu giếm rất tốt, cho là sự thật đã bị chôn vùi, đột nhiên một ngày lại bị vạch trần tất cả, mọi người đều biết.

Từ từ từng bước một, cuối cùng vẫn không thoát được tội. Lương Mộc Khâm chợt có cảm giác – mình như biến thành ngài Tư vậy.

Nhưng không, mình không phải cậu ấy, mình sẽ thay cậu xuất chiến. Bạn của tôi, kế hoạch ấp ủ chín năm của cậu sắp thành công rồi.

“Tôi muốn hỏi bị cáo Uông Như Nguyệt, chín năm trước cô có quen bị cáo Tư Minh Nguyễn không?”

Mấy tháng này, Uông Như Nguyệt như từ trên thiên đàng rơi xuống địa ngục, đã không chịu nổi từ lâu.

“Có.”

“Ở đâu, tại sao quen?”

“Tôi... Vì tôi thâm yêu em trai Tư Minh Nguyễn, lúc đến Tư gia thì quen anh ta, anh ta hy vọng em trai mình kết hôn với tôi nên tôi hay lui tới.”

Hỏi một câu đã khai, về sau chỉ là vấn đề thời gian.

Lương Mộc Khâm biết kiểm sát Phương đã tra được rất nhiều sự thật, nhưng hắn vẫn muốn chân tướng được phơi bày trước mắt mọi người.

Hắn nghĩ, đây cũng là nguyện vọng của ngài Tư.

Một câu chuyện hoàn chỉnh dần được hé lộ, cực kỳ xảo quyệt, nói trắng ra là một đám người ích kỉ ác độc tụ lại một chỗ, cùng dựng lên âm mưu giết người rồi giả thành tự sát.

Lúc này, Phương Duệ lấy ra mấy cuộc ghi âm trong điện thoại.

Uông Như Nguyệt thừa nhận mình gọi điện thoại, nhưng cô ta không thừa nhận mình biết trước kế hoạch giết người.

Bác sĩ và vị cảnh sát năm đó đã đánh tráo kết quả giám định tinh thần và báo cáo sai về tai nạn cũng bị đưa ra tòa.

Vương Minh và Lư Kiên cũng nhận tội.

Lương Mộc Khâm lấy ra hồ sơ sửa xe của Trang Vũ Phong, so sánh nó với một bộ hồ sơ khác, đồng thời cũng có một nhân viên trong tiệm sửa xe năm đó làm chứng.

Có lẽ do Trương Dân quá tự phụ, cũng có thể là hắn thật sự bị ép buộc. So sánh ra thì thấy – tuy cả hai đều là về vấn đề bảo dưỡng xe, nhưng hồ sơ của Trang Vũ Phong miêu tả cực kì mơ hồ, hơn nữa thời gian

sửa xe cũng quá dài.

Trương Dân bị Phương Duệ và Lương Mộc Khâm liên tục tra hỏi, cuối cùng cũng thừa nhận – hẳn có động tay động chân vào thắng xe. Nhưng đồng thời, hẳn còn chỉ thêm Trang Mị Nhi nữa.

Trương Dân đưa ra bằng chứng Trang Mị Nhi chuyển tiền cho mình, Trang Mị Nhi thừa nhận – cô đã mua chuộc Trương Dân, hợp tác với Tư Minh Nguyễn.

Viên Hâm lại khá thoải mái thừa nhận – hẳn bị Tư Minh Nguyễn mua chuộc làm nhân chứng giả.

Tư Minh Nguyễn và ba Tư mẹ Tư thì vẫn một mực giữ yên lặng, chống đối không chịu nhận tội.

Lương Mộc Khâm đưa ra một đoạn ghi âm.

Đoạn ghi âm được mở lên, bên trong có giọng nói của bác sĩ Vương, Tư Minh Nguyễn, ba Tư, mẹ Tư và Ưông Như Nguyệt.

“...Con chắc chắn lúc ấy không có người biết chuyện này? Trừ chúng ta ra cũng chỉ có mấy người Trang Mị Nhi, con chắc chắn Tiểu Tư không biết? Nhất định là nó không biết, lúc xảy ra chuyện, mẹ đã kêu nó về quê. Nếu có biết, nó cũng không nhớ... Tám năm qua nó có vẻ gì là biết gì đâu?... Suyt... Im lặng, nó sắp tỉnh rồi.”

Trán Tư Minh Nguyễn nổi lên gân xanh, “Là hôm đó trong bệnh viện... Ai đã ghi âm?” Hẳn hoàn toàn đã quên mình đang ở tòa án.

Khóe miệng Ưông Như Nguyệt run rẩy, lắc đầu; ba Tư mẹ Tư thì giật nảy người.

Khuôn mặt trẻ con của bác sĩ Vương trắng bệch như tờ giấy, “Là hẳn, là Trang Vũ Phong...” Bác sĩ Vương nhớ lại ngày đó ngài Tư như bị quỷ ám, “Quỷ nhập! Quỷ nhập vào người! Tôi bị quỷ ám a a ——“

“Yên lặng!” Quan tòa gõ mạnh chiếc búa.

Tiết Đàm đang ngồi tham dự phiên tòa, nhắm hai mắt lại.

Hẳn nhớ – vào chín năm trước, sau khi xảy ra chuyện, hẳn đã chạy đi gặp ngài Tư. Bị hẳn kéo đi, ngài Tư chỉ hờ hững nói: “Anh là ai? Trang Vũ Phong là ai? Tôi không nhớ mấy chuyện anh nói. Xin lỗi nhé.”

Uống say rồi, Tiết Đàm đã trách móc ngài Tư vô số lần, cũng trách tên họ Trang nào đó đã nhìn lầm người. Khi tỉnh lại, hẳn cũng nghĩ ra vô số lý do, nhưng không ngờ... đáp án lại như thế này.

Từ Tâm Nhiên đã khóc không thành tiếng. Ở một khía cạnh nào đó, cô rất vui vì cậu bạn thân đã quên đoạn kỉ niệm kia đi – họ yêu nhau sâu đậm thế nào mọi người đều thấy rõ.

Cô nhớ lúc mới xuất viện, ngài Tư đã nói với bọn họ: “Tôi không nhớ được nhiều chuyện cũng tốt, mọi người cần gì phải khổ sở giùm tôi? Tôi đâu có khổ sở gì đâu.”

Cô chưa từng nghĩ tới, thì ra người này đã mạnh mẽ đến nỗi tự lừa dối cả bản thân mình.

“Không, tôi không có tội, tôi không có tội!” Tư Minh Nguyễn như con thú bị nhốt trong chuồng.

Mẹ Tư là một người đàn bà chua ngoa, bà hét lên, “Tôi không biết gì hết, nó bị bệnh thần kinh! Chẳng lẽ đồng tính luyến ái không phải bệnh thần kinh sao?!”

Mấy chuyên gia tâm lý học và y học không thể ngồi yên nữa: ” Theo tổ chức quốc tế WHO năm 1993, đồng tính luyến ái đã vạch ra một phạm trù về tâm thần...”

Lương Mộc Khâm nghe lão chuyên gia thao thao bất tuyệt, đột nhiên nghĩ – việc này cũng nằm trong dự định của ngài Tư phải không?

“Quý tòa, tôi có chứng cứ mới cần giao ra.”

Lương Mộc Khâm lấy ra một đoạn video ngài Tư vừa gửi cho hắn.

Lúc khuôn mặt anh tuấn của ngài Tư xuất hiện trên màn hình, giới truyền thông bắt đầu sôi sục. Quan tòa cũng rất kinh ngạc, ngài Tư dường như đã trở thành khách quen của tòa án. Vụ án này y không bào chữa đã thấy kì quái, bây giờ còn xuất hiện trong đồng bằng chứng của Lương Mộc Khâm.

“Tôi là Tư Dạ Bạch, người yêu của Trang Vũ Phong.” Một câu nói như tiếng sấm rền.

Suy đoán của giới truyền thông rốt cuộc đã biến thành sự thật – người tình đồng tính bí ẩn của Trang Vũ Phong xuất hiện, bổ sung đầy đủ mất xích cuối cùng của câu chuyện.

“Không biết xấu hổ, nhục nhã gia tộc!” Ba Tư muốn đứng lên lại bị cảnh sát đè xuống.

Ngài Tư đã quá quen thuộc với bài trí của tòa án, ánh mắt dừng lại chuẩn xác tại chỗ ngồi của bị cáo, “Chắc là ba mẹ tốt đẹp của tôi lại mắng tôi phá hoại nề nếp gia tộc, nhưng mà Tư gia có cái nề nếp gì để phá sao?”

“Đừng cảm thấy mình bị oan uổng. Bị cáo hôm nay, không một ai vô tội cả.”

“Trang Mị Nhi, cô là chị gái cùng cha khác mẹ với Vũ Phong, cô không thích anh ấy tôi có thể hiểu, Vũ Phong cũng hiểu. Nhưng chẳng phải Vũ Phong đã rời khỏi tập đoàn Trang gia rồi sao? Như vậy vẫn chưa đủ?”

“Sau này tôi mới biết, cô lạm dụng tiền bạc của công ty, ba cô muốn thay người nên đã nghĩ đến Vũ Phong. Cô cũng biết tôi và Vũ Phong thường đi sửa xe ở chỗ Trương Dân, nên cô đã mua chuộc hắn ta để nhờ cô tận gốc.”

“Trương Dân, chắc ông thấy chúng tôi rất ghê tởm, rất không bình thường đúng không? Lúc chúng tôi thắng thắn với ông, phản ứng đầu tiên của ông đã nói lên hết thấy. Khi đó tôi còn nghĩ, hẳn là mọi người sẽ từ từ tiếp nhận chúng tôi. Ai ngờ tiền tài áo gấm động lại lòng người, ông đã phá thắng xe của anh ấy.”

“Uông Như Nguyệt, từ lần đầu tiên gặp mặt, tôi đã từ chối cô, chỉ là cô cố tình không hiểu thôi.”

“Không phải... Không phải vậy...” Ánh mắt Uông Như Nguyệt đã mất đi tiêu cự, nước mắt nước mũi chảy đầy mặt, “Em yêu anh, em yêu anh mà...”

“Cô gọi điện thoại nói với anh ấy là tôi hẹn gặp cô, nói tôi muốn chia tay với anh ấy. Cô nói tôi không muốn sống một cuộc sống bị mọi người ghét bỏ nữa. Tôi đã giải thích, Vũ Phong cũng không tin lời cô, nhưng vì một số lý do, anh ấy vẫn quyết định đến chỗ hẹn.”

“Cô hẹn anh ấy tại đỉnh núi có đường đi dốc nhất, tại sao nơi đó không có hàng rào bảo vệ? Tôi biết cô không phá nó, nhưng chắc chắn là cô có biết, thậm chí là tham gia kế hoạch này.”

“Viên Hâm, cậu nói nhìn thấy Vũ Phong nói năng lung tung, vậy cậu nói đi, lúc đó anh ấy nói cái gì?”

Viên Hâm run rẩy trả lời: “Tôi nói... Tôi nói hết mà... Cậu xin cậu tha thứ cho tôi!”

Dường như hắn đã quên mất – hình ảnh ngài Tư bây giờ chỉ là một đoạn thu hình mà thôi.

“Đổ kị và tham lam chính là hai thứ cảm xúc kinh khủng nhất của loài người. Cậu luôn cảm thấy mình thua kém Vũ Phong ở trường? Nhưng cậu có biết không, Vũ Phong luôn nói với tôi rằng cậu là người có khả năng, nếu có thể thực tế hơn chút nữa thì nhất định sẽ đạt được thành tựu không nhỏ... Sự thật là, ngày đó cậu không vô tình gặp Vũ Phong đúng không?” Giọng của ngài Tư đột nhiên trở nên dữ tợn.

Mọi Viên Hâm run run, “Thật xin lỗi... Xin lỗi... Là tôi, do tôi quá tham...”

Phương Duệ và Lương Mộc Khâm nhìn nhau, hành động của Viên Hâm đột nhiên khiến bọn họ muốn sửa lại bản án dành cho hắn.

Không phải sau tai nạn Viên Hâm mới bị mua chuộc, mà trước đó hắn đã được định sẵn ở vị trí “nhân

chúng” rồi.

“Lư Kiên, hôm đó ông quỳ trước mặt tôi, chẳng lẽ ông không nghĩ tới chín năm trước tôi đã cầu xin ông như thế nào sao?”

“Tôi cầu xin ông hãy nói sự thật, ông đã nói gì? Ông nói, theo như dấu vết trên xe thì Vũ Phong chẳng những không đạp thắng mà còn đạp ga. Tôi tin chắc những gì ông báo cáo khác với những gì người giám định nói.”

“Vì bệnh của con gái ông sao? Chỉ có mạng của con gái ông quan trọng, còn mạng sống của người khác thì vượt qua một bên? Ông không tin thiện ác đều có báo sao? Ông không sợ báo ứng?” – Một phần của Lư Tĩnh Di đã trả lời tất cả.

“Còn nữa, Lư Tĩnh Di thật sự không biết tiền đó là ông dùng gì để đổi à? Dù gì thì năm đó cổ ta cũng là học sinh của mẹ tôi, ông cũng vì thế mới bị mua chuộc đúng không? Hôm đó không phải phiên trực của ông, con gái ông cũng làm giải phẫu cùng ngày. Điều gì đã khiến ông bỏ mặc con gái chạy đến một phiên trực không phải là của mình?”

Lư Kiên xụi lơ trên ghế, ông không nghĩ ngai Tư lại nhớ hết mọi chuyện, hơn nữa còn kể lại không sai một chi tiết.

“Vương Minh, anh thích Vũ Phong đúng không?”

“Cậu!!!!” Vương Minh chợt ngẩng đầu

“Yêu quá sinh hận, mong mà không được. Ông gia chắc chắn đã hứa đưa anh lên vị trí trưởng khoa, nên anh mới động lòng? Làm giả kết quả giám định rằng thần kinh Vũ Phong có vấn đề, nhưng anh đã tự kiểm tra cho mình chưa? Vương Minh, sao anh chắc rằng trong cơ thể mình không có nhân cách khác tồn tại? Tôi nói đúng chứ?” Ngai Tư cười nhạt.

“Còn có thuốc này nữa, anh nhớ không?” Ngai Tư cầm một hộp thuốc trên tay.

“Cậu... Cậu không uống?”

Cùng lúc đó, Phương Duệ cũng trình lên bản giám định của đơn thuốc.

“Tôi uống thì sẽ quên hết sự thật mất, phải không?”

Ngai Tư kéo ống kính ra xa, mọi người đều nhìn thấy được – y đang đứng ở một nghĩa trang, sau lưng hình như có hai nấm mộ.

“Anh hai, ba, mẹ. Đúng vậy, đây không phải là tâm thần phân liệt, không phải là chứng hoang tưởng, tới tận bây giờ, tôi vẫn không quên bất kì chuyện gì hết. Mỗi một việc xảy ra từ lúc Vũ Phong xảy ra chuyện, tôi đều không dám quên.”

Dù từ khi Tư Minh Nguyễn và người nhà bị cảnh sát bắt để điều tra, bọn họ đã loáng thoáng đoán được – hẳn là ngài Tư đã nhớ ra một số chuyện, nhưng không hề nghĩ rằng y lại không quên gì cả.

“Tư Minh Nguyễn, phần cuối hàng rào bảo vệ là anh phá phải không? À, còn những lời anh dùng để mượn cớ khuyên ba mẹ ấy, nên thu lại đi. Chính anh ở bên ngoài còn bao nuôi nam sinh, đùa bỡn mấy bé trai nhỏ nữa, sao không nói với ba mẹ là con mắc bệnh tâm thần vậy?”

Ba Tư mẹ Tư trợn mắt, nhìn đứa con trai lớn mà mình đã đặt rất nhiều kỳ vọng từ nhỏ, “Mày...”

Khúc Vân ngồi xem phiên tòa mà lau lau khóe mắt. Cũng may có sự giúp đỡ âm thầm của ngài Tư, chỉ trong hai tháng, cô đã ly dị được với Tư Minh Nguyễn.

“Không ngờ Vũ Phong lại đoạt đi danh tiếng của mình, nên anh thẹn quá hóa giận, lại càng không muốn tôi làm ảnh hưởng đến hình tượng của mình, đúng không?”

“Tư Minh Nguyễn, bằng chứng hôm đó anh thuê người phá hàng rào đều ở chỗ này. Có tiền thì ma quỷ cũng phải nghe, tìm mấy người đó đúng là rất khó khăn, nhưng tôi có đến chín năm lận.”

“Ba, mẹ, đây là lần cuối cùng tôi gọi hai người như vậy. Hai người cho tôi sinh mạng, nhưng tôi hối hận mình đã đầu thai sai rồi. Hai người đối xử với tôi thế nào, trong lòng mình tự biết rõ. Tám năm qua đột nhiên hai người phát hiện ra tôi thật nghe lời, thật biết điều, nhận ra tên tôi như một cái bằng hiệu chữ vàng khiến hai người vẻ vang, nên hai người mới để ý đến tôi, đúng không?”

“Ngày đó, bà nói với tôi là bà nội bệnh nặng, muốn tôi cùng bà về nhà. Nửa đường lại nói điện thoại mình hết pin, muốn mượn điện thoại tôi nhắn tin. Trong lòng tôi tin bà đã chấp nhận chuyện của mình và Vũ Phong, nên cho mượn không chút phòng bị. Dĩ nhiên là dù có đề phòng, tôi cũng không thể tưởng tượng được – lòng dạ các người đã bẩn thỉu đến mức coi mạng người như cỏ rác. Tuy không biết nội dung tin nhắn là gì, nhưng tôi cũng đoán được bà đã dùng danh nghĩa của tôi hẹn Vũ Phong đến núi Vân Đỉnh, cùng nhau giải quyết chuyện của Uông Như Nguyệt, đúng chứ?”

Mẹ Tư không nói gì nữa, chỉ ngồi khóc tí tì. Mọi người đều tự biết – lời ngài Tư nói là sự thật.

“Một tung một hứng, hai người đúng là tính kế rất giỏi. Ba, ông cũng góp phần đúng không? Hay ít nhất ông cũng biết chuyện này chứ? Bao gồm luôn cả việc làm thế nào cho tôi mất trí nhớ?” Ngón tay ba Tư run run, khuôn mặt đầy chán nản.

“Năm đó Vũ Phong nói với tôi, *“Chúng ta bên nhau được chín năm rồi, đời này sẽ không xa nhau nữa. Chúng ta sẽ đặt ra một lời hứa – Nếu chín năm sau ba mẹ chấp nhận, chúng ta sẽ kết hôn đôi tiệp. Còn nếu không, chúng ta sẽ ra nước ngoài đăng kí kết hôn.”*”

“Thật dài, thật lâu, trường trường cửu cửu”

“Không có ai vô tội cả.”

“Khi tôi còn nhỏ, lần nào uống sữa tươi cũng ói ra, người nhà ai cũng nói do tôi yếu ớt. Lúc đó Vũ Phong và tôi vẫn chỉ là bạn học cùng trường, tôi cảm thấy anh ấy là một anh trai rất giỏi. Lần đầu tiên thấy tôi uống sữa bò bị ói, anh ấy đã đưa tôi đi bệnh viện kiểm tra, khi đó tôi mới biết – có một loại bệnh gọi là không thể dung nạp lactozơ.”

“Không một ai vô tội cả, kể cả tôi.” Ngài Tư đưa tay sờ tấm bia mộ của Trang Vũ Phong, ngón tay quyến luyến mơn trớn đóa hoa cát cánh trắng noãn được khắc trên bia mộ.

Lương Mộc Khâm chợt cảm thấy bất an. Bia mộ kia không giống, phía sau nhiều kí tự hơn, hẳn nhìn rõ ràng trên đó viết—

Phần mộ Trang Vũ Phong — Vong nhân Tư Dạ Bạch lập.

Không đúng, ngôi mộ bên cạnh vốn không có tên, bây giờ lại có.

Lương Mộc Khâm nhìn không rõ lắm, nhưng trong lòng hẳn đã dâng lên dự cảm xấu.

“Nếu như không gặp tôi, nếu tôi không dây dưa với anh ấy, Vũ Phong sẽ không chết.”

“Nhưng tôi không hối hận.”

“Tâm Nhiên, đừng khóc nữa, nhớ làm bánh ngọt thật ngon, anh Vũ Phong của cậu thích nhất bánh ngọt nhà cậu đấy.”

“Anh Tiết, trước tiên em xin lỗi, Vũ Phong không thể làm một người anh em tốt với anh.”

“Vũ Thanh, chăm sóc tốt cho mẹ, sử dụng tiền tiết kiệm hợp lý.”

“Chị dâu, cảm ơn chị lúc đầu đã đổi thuốc cho em, nhớ chăm sóc tốt bản thân và Nhược Phong, tránh xa Tư gia ra.”

“Kiểm sát Phương, cảm ơn anh, anh là một kiểm sát viên rất giỏi, đã hoàn thành một vụ án oan chín năm.”

“Nhóc Lương, cảm ơn cậu, người anh em tốt nhất của tôi.”

Video của ngài Tư kết thúc, trên màn hình chỉ còn lại nụ cười có phần xa lạ của ngài Tư.

Tất cả mọi người đều không hẹn mà nhớ tới – lần đầu tiên họ thấy ngài Tư cười như vậy, là vào chín năm trước. Lúc đó, trên cõi đời này vẫn còn một người tên Trang Vũ Phong.

18. Chương 18: Hôn Lễ

Không đúng, không đúng, không đúng.

Rốt cuộc là sai ở đâu? Đầu óc Lương Mộc Khâm sắp nổ tung.

Chín năm, chín người, hôn lễ...

Chín người, Ưông Như Nguyệt, Tư Minh Nguyễn, ba Tư, mẹ Tư, Trang Mị Nhi, Viên Hâm, Lư Kiên, Trương Dân, Vương Minh. Vừa vặn chín người.

Nhưng... Video vừa nãy. Đúng rồi, ngài Tư đã nói chuyện với ba mẹ y chung một lượt. Hơn nữa, dựa trên những gì thu thập được thì Lương Mộc Khâm cảm thấy – hẳn là sau này ba Tư mới biết chuyện.

Nếu vậy thì còn thiếu một người.

Ánh mắt Lương Mộc Khâm rơi vào túi đựng vật chứng.

Khi đưa hẩn hộp thuốc, ngài Tư đã dặn là y chỉ có một hộp này. Nhưng viên thuốc trên tay hẳn nhiều màu sắc lắm, vậy hộp thuốc màu trắng ngài Tư cầm lúc nãy là thuốc gì?

Hôm nay là ngày 10 tháng 10 của chín năm sau. Ngài Tư mặc một bộ âu phục trắng, trên ngực cài một bông hoa cát cánh.

“Có ai biết ngày kỉ niệm yêu nhau của hai người bọn họ không?” Giọng Lương Mộc Khâm run sợ.

Từ Tâm Nhiên giơ tay, “Tôi...Tôi biết, là hai số mười.”

Về mặt Tiết Đàm vô cùng khó coi, “Tôi cũng biết, ngày 10 tháng 10, chính là hôm nay.”

Từ Tâm Nhiên đột nhiên khóc nức lên, “Tôi còn nhớ cậu ấy từng nói với tôi, ngôn ngữ của hoa cát cánh là yêu trong vô vọng...”

Lương Mộc Khâm chợt nhớ lại lần đó hẳn nói chuyện với ngài Tư.

———“*Hôn lễ của tôi cử hành ngày 10 tháng 10, không có thiệp mời gửi cậu đâu, hôn lễ cũng không có gì hay để tham dự, bây giờ cậu có thể chúc phúc tôi.*”

———“*Cút! Bộ sợ tôi tham dự hôn lễ cướp người của cậu hả? Muốn chúc phúc chút gì? Sớm sinh quý tử được không? Ha ha ha.*”

———“*Chúc chúng tôi bên nhau thật lâu, rồi tặng một bó cát cánh nở rộ là được.*”

——

Nghĩa địa.

Ngài Tư cười cười nhìn cái tên “Trang Vũ Phong”.

Chín năm, anh có nhớ lời hứa của chúng ta không?

Y buông thông tay, hộp thuốc trống rỗng lăn trên mặt đất.

Trong lúc ngơ ngác, y nhìn thấy đóa hoa cát cánh trên bia mộ tựa hồ nở ra.

Trong lúc ngơ ngác, sau lưng đã có một vòng tay ấm áp nâng y dậy.

Trong lúc ngơ ngác, y nhìn thấy vạt áo đỏ thẫm của một người đàn ông.

Trong lúc ngơ ngác, một giọng nói đã in sâu vào tâm trí y dịu dàng vang lên —— “*Dạ Bạch.*”

....

Tốt quá, anh vẫn ở đây.

Tốt quá, anh không quên em.

Tốt quá, sau này có thể trường trường cửu cửu bên nhau rồi.

Vũ Phong, em rất nhớ anh.

19. Chương 19

1. Âu phục và hỉ phục.

Không biết Tư Dạ Bạch đã mở to mắt nhìn người trước mặt bao lâu. Cả người y ngậy ra, không nhin được lấy tay chọt chọt. Ấm áp, là người sống sờ sờ, không phải hình ảnh, cũng không phải mô hình.

“Vũ Phong.”

Tư Dạ Bạch tự dừng lại buồn bã, “Không phải mình bị tâm thần thật chứ? Mà thôi vậy cũng tốt, Vũ Phong, em sống rất mệt mỏi.” Bởi vì lúc em tỉnh táo lại, anh sẽ không còn bên cạnh nữa. Y ôm chặt lấy người trước mặt.

Nước mắt thấm ướt hỉ phục đỏ thẫm, bả vai run rẩy không ngừng, âm thanh lộn xộn vang lên trong nước mắt, “Anh thấy không? Em đã giúp anh trả thù.”

“Dạ Bạch.” Trang Vũ Phong ôm người vào trong ngực, Dạ Bạch cứ thế nhấn chìm hẳn trong nước mắt.

“Dạ Bạch, anh tới rước dâu.”

“Rước dâu?” Tư Dạ Bạch hít mũi, “Hai nhân cách có thể kết hôn sao?”

Ánh mắt Trang Vũ Phong tràn ngập đau lòng và nhung nhớ. “Anh không phải nhân cách.”

“Anh là quỷ đó.”

À, đáp án cũng không tốt hơn nhiều lắm.

Tư Dạ Bạch híp mắt cười: “Mấy lão chuyên gia đã kiểm tra và đánh giá cho em, nói khả năng em bị tâm thần phân liệt không cao lắm.”

“Tốt quá.” Tư Dạ Bạch nhìn bàn tay nửa trong suốt của mình – y thật sự đã chết. Chợt y toét miệng cười, “Vậy anh chính là Vũ Phong của em?” Không phải ảo giác chứ, có thật đây là Vũ Phong của mình không?

Trang Vũ Phong nắm lấy bàn tay Tư Dạ Bạch, “Phải, không ai cướp được anh khỏi em cả.”

Tư Dạ Bạch siết chặt bàn tay, nụ cười ngọt ngào hiện lên trong nháy mắt.

Hai người ngồi xồm bên cạnh mặt mỗi nói: “Ta chưa từng thấy ai chết xong lại vui vẻ tới vậy.”

“Ngốc, không phải mới thấy rồi sao?”

Tư Dạ Bạch không thèm để ý, kéo tay Trang Vũ Phong, liên tục nói y như hần như thế nào.

“Tam gia, chúng ta phải làm theo quy định.” Tên mặc đồ trắng chấp tay, dây xích trên tay kêu lên loảng xoảng.

Bọn họ trừng mắt nhìn Trang Vũ Phong giấu Tư Dạ Bạch ở sau lưng, còn cảnh giác nhìn bọn họ nữa chứ.

Khóe miệng tên mặc đồ đen giật giật – người lớn như thế, giấu thế nào được? Hần không kiềm được ần ần hai huyết thái dương đang co giật, đẩy Tiểu Bạch đang nói chuyện giữa chừng ra, “Bọn ta không có cướp người của ngài, nhưng trước hết phải tới cung điện làm theo quy định đã.”

“Trói tay thôi.” Chân mày Trang Vũ Phong nhíu lên.

“Trói tay?” Tiểu Bạch bật cười, “Việc này chỉ để dọa người thôi mà?”

Tiểu Hắc kéo tên này đi, dọa người? Người định dọa người của Tam gia sao?

Tư Dạ Bạch chột chột Trang Vũ Phong, “Có muốn em không?”

Trang Vũ Phong bất đắc dĩ nhìn y, nắm cái bàn tay không đứng đắn kia lại, “Nhìn đường kia.”

“Anh biết đường mà? Anh biết là được rồi.” Tư Dạ Bạch tiếp tục quấy rối.

Tiểu Bạch kéo Tiểu Hắc lại thì thầm: “Hôm nay Trang Tam gia bị sao vậy hả? Bình thường toàn kè kè đi sau người ta, sao hôm nay lại rụt rè để người ta dắt đi thế kia?”

Tư Dạ Bạch đột nhiên xông, tới đập vai Tiểu Bạch, “Thiệt hả?”

“A!” Tiểu Bạch rất sợ Trang Vũ Phong nghe được, thần kinh đang vô cùng căng thẳng. Tự nhiên có một giọng nói vang lên làm hần sợ hết hồn, “Người hù chết ta!!”

“Nhưng người đã chết rồi, không thể chết lần nữa, ta cùng lắm chỉ phạm tội vũ nhục thi thể, thế nhưng ta

cũng chết rồi, cho nên không thể phạt được.” Vị đại luật sư dùng logic của mình chỉ ra sự thiếu chặt chẽ của hắn.

Tiểu Bạch: “...” Tiểu Hắc mau tới cứu ta, người của Tam gia thiệt đáng sợ QAQ Hic, thiệt là dọa quỷ mà QAQ.

Tư Dạ Bạch mỉm cười, quay lại nhìn Trang Vũ Phong. Tuy hắn không nói lời nào, nhưng bàn tay nắm lấy tay y vẫn một mực không buông, vừa nhìn đã biết bệnh cũ lại tái phát.

Tư Dạ Bạch cũng không trêu hắn, nắm chặt lấy lòng bàn tay ấm áp. Y trò chuyện với Tiểu Bạch đi bên cạnh, một lúc sau đã dỗ dành Tiểu Bạch thật vui vẻ, “Nói tôi nghe tình hình trong địa phủ một chút đi.”

“Đại đế, Xử Xử, Trang tam gia.” Tiểu Bạch bẻ bẻ đầu ngón tay, “Trong địa phủ không thể đắc tội ba người này, thấy thì phải tránh xa ra.”

Tiểu Hắc đang rung chuông dẫn đường, không được nói chuyện, nếu không sẽ bị phân tâm. Nhưng hắn chỉ hận không thể chặn cái miệng của Tiểu Bạch lại – tên nhóc này sao lại lạnh sẻo quên đau thế? Cũng không chịu nhìn xem mình đang nói chuyện với ai? Kể cả đây có không phải là người của Trang tam gia, thì trên người người ta cũng treo đầy mảnh công đức thế kia, người còn dám mạnh miệng nữa à?

“Tại sao?” Khả năng tiếp nhận của Tư Dạ Bạch rất mạnh. Vốn là người theo chủ nghĩa vô thần, nhưng giờ thấy Trang Vũ Phong và hai con quỷ Hắc Bạch vô thường đây, y liền dẹp luôn cái suy nghĩ tại sao thế giới này lại không khoa học như thế. Hỏi mấy câu thăm dò đã rõ ràng mọi chuyện, có lẽ trong địa phủ Trang Vũ Phong rất có uy quyền.

“Phong Đô đại đế pháp lực cao cường, lợi hại hơn bọn ta nhiều lắm, trên trời quản thiên giới, dưới đất quản địa phủ, nắm trong tay âm dương cân bằng tại nhân giới. Xử Xử quản lý mọi sự vụ, quản lý sổ sách sinh tử, xem tuổi thọ, tất nhiên cũng rất lợi hại. Trang Tam gia đó hả...” Tiểu Bạch trộm nhìn Trang Vũ Phong.

Tư Dạ Bạch không hiểu, “Trang Tam gia là Vũ Phong? Vũ Phong rất dịu dàng mà.”

Tiểu Bạch rùng mình, “Trang Tam gia quản lý tiền bạc, cũng quản lý tiền lương của bọn quỷ sai bọn ta.”

Tư Dạ Bạch nhin cười, quả nhiên người đàn ông của y ở đâu cũng lẫn lộn làm ăn được.

“Địa phủ còn có Thập điện Diêm Vương đúng không?” Tư Dạ Bạch nhớ lại mấy loại tiểu thuyết ghi chép những chuyện kì quái y đã từng xem qua.

“Có thì có, nhưng thập đại Diêm Vương chủ yếu quản lý địa ngục thôi, mấy chuyện bên ngoài cũng ít tham dự.”

“Lần đầu tiên tới, người phải làm theo quy định một lần, sau này sẽ không phiền phức vậy nữa đâu.”

Tư Dạ Bạch nghĩ bụng, địa phủ cần phải mở một khóa huấn luyện cho nhân viên cách nói chuyện mới được, nếu không người ngoài nghe xong có khi sẽ sợ đến xỉu mất. Hên là y không giống người thường.

Tư Dạ Bạch nghiêng đầu nhìn người đàn ông đi bên cạnh, ánh mắt liên tục chạm phải sự dịu dàng vô biên.

Cửa thành Phong Đô hiện ra trước mắt, không giống như địa phủ trong tưởng tượng của y – là một sắc đỏ thuần.

“Đây là....”

Thấy bọn họ, ai nấy đều chấp tay, “Chúc mừng Tam gia.”

“Em còn tưởng anh sẽ mặc âu phục đen tới đón em chứ.” Tư Dạ Bạch cười ra nước mắt.

Giây kế tiếp đã được ngón tay ấm áp lau đi, “Đừng khóc.”

Tiểu Bạch chen vào một câu, “Trùng hợp quá đúng không Tam gia? Nhà thiết kế âu phục hàng đầu của mình bị Ma Vương phượng tây dụ mất tiêu rồi. Người khác vừa đến cũng đi đầu thai luôn.”

Trang Vũ Phong nắm hai tay Tư Dạ Bạch, mười ngón đan chặt, “Màu đỏ, màu của hỉ sự.” Hắn thực sự không chịu nổi hình ảnh Dạ Bạch đứng trước mộ mình trò chuyện vui vẻ, rõ ràng đáy mắt đọng đầy tuyệt vọng, nhưng lại luôn tự ép buộc mình phải tỏ ra không quan tâm trước mặt mọi người. Hắn cũng không chịu nổi phòng ngủ của Dạ Bạch chỉ thuần một màu trắng.

Thậm chí Trang Vũ Phong còn hận bản thân mình – sao trước đây hắn lại hứa hẹn với y nhiều như thế?

Bất ngờ được gọi là “bất ngờ”, vì người ta luôn cho rằng – thật dễ dàng để sống đến đầu bạc răng long.

“Được.”

20. Chương 20

Đầu Tiểu Bạch muốn nổ tung rồi, Tư Dạ Bạch cứ quần lấy hắn hỏi từ đông sang tây, thiếu điều hắn muốn khai hết gốc gác dòng họ mình ra. Còn Tư Dạ Bạch thì nhìn đường phố mình đang đi qua không khác gì một thành phố thời cổ đại, nghề nghiệp hàng quán gì cũng có, liền thắc mắc hỏi “Nè, Tiểu Bạch, các người ở đây có luật sư không?”

“Luật sư?” Tiểu Bạch lắc đầu, “Đúng sai ưu khuyết gì chỉ cần có Đại đế là giải quyết được hết.”

Tư Dạ Bạch thất vọng thở dài một cái.

“Trang Tam gia, xin dừng bước.” Sau một hồi lắc chuông, cuối cùng Tiểu Hắc cũng dừng lại, ngăn Trang Vũ Phong tiến bước. Tư Dạ Bạch nhìn Diêm La đại diện trước mắt, buông lỏng bàn tay đang nắm tay người yêu ra, “Chờ em ở đây nhé?”

Trang Vũ Phong đặt một nụ hôn lên môi y, cột một sợi tơ hồng lên tay Tư Dạ Bạch, “Anh chờ em.”

Tư Dạ Bạch sờ sờ môi, nở nụ cười ngu ngốc. Đã bao lâu rồi mình không cảm nhận được hơi thở của anh ấy?

Tiểu Bạch tự giác xem như không thấy gì, trong lòng nghĩ – Đại đế còn có thể nuốt lời sao? Lại còn dùng khóa linh hồn ở nơi thế này!

Vừa vào đại diện, bộ âu phục màu trắng của Tư Dạ Bạch liền biến thành một bộ đồ tang, mặt trước viết một chữ ‘phạm’, mặt sau viết một chữ ‘tội’, trên người treo đầy những mảnh công đức.

“Dưới đường là người phương nào?” Phong Đô đại đế gõ gõ giấy trấn hồn, Tư Dạ Bạch lại thấy thấp thoáng hình ảnh tòa án.

Tòa án, y rất quen thuộc, không có gì phải sợ cả.

“Tư Dạ Bạch.”

“Người tự sát, vô ơn với cha mẹ, vốn phải vào địa ngục uống mạng.”

Tư Dạ Bạch bình tĩnh nghe, đột nhiên có một cảm giác kì diệu. Có thể ở nhân giới, tội lỗi của người sẽ được các loại quan niệm và lý do che đậy nhưng cũng sẽ có một ngày, mỗi hành động của người đều phải nhận lấy sự phán xét.

“Tuy nhiên, sau khi bốn điện điều tra thì biết – trước đây cha mẹ người không coi trọng người, tội lỗi đây mình, hai bên đều có tội, nên tình thân đoạn tuyệt, không truy cứu chuyện người tự tử nữa.”

Tư Dạ Bạch nghe Đại đế liệt kê từng tội lỗi và công trạng của mình, chợt hiểu ra tại sao Vũ Phong lại ngầm đồng ý cho y đi vào như vậy.

“....Qua điều tra, người là một luật sư, phạm vào tội dùng miệng lưỡi tranh cãi, nhưng vì người giúp người giải oan nên công đức thêm hai trọng*. Người ranh mãnh xảo biện, nói dối uy hiếp người, vốn là tội nhưng xét thấy người làm mọi chuyện đều có nguyên nhân, nên ta sẽ không xét tới. Người giao kẻ thù cho luật

pháp, còn làm rõ chân tướng, thêm một trượng công đức. Bỏ điện thương người dù huyết hải thâm cừu nhưng không tổn thương tính mạng người vô tội, tính thêm 1 trượng công đức nữa.... Tổng kết lại công đức năm trượng, đi vào nhân đạo.”

**trượng: hệ thống đo lường cổ ở Trung Quốc. 1 trượng = 3,33 mét hoặc 1 trượng= 10 thước*

“Lục Xử.”

Bên dưới điện, một thanh niên mặt mày sáng sủa lặng lẽ liếc nhìn y. Người này....

“Ta có thể xử người đầu thai vào một gia đình sung túc, cha mẹ thương yêu, anh em thân cận, không lo ăn mặc....” Lục Xử nói.

“Hai vị đại nhân, tôi có lời muốn nói.”

Lục Xử nhin cười, thật sự là y không nhin nổi mà.

Thế mà Tư Dạ Bạch lại tiến lên một bước, cười híp mắt lấyra hai tấm thiệp cưới đỏ thẫm mà y vừa lấy trong tay áo Trang Vũ Phong. So ra thì, nó đẹp hơn thiệp cưới mà y nhờ Lương Mộc Khâm gửi cho mấy người kia nhiều lắm.

“Mong hai vị đại nhân nể mặt, hôm nay tôi và người yêu làm đám cưới, mời hai vị tối nay đến chung vui, không say không về.”

Lục Xử không nhin được nữa, liền cười ra tiếng. Phong Đô đại đế trừng mắt nhìn hấn, một lúc sau mới bình thường trở lại, “Chắc người biết địa ngục có 18 tầng chứ, thập điện Diêm Vương cai quản 18 tầng địa ngục. Ngặt nổi người chết bây giờ quá nhiều oán niệm, 18 tầng cũng sắp không chứa nổi. Tư Dạ Bạch, dưới quyền ta còn thiếu một người có khả năng bào chữa, giúp lòng người sáng tỏ, tiêu giảm oán khí trong lòng họ, không biết người có bằng lòng không?”

Hai chữ *tội phạm* trên người Tư Dạ Bạch biến mất, những mảnh công đức cũng bay về trong bút của Lục Xử phán quan.

Lúc đi ra đại điện, y lập tức bị một bộ xiêm áo đỏ thẫm bọc lại.

“Dạ Bạch, anh chờ được em rồi.”

—

“Công tử.” Trên cầu Nại Hà hôm nay rất ít người, xếp hàng một lát đã đến lượt bọn họ. Có điều... hai người

đều mặc quần áo đỏ thì đúng là quá sức nổi bật.

“Tôi không uống canh Mạnh Bà đâu.” Tư Dạ Bạch liếc nhìn nước canh màu ngà sữa, tìm một lý do nghiêm túc, “Tôi không thể dung nạp lactozo.”

Mạnh Bà bật cười, nếp nhăn ở đuôi mắt dính lại với nhau.

“Công tử chưa bị phán quan ở Diêm Vương điện phán quyết, sao có thể uống canh Mạnh Bà? Lão thân chỉ có một ly rượu mừng, chúc hai vị công tử trường trường cửu cửu, sinh tử không rời.”

Tư Dạ Bạch cảm ơn, vừa nhận lấy ly rượu đã bị Trang Vũ Phong đoạt đi, uống một hơi cạn sạch. Giấy kế tiếp, môi y đã cảm nhận được hương rượu thuần khiết.

“Công tử thật có phúc, Tam gia thật yêu thương người.” Mạnh Bà cười ha hả, tiếp tục nấu canh Mạnh Bà của mình. Rượu kia được ủ từ nước sông Nại Hà, uống một ly chính là chấm dứt hoàn toàn quan hệ với nhân giới, rơi xuống âm giới, sau này là người của địa phủ, không dây mơ rễ má gì với luân hồi chuyển thế nữa. Chẳng qua rượu này tác dụng quá mạnh, nếu Tư Dạ Bạch trực tiếp uống vào sợ sẽ không thoải mái.

“Đương nhiên rồi.” Tư Dạ Bạch đuổi theo nam nhân của y, cắn cái miệng hần một cái. Dù Vũ Phong của y hơi ít nói, nhưng vẫn là người thương yêu y nhất trên đời.

Tiểu Hắc che mắt Tiểu Bạch lại, đây không phải là làm hư trẻ em sao? Hần lại nhìn tên đầu trâu mặt ngựa, cũng kéo hần đi luôn, không hề yêu thương động vật nhỏ chút nào. Nhiệm vụ của bọn hần đã hoàn thành, còn tiệc mừng đồng nghiệp mới? Ngày khác đi, dù sao bọn hần vẫn còn nhiều thời gian mà.

Trang Vũ Phong dắt tay Tư Dạ Bạch tiến vào một phủ đệ lớn, đẩy ra cửa phòng treo đầy hỉ lụa.

“Dạ Bạch, anh rất nhớ em.”

Môi lưỡi hai người quấn lấy nhau, chỉ hận không thể nuốt đối phương vào bụng, lão đảo ngã xuống cái chăn đỏ thẫm trên giường. Nhất thời, bao nỗi nhớ nhung đã thấm sâu vào xương cốt Tư Dạ Bạch đều tràn ra.

“Anh xin lỗi.” Cánh môi Trang Vũ Phong hôn lên khóe mắt đã đỏ lên của y, “Là anh không tốt, là anh bỏ em.”

“Em đã giúp anh báo thù.” Tư Dạ Bạch vừa khóc vừa cười, chẳng qua trong nụ cười không còn vẻ mờ mịt nữa, mà là nụ cười đắc ý, hết như lần đầu bọn họ gặp nhau khi còn nhỏ.

“Anh thấy rồi.” Hần cũng đã chứng kiến chín năm qua Dạ Bạch phải sống như thế nào, nên không muốn nói đến chuyện tự tử của y nữa. Dù hần hy vọng Dạ Bạch có thể sống thọ chung chánh tâm* rồi tới tìm mình, nhưng cũng không trách Dạ Bạch đã không tự yêu lấy bản thân. Việc này giống như... hần đang khinh nhờn

tâm ý Dạ Bạch dành cho hấn vậy.

**thọ chung chánh tâm: sống thọ và chết tại nhà.*

“Cảm ơn em, anh rất nhớ em.” Trang Vũ Phong ngậm lấy cánh môi y, nuốt hết những ả nẫn, tử thân cùng nhớ nhung bao năm qua của y vào lòng. Cuộc đời này về sau, hấn sẽ không bao giờ buông tay Dạ Bạch nữa. Bất kể y muốn đi đâu, thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền*, đều sẽ có hấn bên cạnh.

Lúc này, chắc hấn họ không cần dùng ngôn ngữ để nói nữa.

Khóe mắt Tư Dạ Bạch đỏ ửng, tiếp nhận va chạm liên tục của nam nhân phía trên. Không biết có phải do thiếu thốn tình cảm quá lâu hay không, mà thân thể y không giống như trước nữa. Tư Dạ Bạch chợt nhớ tới lần đầu tiên, bọn họ đã luống cuống tay chân làm bữa như thế nào.

Rất đau, nhưng cũng rất an tâm.

Tư Dạ Bạch ôm lấy cổ nam nhân, “Vũ Phong, em yêu anh.”

Thật may anh vẫn đợi em, thật may em đã tới.

Gió nhẹ nhàng thổi, hoa cát cánh trong sân nhộn nhịp nở rộ.

Mấy ngày nay, không biết bị tiểu quỷ ham chơi nào cột lên mà mấy chiếc lá mềm mại ở khắp nơi trong địa phủ đều dính theo những sợ tơ đỏ.

Tựa như đang báo tin vui của chủ nhà vậy.

**Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền:*

– Trích trong “Trường hận ca” của thi hào đời Đường Bạch Cư Dị

“Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền

Lưỡng xứ mang mang giai bất kiến”

Nhà thơ Tần Đà dịch:

“Hai nơi bích lạc, hoàng tuyền,

Dưới trên tìm khắp, mơ huyền thấy chi.

– Bích Lạc cũng như bầu trời, Hoàng Tuyền cũng như suối vàng, ám chỉ hai nơi cùng trời cuối đất. Trong truyện, ý câu này là “anh sẽ đi cùng em đến cùng trời cuối đất.”

21. Chương 21

Bên trong nghĩa địa lại có thêm một bia mộ có tên, đồng thời, sẽ không còn một người mang bánh ngọt tới tảo mộ khi trời vừa tờ mờ sáng nữa. Có lúc người đó sẽ nói mấy câu, có lúc chỉ ngồi ở đó suốt một ngày.

Cụ ông trông coi mộ thở dài, ngắt hai bông hoa cát cánh cắm vào trước bia mộ.

Ngày có phán quyết, Lương Mộc Khâm mang một bản sao phán quyết tới, châm lửa đốt cho bọn họ. “A Tư, tôi biết chắc cậu cũng không quan tâm kết quả. Trong lòng cậu, chín cái mạng kia cũng không đổi được một Trang Vũ Phong.” Hắn nén lại nỗi xấu hổ và nghẹn ngào, “Nhưng cậu đã làm tốt lắm. Đổi lại là tôi, vĩnh viễn cũng không thể được như cậu...”

Người phụ nữ nhận được một văn bản phán quyết trễ chín năm, một cuốn sổ tiết kiệm và một cái áo choàng được giặt vô cùng sạch sẽ. Bà đột nhiên nhớ lại nhiều năm trước, lúc con trai lớn tặng mình cái áo choàng đã nói: “Mẹ, cái này là Dạ Bạch chọn, mắt nhìn của em ấy tốt hơn con nhiều. Nếu mẹ chấp nhận, con sẽ dẫn Dạ Bạch về gặp mẹ.”

“Mẹ...” Mắt Trần Vũ Thanh ngấn lệ, nhìn người đàn bà đang khóc đến giàn giụa nước mắt Cô chỉ có thể hy vọng rằng... anh, kiếp sau nhất định hai người phải thật hạnh phúc.

“Dạ Bạch.”

“Hà?”

“Đã qua rồi.” Trang Vũ Phong ôm người yêu vào trong lòng, “Muốn anh công không?”

“Muốn.” Tư Dạ Bạch hít mũi, leo lên lưng hắn, cười nói: “Sao hôm nay lại chủ động thế?”

Vì sau này, em không cần phải tự gánh vác mọi chuyện nữa.

Đã có anh ở đây.

Sau lưng họ, phán quyết đã bị ngọn lửa nuốt chửng. Nhưng nó đã không còn quan hệ gì với bọn họ nữa.

22. Chương 22

“Bên này!”

“Nhìn cái gì!”

Quý dẫn đường rất thô bạo, bởi vì đây là một tên tội phạm tử hình, những mảnh công đức trên người đều là màu đen.

“Người anh em, đây là....các người cũng kết hôn hả?”

Quý dẫn đường nhìn hắn, “Trang Tam gia và Tư Tứ gia làm đám cưới, mở yến hội chín mươi chín ngày, hôm nay người đến là ngày cuối cùng.”

“Hai người đàn ông?” Người nọ nhú mào.

Quý dẫn đường bực bội nói: “Người rảnh thì quan tâm coi mình xuống địa ngục tầng thứ mấy đi.”

“Việc này, có thể châm chước cho tôi không.” Người nọ đưa tay lên làm một động tác, “Chờ người nhà đốt tiền cho tôi, nhất định sẽ gửi các người hậu hĩnh, rất hậu hĩnh!”

Hai tên quý dẫn đường càng hung dữ hơn, “Tiền lương của bọn ta rất cao, còn được trợ cấp xã hội nữa!”

—

“Phạm nhân bên dưới là người phương nào?”

“Tiểu...Tiểu nhân...Tư...Tư Minh Nguyễn.” Tư Minh Nguyễn run rẩy quỳ xuống.

“...Cả đời người đã làm nhiều điều ác, là một tên tội phạm,..., anh em không hòa thuận, bất hiếu với cha mẹ, làm giàu một cách bất nghĩa....”

“Phán quan hỏi em có đi làm không kìa?”

“Đi làm?” Tư Dạ Bạch liếc nhìn sắc mặt Trang Vũ Phong, cầm tờ giấy truyền tin lên đọc thì hiểu.

Giảm tội? Y chỉ mong Tư Minh Nguyễn xuống 18 tầng địa ngục được đối đãi tốt chút là ổn lắm rồi. Mũi chân y trượt trên bắp đùi Trang Vũ Phong, trượt đến phía trên quần tây thì xoa xoa xoa, nhẹ nhàng trêu chọc cái nơi đàn ông làm việc đó.

“Vẫn đang trong kì nghỉ đám cưới mà, hôm nay là ngày cuối cùng.....”

Yết hầu Trang Vũ Phong giật giật, vùng lên đè Tư Dạ Bạch đang mặc áo đỏ nửa người trên xuống.

Cảnh xuân vô hạn, không phụ lòng người.

“Xử!”

Lục Xử cầm pháp quan bút lên—

“Phạm nhân Tư Minh Nguyễn oán tám trượng, ác mười trượng, xử vào phạt thiết địa ngục, thiết thụ địa ngục, đồng trụ địa ngục, dầu oa địa ngục, đao cư địa ngục*. Luân hồi vào nhân đạo.”

Tư Minh Nguyễn vui mừng – hẳn còn tưởng mình nhất định phải luân hồi vào súc sinh đạo kia. Không ngờ Lục Xử lại nói tiếp: ” Xử ngươi chín kiếp cha mẹ không thương, anh em không thuận, bạn bè không nghĩa, người yêu không chung thủy, con cái bất hiếu, ngu ngốc, yếu đuối, cô độc, không gia đình, bệnh tật, đau đớn đến chết.”

“Tại sao?” Tư Minh Nguyễn tê liệt ngồi dưới đất.

Phong Đô đại đế gõ gõ giấy trấn hồn, tất cả công đức đều biến thành cùm sắt nặng nề, ép hẳn tới không thở nổi.

“Mang đi.”

Đến lúc bọn quỷ dẫn đường cũng rời đi, Phong Đô đại đế bắt đắc dĩ nhìn Lục Xử, “Nhẹ lòng rồi chứ?”

“Dĩ nhiên.” Lục Xử cười híp mắt nói: “Người đừng có ghen tuông mù quáng, Dạ Bạch là người của Trang Tam gia, lo lắng cái gì?”

Phong Đô đại để hừ một tiếng, “Không phải người thân thiết với người ta lắm sao.”

Lục Xử sờ sờ cằm, cuối cùng cũng tìm được mấu chốt, “Lúc đó ta kêu tên người, người còn trưng ra cái mặt ‘mặc kệ người’ với ta đó, không phải sao?”

“Hừ.”

“La Khanh.” Lục Xử đuổi theo.

“Khanh Khanh?”

“Diêm, đừng nóng giận mà~” Tay áo hần dao động theo quy luật, sắc mặt cũng không tối sầm nữa rồi.

“Phu quân?” Lục phán quan quyết định học theo Tư Dạ Bạch – phải mặt dày lên, dõ dẫm nam nhân muộn tao nhà mình!

Cánh cửa Diêm La đại điện cốt kết đóng lại.

Mạnh Bà khuấy khuấy nồi canh, ngẩng đầu cười. Từ lúc Tư tứ gia tới, dường như địa phủ âm u cũng bắt đầu tản ra hương vị của mùa xuân.

—
“Tiểu Hắc, chờ ta một chút! Nghe ta giải thích đã. ta thật sự không chấp nhận lời bày tỏ của nữ quỷ kia mà!!!”

* Các tầng địa ngục được đề cập:

– *Bạt Thiết Địa Ngục*: Địa ngục tầng thứ nhất. Phàm người tại thế hay trên chóc li gián, phỉ báng hại người, chửi rủa người khác, gian ngôn xảo biện, nói dối gạt người, sau khi chết sẽ vào Bạt Thiết Địa Ngục. Tiểu quỷ sẽ bạnh mồm rồi dùng kẽm thép gấp lấy lưỡi rút ra, không phải là giật một cái cho đứt hẳn mà là từ từ kéo cho dài ra.

– *Thiết Thụ Địa Ngục*: Địa ngục tầng thứ ba. Phàm những người trên dương gian chia rẽ cốt nhục, li gián cha con, anh chị em và vợ chồng, sau khi chết sẽ bị dày xuống “Thiết Thụ Địa Ngục”. Trên thân cây đều là những lưỡi dao sắc, cắm vào người từ sau lưng rồi treo lên trên cây.

– *Đồng Trụ Địa Ngục*: Địa ngục tầng thứ sáu. Cố ý phóng hỏa hoặc tiêu hủy tội chứng, giết người, sau khi chết sẽ bị dày xuống “Đồng Trụ Địa Ngục”. Các tiểu quỷ sẽ lột hết quần áo của người bị phạt, rồi bắt khóa thân ôm lấy cây trụ đồng đường kính 1m, chiều cao 2m. Trong trụ đồng đốt than nóng và không ngừng thổi gió, trụ đồng rất nhanh chóng được nung đỏ.

– *Dầu Oa Địa Ngục*: Địa ngục tầng thứ chín. Những kẻ phóng dăng, trộm cắp, bắt nạt người lương thiện, lừa gạt phụ nữ trẻ em, phỉ báng người khác, chiếm đoạt tài sản và vợ của người khác, sau khi chết sẽ bị dày xuống Dầu Oa địa ngục, bị lột sạch quần áo rồi ném vào chảo dầu mà đảo đi đảo lại.

– *Đao Cự Địa Ngục*: Địa ngục tầng thứ 18. Những kẻ ăn bớt vật liệu, giấu trên lửa dưới, dụ dỗ phụ nữ trẻ em, buôn bán không trung thực khi chết sẽ bị dày xuống Đao Cự Địa Ngục. Họ sẽ bị lột sạch quần áo, bị trói vào bốn trụ gỗ theo hình “Đại”, rồi dùng cửa cửa từ dưới lên trên.

23. Chương 23

Uông Như Nguyệt — Vào đồng trụ địa ngục, luân hồi vào nhân đạo, trở thành kỹ nữ.

Tư Dạ Bạch đặt bút viết những dòng cuối cùng.

Bản án tử hình của Tư Minh Nguyễn lập tức được thi hành, cũng bị Phong Đô đại để xử tội, không biết phải chịu khổ trong dầu sôi lửa bỏng bao nhiêu năm đây.

Trang Mị Nhi cũng bị tử hình, vốn phải lập tức thi hành nhưng lại mang thai nên được hoãn, sau đó bệnh chết trong tù, bào thai bị cô ta lợi dụng cũng mất, cuối cùng phải chịu khổ ở băng sơn địa ngục*.

Trương Dân lãnh án chung thân, ghét nhất đồng tính luyến ái nhưng trong tù lại trở thành đồ chơi của bọn quản ngục, bị chơi đến hư rồi lại phát hiện – bản thân không thể sống thiếu đàn ông.

Vương Minh phát điên, bị nhốt trong bệnh viện tâm thần. Tư Dạ Bạch có nhiệm vụ đi ngang qua, Vương Minh thấy y liền nói, có thể bỏ qua cho hắn được không? Về sau nữa Tư Dạ Bạch nghe nói, nhân cách thứ hai của hắn đã mưu sát chính nhân cách chủ của Vương Minh.

Công việc của ba mẹ Uông Như Nguyệt cũng xuống dốc, tiểu thư nũng nịu một thời nay lại bị dày vò đến không còn hình người. Lúc cô chết, Trang Vũ Phong đến làm việc thay Tiểu Bạch; khi nhìn thấy hắn, toàn thân Uông Như Nguyệt liền phát run.

Tới lúc vào trong điện nhìn thấy Tư Dạ Bạch, y cũng làm như không quen biết cô, chỉ tập trung làm việc. Lúc y liệt kê từng tội trạng của mình, cuối cùng Uông Như Nguyệt cũng nhận ra – cho tới tận bây giờ, trong mắt y chưa từng có hình bóng của mình.

Lư Kiên tự sát trong tù, sau khi gặp lại Tư Dạ Bạch, hắn bị xử vào Uổng tử địa ngục, Thạch ma địa ngục*.

Viên Hâm vợ con ly tán, sau khi ra tù bị bọn cho vay nặng lãi dồn vào đường cùng.

Ba Tư mẹ Tư vì tội bao che, chứa chấp, hủy diệt chứng cứ mà bị nhốt mấy năm rồi thả về, bệnh tật nằm trên giường triền miên. Hai người tê liệt trên giường bệnh, không người chăm sóc, chỉ biết chửi rửa lẫn nhau.....

Vạn vật có vay có trả, chết không phải là hết. Vì khi thời gian ở dương thế của người kết thúc, mới là khởi đầu cho sự chuộc tội của người.

Có lẽ do Lục Xử có ý đồ xấu, nên ai trong họ cũng biết ít nhiều về tình huống bây giờ của Tư Dạ Bạch và Trang Vũ Phong.

Hắn luôn sai bọn quỷ nhắc tới Trang Tam gia và Tư Tứ gia trước mặt đám người kia, nói họ đã giúp địa phủ phát triển như thế nào, ân ân ái ái chói mù mắt người ngoài như thế nào.

“Sao rồi?”

Tư Dạ Bạch đốt quyển sổ, chữ viết phía trên dần biến đen rồi hóa thành tro bụi.

“Em yêu anh.” Y ngửa đầu hôn lên cằm người kia.

**Các tầng địa ngục được đề cập:*

– *Băng Sơn Địa Ngục: Địa ngục tầng thứ tám. Phàm những ác phụ hãm hại chồng, thông dâm với người khác, cố ý phá thai, khi chết sẽ bị đày xuống Băng Sơn địa ngục. Kẻ bị phạt sẽ bị lột hết quần áo, lột thể leo lên núi băng. Ngoài ra, những người ham mê cờ bạc, bất hiếu với cha mẹ, bất nhân bất nghĩa, cũng sẽ bị đày trèo lên núi băng.*

– *Uổng Tử Địa Ngục: Địa ngục tầng 14. Cần biết rằng để được làm người trên thế gian này là điều không hề dễ, đó là cơ hội do Diêm Vương ban cho bạn. Nếu bạn không biết trân trọng, mà tự sát, như cắt mạch máu, uống thuốc độc, treo cổ v.v., điều này khiến Diêm Vương tức giận, sau khi chết sẽ bị đày xuống Uổng Tử Địa Ngục, và cũng không có cơ hội đầu thai thành người nữa.*

– *Thạch Ma Địa Ngục: Địa ngục tầng 17. Những kẻ dẫm đạp ngu cộc, trộm cắp, tham quan ô lại, hiếp đáp*

người khác khi chết sẽ bị đày vào Thạch Ma Địa Ngục. Họ sẽ bị mài nát thành nhục tương, rồi lại được phục hồi thân thể để tiếp tục bị mài nát.

24. Chương 24

“A Tư, chắc tôi phải gọi cậu là chị dâu rồi.” Lương Mộc Khâm cười hì hì nói: “Lúc đó cậu nói nhiều như vậy, tôi cũng không đi coi mắt nữa. Cậu nói đúng, đời người rất khó có thể tìm được tri âm tri kỷ của mình.”

“Sau đó....” Lương Mộc Khâm lộ ra vẻ ngượng ngùng hiếm thấy, “Yên tâm, tôi sẽ đối xử thật tốt với em gái hai người.”

—

Hôn lễ.

Trang Vũ Phong nắm tay Tư Dạ Bạch, lặng lẽ đứng sau đám người, quan sát đôi cô dâu chú rể.

Tư Dạ Bạch xúc động nói: “Thật không ngờ hai người họ lại về chung một nhà.”

“Bạn em cũng không tệ.”

“Không phải anh nên gọi em rể sao?” Tư Dạ Bạch cười hắc.

Trang Vũ Phong liếc y, “Vậy em để hắc gọi là chị dâu đi, rồi anh gọi hắc là em rể.”

“Ai là chị dâu?” Tư Dạ Bạch chột eo hắc, “Hả? Anh nói ai là chị dâu?”

Hầu kết Trang Vũ Phong giật giật. Dạ Bạch vừa đi học tập ở Địa ngục phương Tây về đã kéo hắc tới đây dự lễ cưới, lúc này hôn lễ đã kết thúc rồi, có nên làm vài chuyện thiếu đứng đắn không nhỉ?

“Mộc Khâm!”

“Sao vậy?” Lương Mộc Khâm ôm lấy vợ yêu.

Trần Vũ Thanh hơi kích động, “Hình như em thấy anh hai và anh Tư!”

“Em nói gì?” Lương Mộc Khâm trợn to hai mắt.

Hốc mắt Trần Vũ Thanh đỏ lên, “Khi còn bé, thầy bói nói em có thể dễ dàng nhìn thấy những thứ không nên thấy, không biết có thật không.”

Trong lòng hai người thực ra đã kết luận, chắc là nhớ quá sinh ảo giác thôi.

Lương Mộc Khâm trộm hôn lên khuôn mặt vợ yêu, “Anh sẽ đối xử với em thật tốt.”

“Ừm.”

Không ngờ lúc mở bao lì xì, bọn họ lại nhận được hai cái bao kí tên Trang Tam gia và Tư Tứ gia. Bên trong chỉ có hai tờ giấy, một tờ Tư Dạ Bạch viết: “Còn dám kêu chị dâu thì cẩn thận tối tôi tới tìm cậu chơi.” Một tờ khác Trang Vũ Phong viết: “Bạch đầu giai lão, con cháu đầy đàn.”

Đôi vợ chồng mới cưới đều cười ra nước mắt, thật sự tốt quá rồi.

Nhiều năm về sau, khi tội ác đã bị chôn vùi, khi những người biết chuyện đều đã già đi, có một vị luật sư trẻ tuổi đang đứng trên giảng đường đại học.

“Luật sư Tư, tại sao anh lại chọn nghề này?”

“Bởi vì chú của tôi, chú là một vị luật sư rất đáng kính trọng.” Tư Nhược Phong nghiêm túc nói: “Chú đã dạy tôi rất nhiều điều, thứ nhất là tình yêu, thứ hai là sự dũng cảm. Là một người làm luật pháp, có lẽ các bạn sẽ thấy sự không hoàn mỹ của nó, rồi muốn hoàn thiện và thúc đẩy nó phát triển hơn.

Nhưng các bạn phải nhớ rằng – luật pháp sinh ra là để tuân thủ nghiêm ngặt. Thứ duy nhất có thể trừng trị được tội ác, cũng chỉ có pháp luật. Còn bác bỏ công lý hay giương cờ báo thù sau khi gặp chuyện? Điều là phạm tội hết.”

“Tứ gia có người nổi nghiệp rồi.” Lục Xử xúc động nói.

“Ta phải gọi người là Nhị gia mới đúng chứ? Lục Nhị gia?” Tư Dạ Bạch trêu chọc hần.

“Cút.”

“Đừng đẩy ta nữa, rút đó rút đó.”

“Không thể tin được! Cả đường người cứ chăm chăm bảo vệ cái bánh ngọt đó!”

“Ai bảo địa phủ không mua được ngải cứu*?” Nhà y lại có một người cực yêu bánh ngọt mà.

“...Này.” Lục Xử sờ sờ mũi, “Lát nữa chia cho ta một chút nha.”

“Làm gì?” Tư Dạ Bạch biết mà còn hỏi.

Lục Xử then quá hóa giận nói: “Đem về trêu mèo.”

Tư Dạ Bạch rùng mình, “Cẩn thận mèo nhà người cào nát mặt đó.”

“Hắn làm sao nữa. Hơn nữa người nhà người cũng có kếm cạnh đâu, mặt lúc nào cũng lạnh ngắt, sắp bằng hàn băng trong băng sơn địa ngục rồi.”

“Ai nói, Vũ Phong rất dịu dàng đó!”

Hai vị đại nhân trốn ra ngoài rất là vui vẻ, nhưng hôm nay cư dân thành Phong Đô lại rất là không vui. Hu hu hu hu hu, hai người các ngài muốn nhảy tới bao giờ đây?

Tiết thanh minh sắp đến, chúng tôi cũng muốn về gặp cố nhân lắm, nhưng mà không dám ra khỏi cửa thành nha. QAQ

**Khs lại là ngải cứu, bánh ngải cứu chẳng....*

25. Chương 25: Phiên Ngoại: Góc Nhìn Của Trang Vũ Phong. Tình Đậm Không Bền, Người Khôn Khó Thọ 7. Trang Tam Gia

Khi nhìn thấy Tư Minh Nguyễn, Trang Vũ Phong đã nhận ra có gì đó không ổn.

Nhưng đường núi thật sự quá hẹp, lúc xe hắn lao tới đoạn hàng rào bị gãy kia, hắn biết mình chắc chắn sẽ không sống được nữa.

Trang Vũ Phong không biết người khác trước khi chết sẽ nghĩ tới cái gì, nhưng giờ phút này trong đầu hắn chỉ tràn ngập khuôn mặt người mình yêu. Khóc, cười, đỏ mặt, xấu hổ, bị thương, kiềm nén, bộ dáng ngay thẳng, mi mắt cong cong, hành động tinh quái....

Xin lỗi em, Dạ Bạch, anh không thể bên em nữa rồi....

Chiếc xe nổ tung, ngọn lửa liếm cắn thân thể hắn.

Cũng tốt, nếu thấy hắn mỗi nơi một mảnh, chắc chắn Dạ Bạch sẽ khóc nhè.

—

“Công tử, uống chén canh đi.” Mạnh Bà lắc đầu, tận tình khuyên nhủ hắn.

Trang Vũ Phong cũng lắc đầu, “Bà bà, ta đang đợi một người.”

Mạnh Bà chỉ về phía bờ sông Nại Hà, “Đám người này đều ở đây chờ người, có mấy ai thật sự sẽ đến?”

“Tôi đã thất hứa một lần, không thể thất hứa lần nữa. Hơn nữa, em ấy nhất định sẽ đến.”

“Một khi cuộc đời kết thúc, con người đều sẽ chết, ai cũng phải tới đây.” Khóe mắt Mạnh Bà đầy nếp nhăn, “Nhưng có thể giống như công tử, không bị địa ngục giày vò mà đi thẳng tới cầu Nại Hà thì thật sự rất hiếm gặp.”

“Em ấy là như vậy đấy”, Khóe miệng Trang Vũ Phong chứa ý cười, “Đúng là như vậy.”

Không biết qua bao lâu, Mạnh Bà cũng không biết mình đã phát bao nhiêu chén canh thì đột nhiên một ngày nọ, có một nam tử áo xanh ôm một đồng đồ vật đến ngồi cạnh Trang Vũ Phong, viết viết vẽ vẽ.

Hơi thở quanh Trang Vũ Phong vốn lạnh lẽo, nên chẳng mấy quỷ nguyện ý ở chung với hắn.

Giờ lại thấy thêm nam tử áo xanh nữa, họ lập tức tránh xa thiệt xa.

Trong lòng không nhịn được nghĩ thầm — một tên quỷ kiến sâu* rồi thì thôi, đây lại có hai! Đám quỷ bọn này không trốn xa chút thì chắc chết quá!

**quỷ kiến sâu: có nghĩa là quỷ thấy còn phải buồn.*

Trang Vũ Phong vô cùng bình tĩnh. Hắn biết, trong thời gian ngắn Dạ Bạch không thể tới đây, nhưng hắn vẫn bứt rứt suy nghĩ làm thế nào để động viên y đừng nên thương tâm, đừng nên khổ sở. Chỉ có như vậy, hắn mới vượt qua được quãng thời gian buồn tẻ vô biên bên bờ cầu Nại Hà này.

Ban đầu, nam tử áo xanh rất yên lặng, một lúc sau lại không nhịn được, lẩm bẩm trong miệng mấy câu.

Trang Vũ Phong liếc sang, nhận ra nam tử đang làm sổ sách, nhưng mấy hạng mục ghi chép trong đó đều loạn hết cả lên.

Lúc nam tử áo xanh thở phì phò muốn quăng bút, Trang Vũ Phong nhịn không nổi nữa, bèn chỉ hắn vài chỗ.

Nam tử áo xanh nhìn hắn một hồi, dứt khoát nhét thẳng sổ sách cho hắn, mở to mắt nhìn hắn nhanh chóng sửa lại mấy mục ghi chép.

Trang Vũ Phong suy nghĩ một lúc, “Chỗ này còn thiếu mười học trên châu, một đôi Nam Hải dạ mình châu, một phiến ngọc bình phong trừ tà trấn quỷ.”

Nam tử áo xanh vỗ đầu một cái, “.....Tháng trước là sinh nhật đế cơ*, hắn là La Khanh lấy đi. Thiệt tình, lấy cũng không nói một tiếng.”

**đế cơ: Con gái hoàng đế*

Trang Vũ Phong trả giấy bút lại cho nam tử. Hai người thường xuyên qua lại, hay thảo luận về việc sổ sách. Nam tử áo xanh cảm thấy đầu óc Trang Vũ Phong rất tốt, mấy cái mục ghi chép rườm rà này hắn chỉ cần lý luận một chút là ổn hết.

Đến lúc hai người im lặng lại, thì một loạt quỷ hồn đã uống xong canh Mạnh Bà, đi qua cầu Nại Hà.

Mạnh Bà thở dài một hơi, “Công tử, người nghĩ chỉ cần chờ là được sao? Ở âm phủ không có chỗ cho những thứ trên trần gian, bao gồm cả trí nhớ. Hiện tại người là một du hồn, sớm muộn gì trí nhớ của người cũng tiêu tán. Nhìn tuổi tác của công tử, trong thời gian ngắn chắc chắn người kia không thể tới đây, đến lúc đợi được thì sao? Không phải người đã quên hết chuyện trên trần rồi à?”

Mắt nam tử áo xanh sáng lên, suy nghĩ nhìn về Trang Vũ Phong.

Trang Vũ Phong nghe Mạnh Bà nói xong thì sững sờ hồi lâu, dần dần mới nuốt trôi được sự thống khổ. Mãi sau, hắn nói: “Bà bà có bút và mực không? Nếu một ngày người kia tới mà ta đã không còn nhớ gì nữa, phiền bà có thể giao cho y một lá thư hộ ta được không?”

“Người nghĩ người kia sẽ nhớ người?” Khóe mắt Mạnh Bà ươn ướt, tựa như đang nhớ lại đoạn nghiệt duyên ngàn năm trước.

“Y sẽ nhớ.” Trang Vũ Phong trả lời không chút chần chừ.

“Nè, ta nói, người phải đợi người hả?”

Trang Vũ Phong nhìn về phía nam tử áo xanh, gật đầu.

“Ta có một cách có thể giúp người giữ được trí nhớ để chờ người kia tới. Nhưng nếu người chấp nhận, từ nay về sau người sẽ là người của địa phủ, không thể chuyển thể làm người được nữa. Dù sau này người muốn chờ không muốn sống cuộc sống cô tịch ở địa phủ, người cũng không thể đi theo hẳn.”

“Nếu y muốn ở lại đây thì cũng được chứ?”

“Nếu y nguyện ý, chỉ cần trên người không mang tội ác, không phải vào 18 tầng địa ngục chuộc tội là được.”

“Phán quan đại nhân muốn ta làm gì?”

Lục Xử nhíu mày, “Ta cho là mỗi ngày đều nhìn Tam sinh thạch*, chắc là người biết mình phải làm gì rồi chứ.”

**Tam sinh thạch: Bên bờ sông Vong Xuyên, đầu cầu Nại Hà có một tảng đá lớn gọi là “Tam Sinh Thạch”. Tương truyền rằng, trên Tam Sinh Thạch có ghi chép lại kiếp trước, kiếp này và kiếp sau của một linh hồn. Tìm hiểu kĩ hơn tại đây*

“Có thể chạm vào các hạng mục trong địa phủ, có thể liên tục gọi tục danh của Phong Đô đại đế thì chỉ có phán quan đại nhân người thôi.”

“Ta cảm thấy đợt làm ăn này ta sẽ không thua thiệt.” Lục Xử sờ sờ cằm, “Địa phủ cần một người quản lý sổ sách các thứ, nhưng không chỉ đơn giản như vậy. Bây giờ địa ngục bên phương Tây buôn bán rất phát triển, nhưng về phương diện này địa phủ của chúng ta vẫn chưa tìm được biện pháp. Bên trên dân số ngày càng nhiều, bây giờ dưới đây dân số cũng ngày càng đông, trừ khi có công đức trên người, còn không thì đến luôn hồi cũng khó.”

Lục Xử lắc đầu, “Nếu địa phủ chúng ta cứ bỏ mặc như vậy, thì sẽ có rất nhiều quỷ hồn lên trần gian làm ác, thế là chúng ta không làm tròn bổn phận.”

Trang Vũ Phong lắng lắng nghe, rồi đưa ra yêu cầu, “Ta chấp nhận nhưng ta muốn tự do ra vào âm dương hai giới.”

“Nhưng người không được can thiệp vào sự phát triển trên dương thế, cũng không được nhiễu loạn đường sinh mệnh của người khác.”

“Đồng ý.” Trang Vũ Phong gơ tay.

Lục Xử bắt tay hắn, “Ta tên Lục Xử, đi thôi, để ta dẫn ngươi đi gặp Phong Đô đại đế.”

Mạnh Bà sau lưng cười một tiếng, lặng lẽ khuấy nồi canh của mình. Thế gian này, nhiều người bạc tình nhưng cũng không ít người hữu tình.

Hôm xét xử Trang Vũ Phong, vừa hay Lục Xử không có ở đó. Sau này lúc bàn bạc với Diêm La Khanh về chức vụ của Trang Vũ Phong thì hắn mới biết chuyện của người ta.

“Thảm như vậy? Quả thật là tình yêu sâu đậm.” Lục Xử chống cằm hỏi Diêm La Khanh, “Ngươi nói coi, nếu người kia quên hắn hoặc theo thời gian đã không còn chấp niệm sâu sắc với hắn nữa, lúc đó phải làm thế nào đây?”

Diêm La Khanh nhíu mày, “Không cho phép ngươi can thiệp quá nhiều.”

“Biết rồi biết rồi, ta chỉ tò mò thôi.” Lục Xử lật sổ sinh tử ra xem, đột nhiên im lặng.

Diêm La Khanh phê xong công văn, thấy Lục Xử vẫn còn đang ngó sổ sinh tử, “Sao vậy? Có gì không ổn à?”

Lục Xử nghi hoặc nói: “Tuổi thọ của Tư Dạ Bạch... Còn chín năm nữa thôi.”

“Chín năm? Có người sống lâu có người chết sớm, đều do trời định, có gì lạ đâu?”

“Nhưng...” Lục Xử ngẩng đầu, “Nhưng chỗ này vừa mới thay đổi không lâu.” Tuy rất nhiều chuyện là do số mệnh an bài, nhưng tuổi thọ luôn được định trước. Rất nhiều người bởi vì lý do bất ngờ, hay tự sát, hay nhân quả báo ứng... tuổi thọ cũng theo đó mà thay đổi.

Diêm La Khanh đến gần hắn, nhìn kĩ mấy lần.

“Tự sát, đi vào Uổng tử địa ngục.”

“Ngươi đó.” Lục Xử đẩy hắn một cái. “Lại là bệnh nghề nghiệp.”

Diêm La Khanh xụ mặt, gần từng chữ một: “Ta không thích ngươi đặt nhiều tâm tư vào người khác như vậy.”

Lục Xử cầm ngón tay hắn lắc lắc, buồn cười nói, “Ta nghĩ ngươi không biết cái gì gọi là *thích* với *không*

thích đầu.”

Diêm La Khanh nhú mào, một tay nắm lấy những ngón tay ấm nóng mà Lục Xử vừa chạm vào người mình, tay khác chỉ vào cái hốc trống rỗng ở ngực, “Nơi này không thoải mái.”

Lục Xử đắc ý — thật ra như vậy đã là tốt rồi, hắn cũng không mong gì hơn.

Phong Đô đại để thân đứng đầu địa phủ, nắm trong tay tuổi thọ của người phạm và công đức, sinh tử, luân hồi. Vì thế, Diêm La Khanh không có trái tim — trái tim hắn đã bị khóa bên dưới 18 tầng địa ngục từ rất lâu rồi.

“Công tử đã quyết định?” Mạnh Bà nhìn Trang Vũ Phong trở lại bên bờ cầu Nại Hà lần thứ hai, lòng đã hiểu rõ.

Trang Vũ Phong gật đầu. Mạnh Bà liền rót ra một ly rượu, không biết là rượu gì.

Trang Vũ Phong uống một hơi cạn sạch, “Đa tạ bà bà.” Đoạn cúi người chào — hắn biết, là Mạnh Bà cố ý nói những lời kia lúc Lục Xử có mặt để cho hắn một cơ hội.

“Nơi này lão thân còn một ly rượu, nếu có duyên, sau này dẫn người yêu người tới để cho y nếm thử.”

Trang Vũ Phong gật đầu cười.

Hắn đã chịu qua hương rượu cực mạnh, từ đây tiếp nhận âm khí, không thể luân hồi, còn địa phủ nơi này lại nhiều thêm một vị Trang Tam gia.

“Thật không tệ.” Lục Xử nhìn mấy tháng qua địa phủ bắt đầu đi vào quy luật, liền tranh công với Diêm La Khanh, “Thấy thế nào?”

Diêm La Khanh gật đầu, “Không tồi.”

“Vậy ngươi có thưởng gì cho ta không?”

“Chìa khóa kho tư nhân ngươi có mà, tự mình lựa đi.” Diêm La Khanh vô cùng hào phóng. Phải nói là, lúc nào hắn cũng hào phóng với Lục Xử gấp đôi.

Lục Xử dở khóc dở cười nói: “Vậy ta đi lựa mấy mỹ nhân nha?”

“Người dám!” Diêm La Khanh xụ mặt, thiếu chút nữa đã gõ trán hồn mộc, để cái người nhắng nhít này nhớ lâu hơn một chút!

Lục Xử thỏa mãn, “Điều Phong Đô đại đế phải lưu tâm hằng ngày 1/1” — hoàn thành!

“Ta muốn lên trên đi dạo một vòng.”

Diêm La Khanh thở phào nhẹ nhõm.

Lục Xử hài lòng cầm đơn xin phép nghỉ. Thật ra bình thường hắn không cần xin, nhưng mà hắn thích như vậy đó.

Hắn thích nhìn bộ dáng Diêm La Khanh dù không vui nhưng lại không thể không phê cho hắn nghỉ.

Dường như chỉ có như vậy, hắn mới chắc chắn rằng — mình có trọng lượng trong lòng người kia.

Đơn xin phép được ký một tờ rồi lại một tờ cực kì không tình nguyện. Lục Xử tự giễu nghĩ, rõ ràng là mình đang cống hiến cho sự bình an của địa phủ mà.

Chỉ có như vậy, hắn mới khổng chế được bản thân không phá đến long trời lở đất, để moi cái trái tim dưới đáy tầng 18 kia lên.

“Đi thôi.” Lục Xử ra hiệu cho Trang Vũ Phong dẫn đường, đẩy lòng tò mò muốn gặp cái người Tư Dạ Bạch mà Trang Vũ Phong vẫn luôn tâm tâm niệm niệm.

“Y sống rất tốt.” Lục Xử đoán thẳng.

Trang Vũ Phong lắc đầu, ánh mắt cực kỳ đau lòng, “Không, em ấy sống không tốt.”

Rốt cuộc có bao nhiêu không tốt, thì khi Lục Xử nhìn thấy tấm mộ mà Tư Dạ Bạch tự lập cho mình ở cạnh Trang Vũ Phong, liền biết hắn nói đúng rồi.

“Quý có thể báo mộng cho con người trong giấc mơ, người thật sự không muốn nói gì với y?”

Trang Vũ Phong lắc đầu. Không biết bao lâu nữa mới có thể nhìn Dạ Bạch của hắn, nhưng trong đáy lòng Trang Vũ Phong luôn hy vọng y có thể bình an sống đến già. Nếu gặp mặt, Dạ Bạch của hắn rất thông minh, hắn có thể sẽ lỡ miệng nói gì đó.

Lục Xử theo Trang Vũ Phong và Tư Dạ Bạch ba ngày, cuối cùng cũng nhìn ra manh mối.

“Tại sao y không cự tuyệt cô gái kia? Thái độ của y với ba mẹ cũng rất kì lạ. Hơn nữa, quan hệ của các người hẳn là công khai, người chết đi y phải đau lòng mới đúng, sao phải giả bộ như quên người?”

Lục Xử biết Trang Vũ Phong không muốn trả lời hẳn, Trang Vũ Phong chỉ biết đi theo bên cạnh Tư Dạ Bạch. Nhiều lúc hẳn sẽ bảo vệ cho y, lúc y làm cái bánh ngọt nho nhỏ thì nói với y ăn ngon lắm, tựa như người kia có thể nghe thấy vậy. Lúc y ngủ say thì ém lại góc chăn, dùng đầu ngón tay xoa xoa mi tâm cho y.

Lục Xử đi theo mấy ngày, cảm thấy mình đã ăn đầy một bụng thức ăn cho chó rồi, mất hết hứng thú muốn trở về địa phủ. Lục Xử chỉ cần Trang Vũ Phong hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình là được, những chuyện khác hẳn cũng không muốn xen vào.

—

Cuộc sống cứ thế trôi qua, chớp mắt đã được bốn năm, kĩ năng diễn xuất của Tư Dạ Bạch nghiêm nhiên tăng lên một bậc. Mà cuộc sống của Trang Vũ Phong dưới địa phủ cũng thuận buồm xuôi gió. Quỷ hồn sợ hẳn cũng có, kính trọng cũng có, quỷ nam quỷ nữ nhìn trúng Trang Tam gia cũng ngày một nhiều hơn.

Chẳng qua nhiều lần đụng phải cái vách tường quá cứng, có người cũng đã từ bỏ.

Nhưng cũng có người trăm triệu lần không muốn bỏ cuộc, đuổi mãi không xong.

“Phán quan đại nhân, ngài vẫn nên tìm người khác đi.”

Trang Vũ Phong cung kính nói, nhưng ngay cả chân mày cũng nhuốm vẻ lạnh lùng, không biết nữ quỷ kia coi trọng hẳn chỗ nào chứ.

Lục Xử thở dài, “Chỉ lần này thôi, không có lần sau đâu đấy. Sau này nữ La Sát kia mà đến tìm người, ta cũng mặc kệ!”

“Hy vọng Lục Nhị gia tuân thủ lời hứa.” Trang Vũ Phong chấp tay, thuận thế đáp.

Lục Xử: “...” Đừng gọi hẳn là Nhị gia được không?! Được không?!

—

“Người đúng là không thú vị gì cả, đi theo người phạm kia không chán sao?”

“Không.” Trang Vũ Phong theo sau lưng Tư Dạ Bạch. Hôm nay là tiết Trung Nguyên*, quỷ môn quan vừa đóng, nhưng lúc này âm khí vẫn rất thịnh. Hắn đi cạnh Dạ Bạch, quỷ lớn quỷ nhỏ nhìn thấy đều tránh ra xa.

**tiết Trung Nguyên: rằm tháng bảy (15/7 âm lịch), truyền thuyết dân gian cho rằng, từ mùng 2/7 (âm lịch), Diêm Vương ra lệnh bắt đầu mở Quỷ Môn Quan. Các ma quỷ sẽ túa ra tứ phương và đến sau 12 giờ đêm ngày 14/7 thì kết thúc và các ma quỷ phải quay lại địa ngục.*

Tuy rằng bát tự Tư Dạ Bạch rất nặng, cho tới bây giờ vẫn không đụng đến quỷ khí, nhưng Trang Vũ Phong vẫn muốn an tâm một chút.

Nữ La Sát oán trách không hiểu, vừa định đưa tay đụng vào người phàm kia, giây tiếp theo tay đã bị hất xuống.

Sắc mặt Trang Vũ Phong lạnh lùng như đang nói – nếu người dám đụng một lần nữa, thì ta sẽ chặt đứt cái móng vuốt của người.

Nữ La Sát trề môi lầm bầm: “Làm gì mà dữ vậy...”

—

“Nhóc Lương.” Trong quán rượu, Lương Mộc Khâm vẫy tay với Tư Dạ Bạch.

“A Tư, mấy hôm nay thế nào? Thất tình hả?”

Tư Dạ Bạch khẽ cười, “Cút.”

“Hey, cậu thật không thú vị, tan làm rồi mà còn âu phục giày da, bộ muốn phá án hả, hay là tới tán gái?”

“Uống đi.” Tư Dạ Bạch cầm lên hai ly rượu.

“Chắc....Được được được, uống thôi.”

Rượu đã dâng đến miệng, Lương Mộc Khâm vừa vươn tay định lấy một ly từ chỗ Dạ Bạch thì đã bị y hất xuống, “Tự lấy đi.”

“Cậu lấy hai ly lận mà?” Lương Mộc Khâm cực kì tủi thân, mình rõ ràng là quá hiền lành nên luôn bị bắt nạt!

“Tôi muốn uống hai ly.” Khóe miệng Tư Dạ Bạch tràn ngập ý cười.

Lương Mộc Khâm: “....” Tũn thân quá!!!

Chuyện diễn ra sau đó càng xác nhận suy đoán của Lương Mộc Khâm là đúng. Tư Dạ Bạch uống hết một ly lại lấy ly mới, nhất quyết bảo vệ cái ly kia không cho người khác đụng vào.

Lương Mộc Khâm: “....” Quả nhiên hoàng lịch* nói không sai, tiết Trung Nguyên đúng là không hợp để ra cửa.

**hoàng lịch: Lịch từ xưa đến nay luôn giúp con người hiểu thêm về bản thân mình và xã hội mình đang sống, từ đó có những nhận thức rõ hơn về xã hội, tự nhiên và cuộc sống đời người. Cũng cùng mục đích đó, “Hoàng Lịch” là loại lịch về ngày tốt xấu, tương truyền là do Hoàng đế tạo ra, nên mới gọi là Hoàng Lịch.*

Nữ quỷ đi theo Trang Vũ Phong ngồi trơ một hồi thì không chịu được nữa, ngồi nữa chắc nàng có thể đếm hết trên đầu người phàm kia có bao nhiêu cọng tóc quá.

Trang Vũ Phong ngồi bên trái Tư Dạ Bạch, ngửi ngửi cái ly mà nãy giờ y che chở, ánh mắt hiện lên ý cười tự giễu – là rượu hẩn thích. Chỉ là nụ cười rất nhanh đã trở nên cay đắng, như thể hẩn phải uống thuốc vậy.

Hắn chỉ có thể ôm lấy bờ vai Dạ Bạch, làm như y có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể mình.

Có người nhẹ nhàng đụng hẩn một cái, “Tiểu ca ca, hến hò chút không?”

Là một quỷ nữ lẳng lơ có tuổi.

“Cút.” Một chữ của Trang Vũ Phong còn quý hơn vàng, hẩn nói.

Quỷ nữ quanh quẩn ở nhân gian đã lâu, cũng biết rất nhiều chuyện, “Người là vì tiểu ca đẹp trai này? Ta có cách để y có thể nhìn thấy người, nếu làm được, người phải cùng ta êm đềm một đêm, được chứ?”

Nàng vốn muốn kéo tay hẩn, nhưng trong chớp mắt —— nơi nào trên thân thể nàng vừa đụng đến hẩn đều cháy đen.

Quỷ nữ hoảng sợ nhìn cổ tay đã bắt đầu cháy khét, tầm mắt rơi vào tấm lệnh bài to lớn trông hơi lạ, phía sau viết một chữ.... *Trang*.

Quỷ nữ chợt nhớ lại mấy ngày trước lúc đi hội họp, có một chị em tốt đã nói với nàng — hiện tại dưới địa phủ trừ Diêm vương, phán quan và hai vị quỷ Vô thường không thể chọc ra, còn xuất hiện thêm một vị

Trang Tam gia thủ đoạn tàn nhẫn.

Không phải là vị này chứ?

Quý nữ cúi người, “Ngài chính là Trang Tam gia? Thần thiếp đúng là có mắt mà không thấy thái sơn, nhưng việc thần thiếp có vật giúp người phàm thấy được ma quỷ là sự thật. Thiếp nguyện hai tay dâng tặng ngài, cầu xin Trang Tam gia cho thiếp một con đường sống!”

Trang Vũ Phong thu lại pháp lực, lạnh lùng nói: “Cút, sau này nhìn thấy y phải cút xa ra.”

“Vâng...Vâng.” Quý nữ bị dọa tới hoa dung thất sắc*, chạy mất dạng.

**hoa dung thất sắc: khuôn mặt xinh đẹp hoảng hốt sợ hãi.*

Nữ La Sát đi một vòng quanh sân nhảy thì trở lại, nhún vai nói, “Người sao vậy? Ta thấy biện pháp của nữ quý kia rất tốt, người kia vừa không chết mà hai người các người còn có thể làm yên ương một đời, có gì không tốt?”

Không tốt, dĩ nhiên không tốt. Trang Vũ Phong không muốn Tư Dạ Bạch biết sự tồn tại của mình. Nếu y có thể sống thọ rồi mất thì hắn vẫn tình nguyện chờ y. Dù cho thời gian có làm phai mờ nỗi nhớ nhưng Dạ Bạch dành cho hắn đi nữa.

Biện pháp kia coi như có thể gần gũi trong giây lát, nhưng người và quý vốn không nằm cùng một đường thẳng.

Thế giới sau khi chết... người sống làm sao thích ứng được.

Hắn luôn nhớ kĩ Lục Xử và Diêm La Khanh đã dẫn dò hắn thế nào – không thể quấy nhiễu đường sinh mệnh của người khác. Ngay lần đầu tiên Lục Xử theo hắn lên gặp Tư Dạ Bạch cũng đã gắt gỏng với hắn một câu, “Ta mặc kệ người đau lòng thế nào, nhưng mấy chục năm nữa và tương lai mù mịt suốt đời, người chọn đi.”

Đúng vậy, cho nên hắn không có trả thù.

Thân biến thành quỷ, nên hắn hiểu hơn bất cứ ai khác — chết không phải là hết, và giới hạn âm dương là không thể đụng vào.

Tư Dạ Bạch cảm điện thoại suy nghĩ. Trong nháy mắt thấy chuông báo cuộc gọi, y đã giấu đi hận ý và chán ghét trong đáy mắt, “Anh hai.”

“Hôm nay hả? Em không về nhà.”

Bên kia có vẻ gấp gáp, Tư Dạ Bạch giữu cột nhếch mép, “Đi quán bar với nhóc Lương.”

Sợ hấn không tin, y còn mở loa ngoài.

Bên kia, giọng nói Tư Minh Nguyễn cũng hòa hoãn lại, “Buông thả chút cũng tốt, hai đứa cứ chơi đi.”

Cúp điện thoại xong, Lương Mộc Khâm không nhin được cười y, “Anh cậu lo lắng cái gì vậy?”

“Lo tôi bị quỷ ám.” Trung Nguyên, Thanh minh, sinh nhật của người kia và cả ngày giỗ nữa... Không có ngoại lệ, nhất định bắt y ở trong nhà. Trừ mấy ngày này, y có về nhà cũng như người thừa.

Thật sự y không muốn về. Chứng cứ về Tư gia y đã thu thập đầy đủ, nhưng cứ nhớ đến đứa cháu nhỏ bị ba bị bắt gọi mình, y liền nhượng bộ.

Nhược Phong, Nhược Phong... Là tên y đặt, kỳ thực hồi nhỏ Tư Nhược Phong rất giống Trang Vũ Phong, luôn xụ mặt bất động, được cái bây giờ đã hoạt bát hơn nhiều.

Trẻ con hoạt bát một chút mới tốt.

Không thể giống như anh ấy, lớn lên không chừng sẽ ế vợ.

“Cậu nói gì?” Lương Mộc Khâm nguẩy nguẩy lỗ tai.

“Nghe lầm rồi.” Tư Dạ Bạch uống một hơi cạn sạch cái ly rượu đã giữu cả một đêm, hương rượu cay nồng tới mức y muốn sặc ra nước mắt, “Đi thôi.”

“Tôi tưởng cậu không say không về chứ.” Lương Mộc Khâm lắc đầu, hấn biết tâm tình Tư Dạ Bạch không tốt nhưng y không nói thì hấn cũng không hỏi.

“Lớn đầu rồi, ai còn làm trò đó?” Tư Dạ Bạch nhú mày, “Đại luật sư Lương ngày mai có phiên tòa đúng không.”

“Không phải tôi đã liều mình bồi quân tử sao? Ngay cả tay con gái cũng không dám nắm.”

Tư Dạ Bạch gọi giùm Lương Mộc Khâm một chiếc xe rồi cũng gọi một chiếc taxi cho mình.

“Quý môn sắp đóng, ta đưa người về.” Trang Vũ Phong nhìn Tư Dạ Bạch lên xe, quay đầu nói với nữ La Sát.

“Người không đi cùng y?”

“Người phải trở về.” Trang Vũ Phong không trả lời nàng, lệnh mở ra quý môn.

Ánh mắt nữ La Sát xoay chuyển, lệ mắt dòm thấy Tiểu Hắc Tiểu Bạch đang đi tuần đêm, “Để hai vị Vô thường đưa ta về được rồi.”

Trang Vũ Phong giao nữ La Sát cho Tiểu Hắc, gật đầu một cái rồi xoay người rời đi.

“Trang Tam gia vẫn đẹp trai như vậy nha.” Tiểu Bạch sờ cằm cảm khái nói.

“Hai vị Vô Thường và Trang Tam gia quen nhau?” Nữ La Sát nỗ lực tiếp lời.

Tiểu Hắc chỉ biết năng lực của Trang Tam gia rất tốt, còn rất kiên cường. Tiếng tăm của Trang Tam gia đã đủ để hấn tâm phục khẩu phục, những thứ khác hấn không quan tâm lắm.

Thế nhưng luôn có những người không chịu nghe nói suông, sau khi hấn dẫn lại một tiểu quý lạc đường, quay đầu đã thấy Tiểu Bạch đang ngu ngốc vừa đi vừa nói chuyện với người ta.

“Tiểu Hắc, nữ quý này nói muốn xem Trang tam gia đi đâu.”

Ngoài dự kiến, Hắc Vô thường lại đồng ý, “Vây đi thôi, giờ tỵ* vừa qua người phải trở về.”

**giờ tỵ: 11h đêm đến 1h sáng*

Trang Vũ Phong tìm được Tư Dạ Bạch ở nghĩa địa. Y đang cầm trong tay một ly nước mật ong, miệng liên tục lẩm bẩm, “Em muốn uống không say không về, nhưng lại sợ anh mắng em.” Tư Dạ Bạch cau mày, chột chột bìa mặt Trang Vũ Phong, “Anh thấy em nghe lời không, chưa bao giờ về sai giờ hết... Anh không thể phạt em.”

Một tiếng cuối cùng kia, rõ ràng đã nức nở.

Trang Vũ Phong ôm lấy Tư Dạ Bạch, hôn lên mi mắt y, “Ừ, Dạ Bạch ngoan lắm, không phạt em.”

Tư Dạ Bạch trợn to hai mắt, “...Em nhất định là say đến hồ đồ, lại nhìn thấy anh.”

Trang Vũ Phong ngẩn người, Tư Dạ Bạch đột nhiên ôm chầm cổ hắn, nước mắt dính ướt cả y phục hắn, rồi dần dần thấm qua y phục rơi xuống cổ, đồng thời rơi mạnh vào trong lòng hắn.

Tư Dạ Bạch ngồi xổm xuống, chặt vật lau nước mắt, “... Vũ Phong, em nhớ anh lắm.”

Trang Vũ Phong ôm thật chặt người trong ngực, từng chút từng chút hôn lên nước mắt lạnh như băng trên mặt y, tỉ mỉ nói những lời mà y không nghe được.....

Xa xa có ba người lẳng lặng nhìn, Tiểu Hắc xem đồng hồ, “Giờ tí đã qua, người phải về.”

Nữ La Sát hít hít mũi rồi gật đầu.

Sau khi về địa phủ, nàng đã hoàn toàn từ bỏ hy vọng với Trang Tam gia, về sau cũng tìm được một người tri âm với mình.

—

“Y cao 1 mét 8.”

Hỉ nương* may đồ cưới vẽ mặt mờ mịt, “Mét là cái gì?”

**Hỉ nương: QT- người săn sóc nàng dâu (trong lễ cưới ngày xưa).*

Trang Vũ Phong bắt lực, quyết định đứng dậy khoa tay múa chân, “Y đứng thấp hơn lông mày ta, vai rộng khoảng cỡ này, hông to khoảng cỡ này.” Hắn làm động tác tay như đang ôm lấy gì đó.

“Tam gia ngài chọn hình thức trang trí đi.” Hỉ nương viết số đo xuống.

“Cái này đi.” Trang Vũ Phong chỉ chỉ quyển sách, “Hoa văn đơn giản thôi, không muốn nhiều tua rua như vậy, trần châu cũng đổi thành dạ minh châu nhỏ đi.”

Hỉ nương chất lười, vội vàng ghi xuống yêu cầu của hắn.

“Trên sợi tơ vàng dùng thêu hoa văn long phượng, đổi thành hoa cát cánh.” Hắn lấy một tấm hình ra đưa cho hỉ nương, cuối cùng dặn dò: “Không phải nụ hoa, mà là hoa cát cánh đã nở rộ.”

“Được, Tam gia.”

“Nghe lời ngài nói thì hình như phu nhân của ngài là một công tử, vậy ngài có muốn đổi đồ cưới thành màu đỏ thẫm không?”

“Là người yêu.” Trang Vũ Phong chỉnh lại lời nói. Lúc hắn còn sống, Dạ Bạch rất thích các loại quần áo nhiều màu, một thân âu phục tím lam tôn lên vẻ đẹp trường thành của y. Bây giờ hắn đã không còn, trong tủ quần áo của y cũng chỉ còn lại hai màu đen trắng.

“Tam gia? Vậy ngài muốn hỉ phục của người yêu màu gì?”

“Đỏ thẫm.”

“Vâng, được rồi.”

Hỉ nương lại ghi nhớ những yêu cầu về giường chiếu áo gấm.

“Tam gia, người yêu ngài lúc nào đến thử đồ cưới.” Hỉ nương gọi Trang Vũ Phong lại.

Mi mắt Trang Vũ Phong không gọn sóng, “Có cơ hội thì đến, người làm xong thì báo cho ta, đến lúc đó ta sẽ tới lấy.”

Hỉ nương chớp chớp mắt, chợt cảm thấy xót xa trong lòng.

Trang Tam gia muốn bày rượu mừng rồi, ngày 10 tháng 10, tại Trang phủ đệ trong thành Phong Đô.

Mấy tên tiểu quý la hét đòi đi uống rượu ngọt bị quý phu nhân nhéo lỗ tai quát, chỉ có thể đi đòi kẹo cưới và nước ngọt.

Nội tâm Lục Xử phúc tạp nhìn cách bày trí trong phòng Trang Vũ Phong, “Sao người biết y sẽ đến.”

Trang Vũ Phong cười cười lắc đầu, “Y không đến mới tốt, đúng chứ? Vượt qua ngưỡng cửa này, về sau y nhất định sẽ bình an.”

Hắn chứng kiến Tư Dạ Bạch tìm đủ loại chứng cứ, thấy Trang gia ngu ngơ không biết, quần áo lụa là đến mời y kiện. Không ngờ để cho Tư Dạ Bạch nhận ra hành động của Trang Mị Nhi trước sau mâu thuẫn. Y lại cẩn thận điều tra, Trang Mị Nhi trở thành mảnh ghép cuối cùng làm sáng tỏ sự thật.

Hắn chứng kiến Dạ Bạch tìm được em gái ruột từ nhỏ đã không thể ở chung của mình, chứng kiến y đem

án kiện ủy thác cho người anh em y tin tưởng nhất.

Hắn chứng kiến Tư Dạ Bạch đem chứng cứ về Lư Kiên giao cho Phương Duệ, nói thêm vào vụ không làm tròn trách nhiệm lần trước để bắt hắn điều tra. Dem toàn bộ vụ án, toàn bộ thành phố A lộn ngược cả lên.

Trang Vũ Phong biết tại sao Dạ Bạch lại chọn thời điểm này.

Hẹn ước chín năm, hắn không quên, một ngày cũng không dám quên.

Thất hứa, một lần là đủ rồi.

Lục Xử nhớ lại lúc Trang Vũ Phong viết cái bảng hiệu kia, hắn để người ta khắc lên bảng hiệu là *Trang Tư phủ đệ*. Xém tí nữa là Lục Xử tưởng hắn xem sổ Sinh Tử rồi, nhưng lại chợt nhớ ra — pháp lực của Trang Vũ Phong không đủ để nhìn thấy nội dung trong sổ Sinh Tử.

Cho dù Dạ Bạch đến hay không đến, căn nhà này cũng có một nửa của y, hôn lễ này vẫn tiến hành đúng hẹn.

Từ xưa đến nay, Lục Xử rất ít khi bội phục người nào, nhưng lần này hắn thực sự bội phục đôi phu phu nhà này.

Rốt cuộc Lục Xử cũng hiểu, tại sao số mệnh của Tư Dạ Bạch không còn những ngày sau rồi.

Đơn giản chính là ứng với câu nói kia — tình đậm không bền, người khôn khó thọ.

—

Hai ngày sau.

Ngày 10 tháng 10, thành Phong Đô tràn ngập sắc đỏ.

Mấy tiểu quỷ rốt cuộc cũng chiếm được rượu ngọt mà chúng tâm tâm niệm niệm.

Hỉ nương cũng thấy được bóng lưng phía sau của người mặc bộ hỉ phục còn lại.

Trang Tư phủ đệ có thêm một vị nam chủ nhân.

Mà thủ hạ của Lục Xử cũng có nhiều thêm một vị bào chữa Tư Tư gia.

Mùa xuân ở địa phủ cũng đang lặng lẽ đến.

Dù sao thì Tư Tứ gia cũng có thể hòa tan được cả Trang Tam gia suốt ngày lạnh lùng kia, không đem quang cảnh ở địa phủ ra giày vò một phen thì sao có thể dừng tay được?

26. Chương 26: Phiên Ngoại 8. Lục Xử Và Diêm Vương – Chỉ Còn Lại Người

“Thi đấu?” Ngồi ở ghế chủ vị trên cao, Phong Đô đại đế lặp lại.

Tư Dạ Bạch nói: “Mùng 1 tháng 10, là lễ minh âm, địa phủ nên tổ chức ít hoạt động náo nhiệt.”

Lục Xử gật đầu theo, “Đây là một ý kiến hay, Dạ Bạch người có kế hoạch gì không?” Cái từ *kế hoạch* này là hần học của Trang Vũ Phong đó.

Tư Dạ Bạch lấy ra một xấp giấy, “Không có chuyện gì làm thì buôn bán chơi một chút, các người thấy được không.”

“Việc này có thể khuyến khích chúng ta phát triển nha.” Lục Xử sau khi xem xong thì bật cười, “Đúng là huyền náo đến người ngà ngựa đổ.”

“Dĩ nhiên sẽ không quấy rầy đến sự yên lặng của Diêm Vương điện, chỉ là đôi khi náo nhiệt một chút thôi.”

Kế hoạch của Tư Dạ Bạch khá thú vị — bọn họ chia thành hai mươi hai nhóm, ăn mặc cải trang không để người khác nhìn ra thân phận. Bày sạp cũng được, ca hát cũng được, tóm lại là làm cho thành Phong Đô nhộn nhịp một chút. Bất kể họ làm gì, mỗi cư dân sẽ có một phiếu bầu, nhóm nào được nhiều phiếu nhất sẽ chiến thắng. Hạng nhất, hạng nhì, hạng ba đều có thưởng, dĩ nhiên nhóm cuối cùng sẽ chịu một hình phạt nho nhỏ.

Diêm La Khanh xem xét kĩ, “Được. Ta sẽ tự đi nói với mấy chỗ Diêm Vương điện, còn lại người sẽ phụ trách.” Hần nhin không được quan sát Tư Dạ Bạch mấy lần. Nói đi nói lại thì, sau khi y và Trang Vũ Phong đến, thành Phong Đô đã nhộn nhịp lên nhiều.

“Diêm Vương đại nhân, phần thưởng vẫn cần ngài xem xét một phen. Vàng bạc châu báu ta thấy không có sức hấp dẫn lớn, ta nghĩ một vài vật thưởng hiếm hoi có lẽ tốt hơn.”

“Người nói thử coi.”

“Cũng không khó khăn lắm.” Lục Xử nhìn đơn quà tặng, sờ sờ cảm, “Một chuyến du lịch đến biển hoa hoàng tuyền chẳng hạn?”

“Biển hoa hoàng tuyền đâu phải nơi nào quá đặc biệt.” Diêm La Khanh cau mày, không ngờ cái nơi này lại biến thành giải thưởng.

Tư Dạ Bạch cười, “Nhưng không phải muốn đi là được, thế mới hấp dẫn. Nghe đồn biển hoa hoàng tuyền nằm dưới 18 tầng địa ngục, hoa nở vạn dặm, ngắm mãi không thấy cuối, chắc chắn phong cảnh rất đặc biệt.”

Diêm La Khanh nhìn kĩ đơn quà tặng, không thấy xuất hiện mấy thứ như mỹ nhân vũ nữ mới yên tâm, phát tay giao cho bọn họ đi giải quyết.

Không ngờ hôm ngày lễ đến, hai khối băng sơn Trang Vũ Phong và Diêm La Khanh lại ngồi đối mặt nhau. Diêm La Khanh không kiên nhẫn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tư Dạ Bạch đâu?”

“Bị phán quan đại nhân mang đi,” Trang Vũ Phong uể oải, đêm qua vì trừng phạt ai đó mà dày vò y đến hơn nửa đêm, bản thân hắn cũng thật khổ.

Diêm La Khanh: “...”

Trong thành nhiều người như vậy, nếu hắn không dùng pháp lực thì không thể tìm ra Lục Xử đang cải trang. Nghĩ lại kế hoạch vào ngày lễ, hắn đành thôi, “Trang Tam gia, nói chủ ý của người đi.”

Vì thế ngay tại chủ thành Phong Đô xuất hiện một gian hàng có chống một lá cờ vải, trên đó đơn giản viết — “Sẽ không cười”, trên bàn bày đủ các loại vật phẩm quý giá.

Bên cạnh còn có một tấm bảng gỗ giải thích, nếu ai có thể chọc hai vị đại nhân cười, bảo vật trên bàn tùy ý lựa chọn.

—

“Muốn ta giúp gì không?” Lục Xử mở mắt nhìn mấy dụng cụ xa lạ.

Tư Dạ Bạch cười hì hì nói: “Không cần không cần, cứ chờ được hạng nhất đi.”

Lục Xử dĩ nhiên cũng không quá nhàn rỗi, một bên thành thạo chia nhỏ bánh ngọt, một bên dọn đĩa rửa sạch sẽ.

“Hôm nay là sinh nhật của con.” Một cô bé nằm dài trên bàn nói.

Chắc là một tiểu quỷ vừa tới không lâu, Tư Dạ Bạch cong cong mắt cười, “Chờ chút, chú cho người một cái bánh sinh nhật.”

“Cảm ơn chú!” Cô bé bưng cái bánh sinh nhật đầy kem, đôi mắt đen tuyền như nho đen cũng sáng lên mấy phần.

Lục Xử nhìn đám người tụ tập trước gian hàng, trò chuyện vui vẻ trên đường, triều đại nào cũng có thể gặp ở đây. Tuy rằng y không ở đây từ lúc đầu, nhưng Tư Dạ Bạch luôn mang cho hắn ngạc nhiên và vui mừng. Thành Phong Đô dần dần cũng không trống rỗng như trước nữa.

Cửa hàng mở hàng loạt, có người mở lớp học, có người viết thoại bản*, tiếng cười nhiều hơn, oán khí ít đi, qua một thời gian nữa tới giao thừa còn có một trận đua ngựa, nghiêm túc gì đó đều có thể bỏ qua.

**thoại bản: QT- một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.*

Bọn họ cũng không phải là Diêm vương, phán quan hay quỷ công vụ cao cao tại thượng gì, nhiều khi cũng như những người bình thường, cực kì tốt bụng.

“Tứ gia, dạy ta làm bánh ngọt đi.”

Tư Dạ Bạch nhìn thấu tâm tư hắn, “Thu học phí.”

“Có dạy hay không?”

“Ta muốn bình rượu kia của người.”

“Bình rượu kia là rượu mê tình, ngươi muốn làm gì?”

“Ngươi có cho ta hay không?”

“Đối phương là Trang, Tam, gia nha, ngươi được không.....” Lục Xử chớp chớp mắt nhìn thân thể nhỏ gầy của Tư Dạ Bạch.

“Tình thú, là tình thú, ngươi không hiểu đâu.”

“Sao ta không hiểu?! Ta cũng không phải cầu độc thân.”

“Nhưng ngươi là một lão xử nam.”

“....Tư! Dạ! Bạch!”

Ăn uống no đủ xong, gian hàng hấp dẫn mọi người nhất lại là của Trang Vũ Phong và Diêm La Khanh.

Một đám người tụ một chỗ, suy nghĩ làm sao chọc cười hai vị kia.

Còn có một khắc* nữa thôi là ngày lễ kết thúc, trong đám người đột nhiên chui vào một người.

** 1 khắc = 15 phút.*

Người đến chẳng làm gì cả, chỉ ngồi ở sạp hàng đối diện nhìn chăm chăm người ta, nhìn khoảng thời gian uống nửa chén trà thì chủ sạp hàng kia từ từ cười, băng lãnh trong đáy mắt cũng bị hòa tan, khóe miệng nhếch lên, tuy biểu tình biến hóa không lớn nhưng người khác nhìn cũng không thấy lạnh lùng như trước. Xem kia, trong thanh âm cũng tràn ngập ý cười, “Thí chủ chọn một món đi.”

“Chọn cái gì cũng được?” Tư Dạ Bạch nhú mày.

“Trên bàn chọn cái gì cũng được.”

Tư Dạ Bạch cười, chop lấy cái tay đang để trên bàn quơ quơ, “Của ta.”

Hóa trang của hai người biến mất, đám đông tự động tránh đường, mọi người không nhịn được oán thăm, quả nhiên là Tam gia và Tứ gia lại ân ân ái ái.

Lúc này có một người lặng lẽ ngồi trước mặt Diêm La Khanh, đẩy cái bánh ngọt xiên xiên vẹo vẹo tới trước mặt hắn, lỗ tai hơi đỏ lên, “Nè, đói không, ăn đi.”

Diêm La Khanh cầm lấy muống gỗ nhỏ múc một miếng bánh ngọt mềm mềm đưa vào trong miệng. Vị ngọt chạy từ đầu lưỡi đến tận đáy lòng.

“Ngươi làm.” Diêm La Khanh khẳng định.

Lục Xử then quá hóa giận, quát lên, “Ừ, ngon không!”

“Ngon.”

Có người lạnh mắt phát hiện khóe miệng Diêm La Khanh cong lên, “Ê, cười, cười kìa.”

“Công tử, người không chọn món gì sao?”

Phán quan bực bội nói: “Chủ sạp là người của ta, đồ ở đây đều là của ta.”

Mọi người: “...” Bọn họ có nên đi cầu duyên không nhỉ, chắc Mạnh Bà cũng không quản chuyện này đâu.

—

“Thật là đẹp quá đi!”

“Người thật sự đến đây du lịch?” Lục Xử mệt mỏi xoa xoa bắp chân.

Tư Dạ Bạch cây ngay không sợ chết đứng: “Dĩ nhiên, trở về để cho Vũ Phong vẽ ra.”

Lục Xử: “...”

“Không tìm thấy?”

Lục Xử cô đơn gật đầu, nơi này thật sự quá lớn.

“Rất quan trọng hả?”

“Sao mà không quan trọng được?” Lục Xử hỏi ngược lại y.

“Ta hỏi người, nếu như trái tim người người yêu nằm trên người một người khác, người sẽ đi thích người kia sao?”

Lục Xử không chút nghĩ ngợi đã bắt bớ, “Chắc chắn sẽ không.”

“Đó không phải trọng điểm, lúc người thích hần hần có trái tim, lúc hần moi trái tim ra người vẫn thích hần mà. Việc này thật sự quan trọng như vậy sao?”

“Nhưng mà, hần...” Lục Xử nghĩ đến cái người lúc nào cũng nghiêm túc, không hề có thất tình lục dục* kia, khiến Lục Xử luôn hoài nghi — người kia có thực sự thích mình không?

**thất tình bao gồm: hỉ, nộ, ái, cụ, ái, ố, dục. Lục dục bao gồm sáu loại dục vọng do: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý niệm mà ra. Thất tình lục dục chỉ những ham muốn và trạng thái tình cảm của con người*

“Người không chịu đi hỏi, làm sao biết người ta thích người lúc nào?” Tư Dạ Bạch đứng yên một chỗ.

“Nơi này là trung tâm của biển hoa, cánh hoa bốn phía đều bay về chỗ này, cảm giác của người cũng nói là xung quanh đây. Nếu như người phải đào, ta cảm thấy chính là chỗ này.”

“Lần trước ở trên cho mấy rương rượu, chúng ta đã uống hết đúng không?” Tư Dạ Bạch đột nhiên cười nói, “Khi đó chúng ta say, người cũng say nên người không nghe được. Diêm Vương đại nhân một mực nói, lúc hần còn chưa lên nhận chức có ghét một quý nữ vô cùng.”

Lục Xử mờ mịt, “Quý nữ gì?”

“Ta tò mò nên hỏi hần mấy câu, Diêm Vương đại nhân đã nói ——” Tư Dạ Bạch kéo dài giọng nói, “Hần nói, vì quý nữ kia ngày nào cũng quần lấy Lục Xử, đuổi sao cũng không đi, may mắn sau đó đã đi đầu thai.”

“...”

“Ê, Lục Nhị gia, chúng ta đi đâu vậy?” Tư Dạ Bạch biết mà còn hỏi.

“Về nhà! Người chưa ngắm đủ cái biển hoa ngu ngốc này sao?!”

“Còn nữa, không cho phép kêu ta là Lục Nhị gia!”

—

“Về rồi.”

Diêm La Khanh đang ngồi nghiêm chỉnh trong phòng hần.

Trò chuyện mấy câu linh tinh, lại nói một ít chuyện công việc. Thái độ khác thường đòi ngủ lại, không chịu rời đi.

Lục Xử cười híp mắt, hôn trộm lên cằm hần một cái, cảm nhận rõ ràng người kia cứng đờ lại.

“Bánh ngọt ăn ngon không?” Lục Xử buồn cười.

“Trước khi đi công việc ta đã ăn rồi.” Diêm La Khanh cúi đầu nhìn Lục Xử, dưới ánh nến, ánh mắt hần hiện rõ sự thâm trầm sâu thẳm.

Sâu như sông Nại Hà không thấy đáy.

“Người đang câu dẫn ta đúng không?”

Lục Xử kinh ngạc, gò má trắng nõn bất ngờ đỏ ửng lên.

Diêm La Khanh kéo lấy tay hắn, đè ở nơi trống rỗng trước ngực mình.

“Nơi này không còn trái tim.” Diêm La Khanh ôm lấy gương mặt Lục Xử, một nụ hôn nóng rực rơi xuống giữa hai chân mày hắn, “Chỉ còn lại người.”

27. Chương 27: Phiên Ngoại -9. Hôn Hôn Hôn Và Cả Đời — “em Có Thể Thích Anh”

“Anh ấy không sao chứ?” Tư Dạ Bạch căng thẳng nhìn Trang Vũ Phong im lặng nằm trên giường, gọi sao cũng không tỉnh.

“Không sao, hắn uống rượu tam sinh, ngủ ba ngày ba đêm là tỉnh thôi.” Lục Xử an ủi y.

Quý nữ lên tráo rượu lúc này đang đeo gông cùm trên người, vẫn oán trách không phục, “Người nghĩ rượu tam sinh đơn giản như vậy sao? Uống rượu này rồi, hắn sẽ mơ thấy những kí ức đẹp nhất lúc còn sống, giống như được trải qua một lần nữa vậy.”

Tư Dạ Bạch ngẩn người.

Quý nữ oán hận nói, “Người nói xem, sau khi hắn mơ thấy chuyện lúc còn sống thì tỉnh lại rồi có đối xử với người như trước nữa không?”

Lúc này, Tư Dạ Bạch và Trang Vũ Phong nhậm chức ở địa phủ đã lâu, lâu đến nỗi không có mấy ai biết chuyện gì đã từng xảy ra với bọn họ, chỉ biết hai người họ là một cặp tình nhân vô cùng ân ái.

Tư Dạ Bạch không nhịn cười được, ánh mắt hoài niệm nhìn Trang Vũ Phong, “Vậy ta cũng muốn biết anh ấy mơ thấy gì?”

“Này, người còn rượu tam sinh không? Cho ta thêm chút đi.”

Quý nữ: “....”

Nhìn bé trai trước mặt, Trang Vũ Phong hơi hoảng hốt, “Dạ Bạch?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của bé trai chợt đỏ lên, “Ai, ai cho anh gọi như vậy?”

Trang Vũ Phong nhớ rồi — đây là lần thứ hai bọn họ gặp mặt.

Có một bé trai chạy tới tìm hấn, hỏi bài văn của mình sao lại không hay bằng của hấn.

Trang Vũ Phong có ấn tượng rất tốt với bé trai nhỏ hơn hai tuổi này. Hấn xoa xoa tóc y, không ngờ lại đổi lấy hai vết cào nhỏ trên mu bàn tay.

Không biết lúc đó đầu óc bị gì, mà một người không thích xen vào chuyện của người khác như hấn lại kiên quyết đưa bé trai đó đi bệnh viện, chỉ vì thấy nó ôm bụng kêu khó chịu. Chẩn đoán cuối cùng là — thân thể bé trai không thể dung nạp lactozơ có trong sữa, mà trường cấp hai ngày nào cũng bắt uống.

Không ngờ ba mẹ em ấy lại vô tâm như vậy — hiếm khi Trang Vũ Phong lại tỏ ra bất mãn với người xa lạ như thế.

“Dạ Bạch.” Lần thứ hai gặp mặt, là bé trai tới tìm hấn nói cảm ơn.

Tư Dạ Bạch đưa bánh ngọt trên tay cho hấn, bỏ đi mấy bước thì quay đầu lại lúng túng nói: “Anh có thể gọi em như vậy.”

Trang Vũ Phong không nhịn được cười, Dạ Bạch lúc nhỏ thật đáng yêu.

Hấn nhớ — chỗ Diêm La Khanh có một cái gương có thể nhìn thấy hình ảnh lúc còn nhỏ, trở về phải mượn dùng một chút mới được.

Dạ Bạch nho nhỏ thật dễ thương mà.

Vừa mềm mại vừa hay xù lông.

Trang Vũ Phong nhịn không được nhéo mặt y, không ngoài dự đoán lại nhận hai vết móng tay, được cái lần này đỡ hơn.

“Anh Vũ Phong.”

Tư Dạ Bạch nhỏ giọng, nói xong liền đỏ mặt bỏ chạy.

Một lát sau lại chạy trở về, thở hổn hển nói: “Chắc chắn em sẽ đuổi kịp anh.”

“Được.” Anh chờ em.

Trang Vũ Phong chớp mắt, khung cảnh lại thay đổi, chỗ này là....

“Vũ Phong.” Tiết Đàm bá vai hắn, “Ngẩn người cái gì?”

“A Đàm.” Trang Vũ Phong nghiêng đầu nhìn Tiết Đàm, đáy mắt hiện lên tia hoài niệm.

“Nè nè, chúng ta tới sân cỏ này để tìm người đẹp khoa nào đây?”

Trang Vũ Phong không quan tâm Tiết Đàm trêu chọc, hắn nhớ lúc này.....

Quay đầu lại, phía sau thực sự có bóng người, ánh mắt nhóc con nhìn chăm chăm tay Tiết Đàm đang khoát lên vai hắn.

Trang Vũ Phong nhớ sau này lúc hai người yêu nhau rồi, thái độ của Tư Dạ Bạch với Tiết Đàm vẫn không mấy thân thiện. Tới tận khi Tiết Đàm có bạn gái, hắn mới dễ khóc dễ cười đoán ra *không thân thiện* ở chỗ nào.

Quả nhiên, Tư Dạ Bạch khí thế hung hăng đi tới, nhìn chăm chăm Tiết Đàm khiến anh không chịu được phải buông lỏng tay. Nhưng khi ánh mắt chuyển qua nhìn hắn thì lại biến thành thở con, “Anh Vũ Phong.”

“Sao em tới đây?”

Tư Dạ Bạch lấy ra một xấp bài thi, đặt ở giữa hắn và Tiết Đàm, “Làm phiền học trưởng xích ra cho em ngồi, em có mấy đề bài muốn hỏi anh Vũ Phong.”

Tiết Đàm vốn đọc miệng liền trêu Dạ Bạch, “Em trai, sao lại gọi anh là học trưởng? Em vẫn còn học cấp ba mà?”

“Sau này chúng ta sẽ học chung trường.” Tư Dạ Bạch kiêu ngạo từ trong xương tủy.

“Ồ, tự tin như vậy?”

Trang Vũ Phong cười, Dạ Bạch chưa được mài dũa thật là đáng yêu, “Tiết Đàm cậu đừng cười Dạ Bạch nữa, nếu như em ấy học cùng trường với tôi, không chừng thành tích của tôi cũng không bằng đâu.”

“Không có đâu.” Tư Dạ Bạch không vui, “Anh giỏi hơn em nhiều lắm.”

Tiết Đàm: “....” Mình là người thừa đúng không?

Trang Vũ Phong nhìn mấy đề bài, giảng từng chút cho y nghe. Đúng là đứa nhỏ xấu, mấy đề này mà bảo không làm được, căn bản chỉ muốn tìm lý do đi gặp hấn mà thôi.

“Vũ Phong, cậu không về khiêu vũ với nữ chính sao?”

“Nói nhăng cuội gì đó.” Trang Vũ Phong bắt đầu dĩ nói, đại khái là năm hai đại học bọn hấn có một tiết mục biểu diễn ở buổi dạ tiệc mừng năm mới.

“Đừng làm bộ không biết, Viện Hoa bên học viện ngoại ngữ thăm mền cậu bao lâu rồi.”

“Đừng nói bậy, mà tôi có người mình thích rồi.”

“Không tin, tôi chưa từng thấy!”

Vẻ mặt Trang Vũ Phong đầy vô tội: “Cậu gặp rồi.”

Tiết Đàm nhớ lại cô gái cuối cùng bị từ chối.

“Vậy hai người đang yêu nhau?”

“Không, nhưng cũng nhanh thôi.” Trang Vũ Phong nhớ tới Tư Dạ Bạch, âm áp nơi khóe miệng cũng chân thật hơn mấy phần.

“Chắc, ai mà xui xẻo vậy, cậu đang chờ người ta sa lưới hả?”

“Ừ, mà điện thoại tôi đâu?” Lúc lên sân khấu biểu diễn hấn đã nhờ Tiết Đàm giữ điện thoại.

Tiết Đàm lấy trong túi ra cái điện thoại di động, “À, em trai tự tin mấy bữa có tìm cậu.”

Dạ Bạch?

Trang Vũ Phong cúi đầu lục điện thoại, Tiết Đàm lại nói thêm một câu, “Tôi có trêu cậu ấy một chút, mà cậu ấy cũng không biết đâu là trêu đâu là thực, quả nhiên vẫn như con nít, hết như lũ động vật chăm chăm bảo vệ thức ăn vậy.”

Trang Vũ Phong nhú mày, lần đầu tiên nổi giận với Tiết Đàm, “Em ấy đã học lớp 12, còn nửa năm nữa là thi đại học đó.”

Tiết Đàm bối rối, “Tôi nói cậu đang khiêu vũ với bạn nữ kia, không sao chứ?”

Dương nhiên là có sao, vô cùng có sao! Trang Vũ Phong đau đầu.

“Tôi có việc về trước, cậu giúp tôi đối phó với hội học sinh bên kia đi.”

Trang Vũ Phong xách túi lên, vội vã đi tìm Tư Dạ Bạch.

Tiết Đàm nói với theo sau lưng hắn: “Ê, nếu Viện Hoa tới tìm cậu thì tôi biết nói thế nào?”

“Nói tôi đi giải quyết chuyện chung thân đại sự!”

Tiết Đàm: “...”

Phải nửa năm sau, lúc Trang Vũ Phong kéo tay Tư Dạ Bạch tới trước mặt anh, Tiết Đàm mới biết tại sao Trang Vũ Phong lúc đó lại bỏ đi — đúng là giải quyết chuyện chung thân đại sự thật.

Trong đầu Trang Vũ Phong rối tung. Hắn biết rõ Tư Dạ Bạch và mình không xảy ra chuyện gì cả, cũng biết đây chỉ là những mảnh kí ức mình đang nhớ lại, nhưng vẫn không thể dừng chân. Thế nên cảnh tượng giống như đúc năm đó lại tái hiện — hai con người đầy tâm sự gặp nhau trước cửa trường đại học.

Ở cổng trường người đến người đi, không phải chỗ trò chuyện, hắn bèn đem Dạ Bạch đến ven hồ tình nhân trong trường.

Khóe mắt Tư Dạ Bạch vẫn còn đỏ, trong mắt ngập sương mù mang theo hơi nước, nức nở nói: “Trang Vũ Phong, em thất tình...”

Dĩ nhiên là hắn không hiểu làm thành y thích người khác. Mỗi một biểu hiện từ Dạ Bạch của hắn đều đang

nói *em yêu anh*, làm sao hắn có thể hiểu lầm đây.

“Em cảm thấy mình thật là tệ, anh ấy có bạn gái rồi, nhưng mà em vẫn thích anh ấy.” Bờ môi Tư Dạ Bạch trắng bệch, run rẩy đến mất khống chế.

“Vậy em đừng thích hắn nữa.”

“Em có thể thích anh.”

“... Hả?”

“Anh nói... Em có thể thích anh?” Đầu óc Tư Dạ Bạch đã biến thành một đồng hồ dán, nói năng vụng về, còn đâu dáng vẻ của một đại luật sư sau này.

“Ừ, em có thể thích anh.” Trang Vũ Phong cúi đầu, ngậm lấy cánh môi đã dính nước mắt của y, mằn mặn nhưng lại rất đáng yêu.

Hồi lâu sau, Trang Vũ Phong mới buông Tư Dạ Bạch sắp hết dưỡng khí ra, buồn cười nhìn Dạ Bạch của hắn lảo nhảm.

“Anh... Anh hôn em!” Chỉ trong một đêm mà trái tim Tư Dạ Bạch như lên voi xuống chó, sờ sờ đôi môi vẫn còn lưu lại nhiệt độ của Trang Vũ Phong.

Trang Vũ Phong thở dài, nhóc con này vẫn ngốc như vậy. Hắn nhẹ nhàng nói bên tai y, mỗi một chữ thốt ra đều tràn đầy khí phách, tràn đầy vui sướng —

“Tư Dạ Bạch, anh yêu em.”

“Vậy có cho anh hôn không?” Trang Vũ Phong trêu chọc y, thật ra hắn cũng muốn biết — có phải do hắn hôn ghê quá dọa sợ người kia không.

“Cho hôn cho hôn cho hôn cho hôn!!!” Ven hồ tình nhân vang dội giọng nói thanh thúy của thiếu niên.

“Mình bên nhau nhé?”

“Được được! Anh phải chờ em, không được thay lòng!”

Hồ tình nhân lịch sử trăm năm ghi nhận lời thề của đôi tình nhân—

“Bên nhau cả đời nhé, ngoéo tay.”

“Ừ, cả đời.”

—

“Dạ Bạch....”

“Cuối cùng cũng tỉnh rồi à?” Tư Dạ Bạch thở phào nhẹ nhõm.

“Có cho anh hôn không?” Ngón cái Trang Vũ Phong lướt trên khuôn mặt mà hấn nhìn mãi không bao giờ chán.

Trong nháy mắt, Tư Dạ Bạch đã biết hấn nằm mơ thấy gì, liền dùng hành động trả lời hấn.

Đang lúc môi lưỡi giao triền, Tư Dạ Bạch đột nhiên cười, cắn môi Trang Vũ Phong, “Lúc đó anh hôn thực sự rất tệ.”

“Vậy bây giờ thì sao?” Trang Vũ Phong hôn sâu hơn, làm sắc môi Tư Dạ Bạch vốn nhàn nhạt bây giờ đỏ lên đến mê người.

“Đương nhiên là... không bằng em rồi.” Tư Dạ Bạch rất thích thể hiện, vì thế kết quả cũng rất bi thảm.

Một lúc sau...

“Hả? Gọi anh thế nào?” Trang Vũ Phong nặng nề đỉnh đến một chỗ, mài nát tia ý thức cuối cùng của Tư Dạ Bạch.

“...Vũ....Anh Vũ Phong.....” Tư Dạ Bạch như con cá thiếu nước, khóc kêu bắn ra, chặn lựa đồ thối đã bị y làm ướt một mảng.

Nơi giao hợp dính dính tiếng nước lẫn với tiếng thở dốc của hai người, hơi thở vang lên vô cùng dâm mỹ.

“Ngoan... Anh thương em.”

Trang Vũ Phong giữ chặt đầu y, hôn lên cánh môi y, đem rên rỉ và nức nở của y nuốt xuống toàn bộ. Tựa như giữa trời đất nháy mắt chỉ còn lại hai người bọn họ, tựa như hấn đã đem Dạ Bạch của mình ăn sạch vào trong bụng vậy.

Đến nỗi đám tiểu quỷ bên ngoài bị mẹ ôm chặt lỗ tai.

Đến nỗi đám cát cánh tinh trong đình viện cũng không nhìn được mắc cỡ, cánh hoa đỏ bùng.

—

Tiểu phiến ngoại: Gương biển nhỏ hình dạng.

Một ngày sau khi tỉnh lại trong men rượu tam sinh, Trang Tam gia tìm đến Phong Đô đại đế mượn cái gương biển nhỏ hình dạng kia.

Tư Tứ gia tò mò có dư len lén táy máy cái gương, vì vậy bị biến thành Dạ Bạch nho nhỏ.

Trang Tam gia vốn chỉ muốn để người yêu trở về hình dáng lúc 14 tuổi, ai ngờ lúc này y chỉ khoảng tám, chín tuổi.

Trang Vũ Phong không hề buồn bực, hẩn dụ dỗ Tư Dạ bạch mặc quần áo vào, ôm y đi dạo phố, tiện thể cảm thụ một chút Dạ Bạch ngoan ngoãn.

Kết quả là Tư Dạ Bạch đảo đảo mắt, lúc vừa ra cửa đột nhiên ôm lấy cổ hẩn, hôn lên mặt hẩn một cái, “Ba ba Vũ Phong, Dạ Bạch yêu ba nhất.”

Yết hầu Trang Vũ Phong giật giật, xém chút nữa đã vấp phải ngưỡng cửa, hẩn đột nhiên nhớ lại hôm đó trên giường, Tư Dạ Bạch kêu hẩn một tiếng ‘anh’.

Quyết định nhanh chóng trở về phá cái gương kia.

Hoặc là nghiên cứu làm sao cho người yêu biến trở lại mới đúng.

Kết quả của chuyện này là về sau hai người thêm chút tình thú mới?

Nhóm cát cánh tinh chỉ biết bi bô nói với mọi người: “Khổng Tử đã nói: Phi lễ vật thị, phi lễ vật thính, phi lễ vật ngôn*.”

** Phi lễ vật thị, phi lễ vật thính, phi lễ vật ngôn: Không hợp lễ thì không nhìn, không hợp lễ thì không nghe, không hợp lễ thì không nói.*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngai-tu-va-nguoi-yeu-hoa-cat-can-h-cua-anh-ay>